

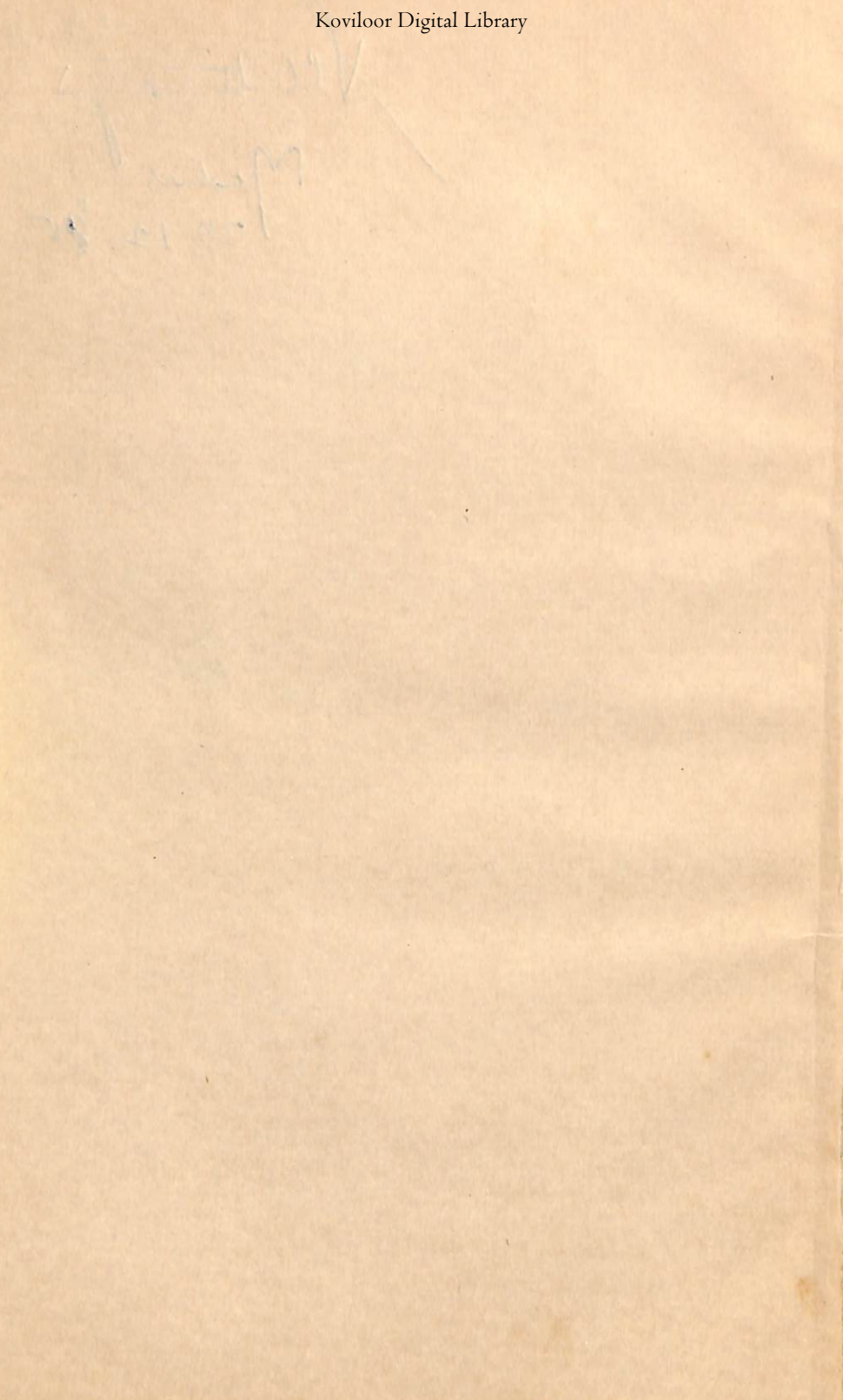
A.No. 16965

22-2

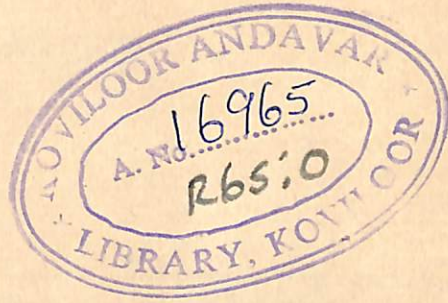
R65:0

கேழைபநிடதப் பேருரைகள்

சுவாமி சின்மயானந்தா

கேளேபநிடதப் பேருரைகள்

மூலத் சுவாமி சின்மயானந்தா

சின்மயா பப்ளிகேஷன்ஸ் டிரஸ்ட்

175, ராசப்ப செட்டி தெரு.

சென்னை-600 003

ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்ப்பு:

தி. சேஷாத்ரி

தேவி பிரஸ், சென்னை-600010

ஓம்

குருப்யோ நம:

அணிந்துரை

சகோதர சாதகர்களே,

எம்பிரானின் பணியாக ஸ்ரீசுவாமி சின்மயானந்த சுவாமிகள் பூனாவில் 1951-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் ஞானப் (பிரசார) யக்ஞத்தை ஆரம்பித்தார்கள். இந்த யக்ஞம் பழைய சம்பிரதாய முறையில் அமைந்த ஒன்றும் இராமல் ஆய்தல், தெளிதல் என்ற முறையில் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட ஒன்றாகும். ஒருவர் பேசப் பலர் கேட்கும் யக்ஞம் அல்ல அது. ஆனால் உபநிஷதங்களுள் ஒவ்வொருவரும் தாமே முழுகி ஒளிந்து இருக்கும் முத்துக்களை வெளியேற்ற உதவியாக ஒவ்வொருவரும் சமமான பங்கு கொள்ளத்தக்க அரங்க மேடையாக அது அமைந்தது.

பிரம்மத்தைத் தேடிச் செல்லும் யாத்திரை அது. அந்த யாத்திரையில் சுவாமிகள் கப்பல் செலுத்தத் திசை காட்டும் கருவியாக உதவினார்கள். வேதாந்தப் பேரலைகளை ஆளக்கூடிய நன்கு அறிந்த மீகாமனாக முன் பின் அறியாத நடுக் கடற் பாதையில் நம்மைக் காத்தார்கள். இப்பொழுது நாம் வழியை மட்டும் போட்டுக் கொள்கிறதிலேயே ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும் கூட நம்முள் ஒவ்வொருவரும் தன் அறிவு ஆற்றலுக்கேற்றவாறு ஒரு தனிவழி செல்ல இயலும்.

நாம் இதை ஆராய்ச்சி யக்ஞம் என்று சொல்லுகிறோம். ஏனென்றால், உபநிஷதப் படிப்பு தப்பான மதிப்பீடுகளை மறத்தலும் வாழ்வின் உண்மைபான மதிப்பீடுகளைத் தேடிக் காணலுமாம்; மேலும், அன்று ரிஷிகளை இந்தப் புறப் பொருள் உலகின் அடிப்படை உண்மையையும் இவற்றிற்குப் புறத்தேயும் பின்னாலும் இருக்கும் தத்துவத்தையும் விசாரித்தறிய எந்த ஓர் ஊக்கம் தூண்டிற்றோ அந்த ஊக்க உணர்வை விசாரித்தறிவதுமாம்.

ஸ்ரீ சுவாமிஜி அவர்கள் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தபடி அடிப்படையில் ஒன்று கூடிப் படித்து விவாதிப்பதுதான் அழுத்தம் பெறக்கூடியதாகும். மஹானான ஸ்ரீ சுவாமிஜி வழிகாட்ட நாம் அவ்விதம் கூடி விவாதித்தால் அது உபநிஷத மந்திரங்களைப்

பற்றிய நம் அறிவை தெளிவுபடுத்தி ஒற்றுமைப்படுத்தவும், நம் முடைய அறிவை மேலும் கட்டி அமைக்கவும் உதவும் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

பூனாவில் நடந்த நூறு நாள் ஞான யக்ஞம் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் அழைப்பு; அறைகூவலுமாகும். மகோன்னத முயற்சியொன்றில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள நமக்குக் கிடைத்த அழைப்பு அந்த யக்ஞம். நாம் மீண்டும் கல்வி பெறவும் வாழ்வின் உண்மைப் பெருமைகளில் ஈடுபடவும் நமக்கு ஒரு வாய்ப்பை அளித்தது.

யக்ஞம் உபநிஷதங்களுக்கு முன்னுரையாகவும் அவற்றைப் பற்றிய விவாதமுமாகும். தானே தனக்காக ஒவ்வொருவரும் அவைகளின் செய்தியை விசாரித்து அறிவதாகும். அது சமர்ப்பண மனோபாவத்தில் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட ஒன்று. இந்த உயர்ந்த சிறந்த முயற்சி வெற்றியுடன் நன்முடிவுபெற ஒவ்வொருவரும் பங்கெடுத்துக்கொண்டு ஒத்துழைக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது.

ஆகவே எல்லோரையும் நாம், “இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும், உண்மையைத் தேடுகின்றவர்களுடைய திருத்தொண்டர் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்,” என்று அழைக்கிறோம்.

விழிமின்; எழுமின்—இலட்சியத்தை அடையும்வரை நிற்காதீர்கள்.

தில்லி }
1—4—56 }

பக்தகோடிகள்

1. நூன் முகம்

இன்று நாம் நேர்மை நெறி பண்பாடு இவற்றின் தரத்தில் மிகவும் இழந்திருக்கிறோம். அத்துடன் நாம் சமயத்தையும் அடியுடன் மறந்துவிட்டோம் என்றால் அழிவை நோக்கி நாம் போகும் வேகம் மிகவும் விரைவு பெற்றுவிடும். நம் மதம் தளர்திருக்கிறது என்று கொண்டாலும்கூட “மதச்சார்பற்று” இருப்பதை விட அந்த மதத்தைக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவோ நல்லதாகும் புத்திசாலித்தனமான செயல் முயன்று அம்மதத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டுவருவதுதான். சரித்திரப் பழங்காலத்தில் நாம் பெருமை கொண்டிருந்தோம். பண்பாடு, நாகரீகங்களின் உச்சியில் நின்றிருந்தோம். அந்தப் பெருமையை, மறுமலர்ச்சி பெற்ற மதத்தின் நிரூபிக்கப்பட்ட பெருமையில் நாம் மீண்டும் அடைய முடியும்.

இந்தியாவில் ஹிந்து மதம் என்றால் ஏதோ சில புனிதமான நம்பிக்கைகளின் தொகுப்பு, உண்ணுதல், உடுத்தல் உரையாடுதல் முதலிய செய்கைகளில் நாம் கையாளவேண்டிய முறைகளின் குறிப்பிட்ட சட்டம் என்ற அளவில்தான் பொருள்பட ஆகிவிட்டிருக்கிறது. நம் ஈசுவர மூர்த்திகள் தெய்வத் தன்மையிலிருந்து இழிந்துபக்தர்கள் விரும்பும் பொருள்களுக்கு “பெர்மிட்” தரும் கண்ட்ரோல் அலுவலகங்களாக மாறிவிட்டனர்.

இந்த வீழ்ச்சி சரித்திரத்தில் திடீர் என எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட பலனல்ல. ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக ஹிந்து சமயம் அரசர்களின் ஆதரவையோ செல்வந்தர்களின் ஊக்கத்தையோ பெற முடியாமல் வேண்டாத குழந்தையாக இருந்து வருகிறது. ஒரு காலத்தில் வேதாந்திகள் அரசாங்கத்துக்கு அறிவுரை தரும் நல்ல நிலை இருந்தது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக அறிவிரை தரும் மக்கள் பகுதி ஆளும் பகுதி இரண்டுமே நேர்மை இழந்துவிட்டன. அதன் பயனாய் இன்று இந்த நிலைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். படித்தவர்கள் உண்மையில் சீறுவது பொதுப்பட இந்த “மதமற்ற” நிலையை எதிர்த்துத்தான்.

ஹிந்து மதம் முழு வளர்ச்சிக்கான சாஸ்திரம். அதில் ஒரு உயிர்ச் சக்தி உண்டு. அதை நாம் எல்லோரும் பெற்றுப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். தனி மனிதன், சமூகம், நாடு, உலகம் இவைகளின் எந்த அளவிலும் எழும் எந்தப் பிரசினைக்கும் அதில் ஒரு பதில் கிடைக்கும். நமக்கு இன்று “இவைதான் ஹிந்து மதத்தின் முதுகெலும்பு போன்ற பகுதிகள்” என்று சொல்லிக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றனவே அந்த அநேக நம்பிக்கைகளை நம்முடைய

புனித நூல்களில் காண முடிவதில்லை. ஹிந்து மதம் வேதாந்த மதமாகும். உபநிஷதங்களின் 'நித்திய மதமாகும்.'

மனிதன் உண்மையில் அதாவது வளர்ச்சியின் எல்லை உச்சி முடிவில் கடவுளேதான் என்று உபநிஷதங்கள் ஐயந்திரிபற்ற செவிகளில் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. அவனுக்கு வாழ்க்கையின் அன்றாட அனுபவங்களை ஒரு ஒழுங்கு முறையுடனும், விஞ்ஞானப் போக்கிலும் வாழும்படி போதிக்கிறது. அப் பொழுதுதான் அவன்மேல் சொறிந்து கொட்டி அவன் உள்ளமுகையும், தெய்வத் தன்மையையும் மறைத்து நிற்கும் குறைபாடுகளின் உருட்சிகளைத் தெரிந்தும், முயன்றும் நீக்கிக்கொள்ள இயலுகிறது. ஒருவன் மனதறிய முயன்று எவ்விதம் மலம் நீக்கி தன் உண்மைத் தன்மையை அடையலாம் என்று காட்டித் தருவதுதான் ஹிந்து மதம். ஹிந்து மதத்தின் கோவிலில் உண்மை ஒளி எரிகிறது. அதைத்தான் பெரியவர்கள் புராணங்கள், இதிகாசங்கள், சாஸ்திரங்கள் மற்றும் ஆயிரத்தொரு கற்பனைகள் வியாக்கியானங்களின் அடர்ந்த மறைவையே பூசித்து வருகிறார்கள். மேலே அடர்ந்த இந்த மறைவுகள் காடாய் வளர்ந்துவிட்டன. உண்மை ஒளி சிறிய ஒளி அதன் உண்மை அழகும், பெருமையும் நன்கு மறைக்கப்பட்டு விட்ட காரணத்தால்தான், கல்லூரியில் படித்தும் உண்மையறிவில்லாதவர்கள் பழம்கால சமஸ்கிருத நடையும், மொழியும் புரியாமல், கோவிலை மறந்து அதன்மேல் மண்டிக்கிடக்கும் பூமாலை தோரணம் ஆலவட்டம் திரைச் சீலைகளைப் பார்க்கிறார்கள். உபநிஷத ஞானயக்ஞத்தின் கருத்து நம் மதத்தின் கிரந்தங்களிலேயே புகுந்து அவைகளின் கருத்துரைகளை நம் அன்றாடம் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க உதவும்படி கொண்டுவந்துதர முயலுவதுதான்.

மதம் அன்புடன் இடும் உத்தரவுகளை மதத்தின் பற்றுக் கொண்டவர்கள் ஏற்று நடக்கவில்லை என்றால் மதம் ஆற்றல் மலடாகிவிடுகிறது. மதம் என்ன அரசியல் சமூக அல்லது கலாசாரத் துறையில் எடுத்துக் கொண்டாலும் போற்றிப் பின்பற்றப்படாத எந்தக் கொள்கைதான் நமக்கு நன்மை பயக்க முடியும்?

நம் பண்பாட்டைப் பற்றிய புத்தகங்களின் பழம் பேச்சு இறந்த பெருமைப் பேச்சு. அது இன்று நமக்கு உதவாது சுவைக்கு. வெளியார் காணாத ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் வாழும் காட்டுமிராண்டிக் குகை மனிதர்கள் நவீனகால மக்களைப்போல் பண்பு அடையவேண்டும் என்று விரும்பினால் பேச்சுக்களாலோ அல்லது பண்பாட்டைந்த மக்களின் பெருமை பேசும் இலக்கியத்தை வரிவிடாமல் படித்தோ அந்தப் புரட்சியைக் கண்டுவிட முடியாது. அவர்கள் நாகரீக வாழ்வின் நன்மைகளை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அவற்றின்படி வாழவும் வேண்டும். ஒன்றைப் பற்றிய அறிவின் பயன் செயல்படும் போதுதான் கிட்டமுடியும். நாகரீகமடைய விரும்பும் அவர்கள் தங்கள் அநாகரீகக் கருத்துக்களையும் செயல்களையும் அறவே விட்டுவிடல் வேண்டும். உண்மையில் "விட்டுவிடல்" இல்லாமல் முன்னேற்ற

றும் இல்லை. பிள்ளைப் பருவத்தில் விளையாட்டுக்கள் தரும் புகை இன்பத்தை விட்டுவிடத் தயாராகாத போனால் நாம் சிறந்த செயல்புரியும் காண்களாக வளரமுடியாது. மீண்டும் காளைப் பருவத்தின் வேகப் போக்கை ஒழிக்காது போனால் மதிப்புப் பெற்ற முதுமையின் உயர்ந்த தளங்களை அடைய முடியாது.

உலகாயத வாழ்க்கையின் கீழ்த்தரமான மிருக ஆசைகளை விட்டுவிட்டு அவற்றிற்குப் பதிலாக உண்மையான சுயவாழ்க்கையின் உயர்ந்த மதிப்பீடுகளை விரும்பி ஏற்கத் தயாரில்லை என்றால் நாம் மதத்தின் வரப்பிரசாதத்தைப் பெறமுடியாது. சமையலைப்பற்றிய புத்தகத்தை எவ்வளவு தெளிவாகப் படித்தாலும், படித்த அளவில் பசி தீரப்போவதில்லை. மருந்தின் பெயரைத் தியானம் செய்து ஐபம் செய்தாலும் வியாதி தீராது. அதை உள்ளுக்கு உண்டால்தான் வேண்டிய நன்மை கிட்டும். அதே போல மதம் நன்மை பயக்க அது காட்டித் தரும் உண்மைகளை வாழ்ந்து பார்த்தேயாக வேண்டும்.

வாழ்க்கை குறுகியதுதான். அதற்குள்ளேயே மனிதன் எல்லா மதங்களுக்கும் உண்மைப் பகுதியான அந்த நித்திய இன்பத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைந்துவிட முயல வேண்டும். உபநிஷதங்கள் கூறும் உண்மையின் ஒளியில் நாம் நம்முடைய சமுதாய வாழ்வில் மதம் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிற நிறுவனங்களின் உண்மைக் கருத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியும். இறுதியில் நாம் பூரண வளர்ச்சியின் சாஸ்திரத்தை அறிந்து கொள்ளுவோம். அதுதான் ஹிந்துமதத்தின் உண்மைப் பொருளாம்.

எனவே நாம் ஹிந்து மதத்தின் உண்மைத் தன்மையை அறிந்து கொள்ள முயலுவோம். நமக்காக மட்டுமல்லாது உலகம் பூராவுக்குமாக ஒரு முடிவு செய்து கொள்ளுவோம் ; நம்முடைய பழம் பெரும் மதம் எடுத்துக் கூறும் உண்மையை நம்பினால் அதன்படி இயன்றவரை நடப்போமாக. நாம் ஹிந்துக்களாக உண்மையிலேயே ஆகி நம் நாடான இந்தியாவை நாம் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறோமோ அவ்வளவு புத்தர்கள், சங்கரர்கள், விவேகானந்தர்கள் கொண்ட நாடாக்குவோம்.

மதம் என்பது என்ன ?

மதம் மனிதனுக்குப் பெருமை தரும் ஒன்று. அது மிருகங்களின் இயற்கை உணர்வு அல்ல. மிருகம் உண்கிறது, உறங்குகிறது, இன்பம் துய்க்கிறது. அத்துடன் அதன் வாழ்க்கையின் வளைவு சரி. மனிதன் இதையெல்லாம் பெற்றுவிட்ட பிறகும் திருப்தி அடைவதில்லை. வாழ்க்கையின் சிறந்த ஒரு நோக்கத்தை நிறைவேற்ற மட்டுமே ஆசை கொள்ளுகிறான். அவனுக்கு அத்தியாவசியமான இந்தத் தேவைகள் கிடைக்காதவரை அவன் முழுவதும் ஈடுபட்டு அவற்றைப் பெற உழைக்கிறான். இவை கிடைத்த உடனே அவன் தன்னுள்ளே எழும் உள் விசாரணைக் குரலைக் கேட்கத் தயாராகிவிடுகிறான்.

இந்த விசாரணைப் பழக்கம் ஆத்ம ஆசை நன்கு வளர்ந்த மனிதனுக்குத்தான் ஏற்படுகிறது. அதாவது மனிதர்களுள்ளும் இரண்டு கால்கள் கொண்ட பிராணிகள் இருந்துவிடலாம். புலிகள், ஓநாய்கள், மான்கள், பாம்புகள், தேள் எல்லாம் இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் வளர்ச்சிப் படியில் அடித்தளங்களில் உள்ளவர்கள். அவர்கள் உள்ளே ஏற்படும் ஆன்ம ஆராய்ச்சி விசாரணைகளின் சந்தேகங்களையும், சங்கடங்களையும் கேட்கக் காது இல்லாதவர்கள், சந்தேக வியாதி இல்லை. அவர்களுக்கு மருந்தும் வேண்டியதில்லை.

ஆனால் முழு வளர்ச்சியடைந்த மனிதனை ஆன்ம விசாரணையின் ஆர்வம் முடுக்கி அவன் உணர்ச்சிகள், அறிவு இவற்றின் எல்லைவரை போகும்படி துரத்துகின்ற ஆத்மாவின் அந்த அமைதியற்ற ஆட்டத்தில் அவன் உள்தத்துவமான என்ற புதிரைக் கண்டு அதன் சீரிலும் புதுமையிலும் ஆழ்கிறான். 'நான் எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கே போகிறேன்? ஏன் வந்தேன்? அர்த்தமற்ற வெற்றுச் சம்பவமா உயிர் பெற்று வந்தது? அர்த்தமுண்டா, நோக்கமுண்டா?' என்றெல்லாம் கேட்டுக் கொள்கிறான்.

மனிதன் முற்றிலும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கவேண்டும்; அவன் அனுபவங்களை விழிப்புடன் ஏற்று வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்; வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைத் துருவி ஆயும் கண்கள் கொண்டு விழிப்புடன் நோக்கியிருக்கவேண்டும். அவன்தான் உள்ள வளர்ச்சியைப்பெற்று "ஆத்மாவின் பதற்றத்தை" உணர முடியும். மதம் அந்த மனிதனுக்குத்தான் பேசுகிறது. அவனைத் தான் விளக்கம் தந்து நம்பிக்கை காட்டி அழைத்துச் செல்கிறது. அவன்தான் உண்டு, உறங்கி, குடித்துச் சிரித்து அழுவதைவிட மிகச் சிறந்த தெய்வீக நோக்கம் கொண்டது, அன்றாட வாழ்க்கை என்று அறிந்துகொள்கிறான்.

ஒவ்வொரு உண்மை மதத்துக்கும் இரண்டு அங்கங்கள் உண்டு. ஒன்று செய்யவேண்டிய கிரியைகளைப்பற்றிய விதிகள் ; மற்றொன்று வேதாந்த சுட்டுக்கள். நம்மில் பலர் முன்னதையே மதம் என்று ஏற்கிறோம். வேதாந்தமற்ற (கிரியைகள் வெளிச் சுட்டங்கள் மட்டுமே கொண்ட) மதம் திருட்டு நம்பிக்கையாகி விடும். அப்படியே மதத்தின் அந்தப் பகுதியில்லாத வெற்று வேதாந்தம் பைத்தியக்காரத்தனமாகும். வேதாந்தம் கிரியைகளுக்கு நோக்கம் கற்பிக்கிறது. ஆற்றல் தந்து லட்சியத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. இரண்டும் சேர்ந்தே மதத்தின் முழு அர்த்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மதம் உண்மையில் வாழ்க்கையின் இலட்சியம். அதன் தன்மையைப்பற்றிய தெளிவாக விசாரணை செய்வதையே தன் உள் கிடையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அது ஆன்மீகப் பயிற்சிகளின் பரந்த வழிமுறைகளின் விவரணமுறாம். அவற்றை எந்த நிலையிலுள்ள மனிதரும் தாம் வளர்ச்சி ஏணியில் இருக்கும் படியிலிருந்தே ஆரம்பிக்கலாம் ; காட்டப்பட்டிருக்கும் இலட்சியத்தை நோக்கி அங்கிருந்தே யாத்திரை தொடங்கலாம்.

மற்ற எந்த மதத்தைக் காட்டிலும் வேதாந்தம் சத்தியப் பொருளைப்பற்றி விரிவாகவும், தெளிவாகவும் பேசுகிறது. ஞானிகளுடைய நேரடியான நெருங்கிய அனுபவங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு வேதாந்தம் பேசும் பேச்சுக்கள் பரம் பொருள் மனிதன் உள்ளே இருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லுகின்றன. மனிதன் தன்னை அறியும்வகையில் ஏற்பட்டுள்ள சில தப்பான அபிப்பிராயங்களை நீக்கிக் கொண்டுவிட்டானால் தானே எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் சத்தியப் பொருள் என்று நன்றாய் அறிந்துகொள்வான். மனிதன் கட்டுக்குள்ளும் எல்லைகளின் பிடிக்குள்ளும் சிக்கி உழல்கிறான். அதனால் அங்கலாய்க்கிறான். எல்லா உண்மை மதங்களுமே அவனுக்கு மிகவும் தேவையான மன நிம்மதியையும் ஆறுதலையும் தருகின்றன.

ஒரு உவமை சொல்லலாமா ? ஒரு மனிதன் கொஞ்சம் தன் மூளையை இழந்துவிட்டான். மாடியில் வந்த அவன் பால்கனிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான் மேலே மேகங்கள் திரண்டுவருகின்றன. மழைக் கால இரவில் இரத்தத்தை உரையவைக்கும் குளிர்கெளவிக்கொண்டு வருகிறது. அவன் கலங்குகிறான். அழுகிறான். உழல்கிறான். பயமும், வருத்தமும் அவனைக் கவனி அலற வைக்கின்றன. அதே சமயம் அவனுக்குப் பின்னால் உள்ளே செல்லும் வாயில் பாதி திறந்து நிற்கிறது. உள்ளே நல்ல படுக்கை, நல்ல சாப்பாடு எல்லாவற்றையும் தயாராக வைத்துக் கொண்டு அவன் காதலி நிற்கிறான். அவன் திரும்பினால் போதும். தன் சொந்தமான வசதி நிறைந்த வீட்டையும் அதன் இனிமையையும், இன்பத்தையும் அறிந்துகொள்ளலாம். இஷ்டப்பட்டவுடன் தடங்கல் இன்றி நடந்து உள்ளே சென்று ஆனந்தமாய் அனுபவிக்கலாம். அப்படித்தான் நாமும் வாழ்க்கையின் பால்கனியில் நிற்கிறோம். நம் அருமை மதம் உள்ளே

அழைக்கிறது, 'மாடியின் வெளிப்பக்கத்தை விட்டுவா. ஒளி நிறைந்த உள் ஹாலுக்கு வா. உனக்கு எல்லா இன்பங்களும் கொடுத்து உன்னைப் பார்த்துக்கொள்வேன்' என்று. ஆனால் மூளை புரண்ட விட்டுக்காரன் மதத்தின் அழைப்பைக் கேட்கிறான் இல்லை. சம்சாரியாக அல்லலறுகிறான்.

தொல்லை நீங்கும் வழி சுலபமே. உள்பக்கம் கண்ணைச் செலுத்தினால் போதும். நாம் வெளிப் பொருள்கள் பக்கமே திரும்பி அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் தேடுகிறோம். குறைந்து அழியும் குணம்கொண்ட பொருள்கள் நாம் வேண்டும் அழியாத நித்திய ஆனந்தத்தைத் தரமுடியாது. அது இயற்கையாகவே ஆகாத ஒன்று அங்கே அல்ல; அது இங்கே, உள்ளே பெறப்படவேண்டிய பொருள். "தலையை நேர் மறுபக்கம் திருப்பு. உள்ளே பார். நீ தேடும் பொருள் அதோ உன் எதிரே". பெரும் மதங்கள் எல்லாம் இந்த உண்மையைத்தான் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. ஞானிகளும் யோகிகளும் உண்மை, உண்மை, உண்மை என்று ஒப்பம் கொடுக்கிறார்கள்.

பொறிகள் அறியும் புறப்பொருள்கள் உண்மையில் இன்ப அமிசம் கொண்டவையல்ல. சுவை தருவது போன்றிருக்கும் சிறிய இன்பமும் சீக்கிரமே புளித்துவிடும்; கசந்துவிடும். புறப் பொருள் அனுபவங்களே வருத்தம் கொண்டவைதாம். மதம் அவற்றின் தன்மையையோ நிகழ்ச்சியின் முறையையோ மாற்ற முயலுவதில்லை. உலகம் நித்திய விதிக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்கிக் கொண்டதான் இருக்கும். மதம் தன்னை நம்பும் மனிதனுக்கு வாழ்க்கையை அதிக விறுவிறுப்புடன் சந்திக்க உதவியளிக்கிறது. அவனுக்கு ஒரு மனத்தின் சம நிலையையும் ஆன்மீக அசங்காத தன்மையையும் அளிக்கிறது.

புறப்பொருள்கள் மாறாத நிலையிலும் அவை தரும் உணர்ச்சி யனுபவங்கள் ஆளுக்கு ஆள் மாறுகின்றன. ஒரு உதாரணம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஒருவர் தன் மனைவியுடனும், இரண்டு பையன்களுடனும் ஒரு வீட்டில் வசிக்கிறார். அவர்கள் ஒரேவித உணவை உண்கிறார்கள். ஒரே ரேடியோ அவர்களுக்குக் கானம் தருகிறது. ஒரே விசிறி அவர்களுக்குக் காற்று தருகிறது. ஒரு ஞாயிறு மாலை அவர்கள் எல்லோரும் இந்தவிதம் அமர்ந்திருக்கும் போது அவர்கள் உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒரே விதமாக இருக்குமா? இருக்காது என்றால் என்ன காரணம்? 'எல்லாரும் ஒரே விதமான அனுபவம் பெற இயலுமா?' என்று சட்கப்போனால் அனுபவம் என்பதே என்ன என்ற கேள்வி டும். ஒரு புறப்பொருள் (அல்லது புறப்பொருள்கள்) மனிதன் எதிலும், புத்தியிலும் குறிப்பிட்ட இட நேரத்தில் பட்டு டுட்டம் எதிரொலியே அனுபவம் அல்லவா! அதே பொருள் டும் காலங்களில் அதே மனிதனுக்கு மாறுபட்ட அனுபவ எதே கொடுக்கலாம். அனுபவங்கள் எத்தன்மைத்தாயினும் டு எதிரொலி எழுப்பவேண்டும் என்பது பொதுவான மை.

உலகம் நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு சட்டத்தின் கீழ் வளைந்து வருகிறது. புறப் பொருள்கள் நம் மனதில் பட்டே எதிரொலி எழுப்ப வேண்டும். அதுதான் நம் அனுபவ உணர்ச்சிக்கு வித்து. ஆகவே நாம் நம் மனதை எல்லாப் பொருள்களுக்கும், எல்லாக் காலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரி உடன் பாடான எதிரொலியே எழுப்பத் தயார் செய்து விட்டோம் என்றால் பிறகு மனதில் ஏற்படும் எதிரொலிகள் எப்பொழுது உடன்படா நவையாகவே இருக்கும். அப்படி மனதைப் பயிற்சி செய்வித்துக் கொண்டவனுக்குத்தான் இந்த உலகில் ஆனந்தமும், அமைதியும் கைவரும். வெளியுலகம் குறைபாடுகளும், துன்பங்களும் கொண்டிருக்கும்போதும் கூட, அவ்விதம் பயிற்சி கொண்டிருந்தோமானால் நாம் தனித்திருந்து நம்மைச் சுற்றிச் சீறி அடிக்கும் புயலையும், சுழலையும் பாதிக்கப்படாமலேயே நின்று கவனிக்கும் ஆற்றல்பெற்று விடுவோம். மாட்சிபெற்று உள் சுதந்திர உணர்வுடன் கண்ணீரையும் கேவல்களையும் கூட படாமலே நின்று சாட்சியாக நோக்குவோம். ஆம்; இது, நாம் உண்மையில் மதத்தைப் பின்பற்றி அது காட்டும் பயிற்சிகளைச் செய்து எப்பொழுதும் அசங்காத ஒரு மனச் சமநிலையை அடைந்தால்தான் சாத்தியமாகும்.

மனத்தின் உண்மைவேலை. அதன் வரப்பிரசாதங்களின் ரகசியத் திட்டம் இவைகளை அறிந்துகொண்ட பிறகு நாம் அதை நன்மை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடனேயே அணுகலாம். துன்பத்தை இன்பமாகவும், தோல்விகளை வெற்றிகளாகவும், நஷ்டங்களை லாபங்களாகவும் மாற்றித் தரும் மந்திரக் கல்லைப் பெறும்பொழுது, அதைவிட வேறு என்ன வெகுமதியை நாம் எதிர்பார்க்கப் போகிறோம்? உண்மையாக மதத்தை மதிக்கும் இதயம் படைத்தவன் வெற்றிக்கு வெறியாட்டம் ஆடவும், தோல்விக்குத் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள ஓடவும், கோபம் வந்தால் கொலை புரியவும், பொருளையில் பொங்கவும், ஏழ்மையைக்கண்டு ஏங்கவும், சந்தோஷம் வந்தால் கூத்தாடவும் மறந்து விடுவான். எந்த நிலைமையிலும் அவன் அசங்கமாட்டான். பதற்றமடையமாட்டான். அவன் இதயம் அமைதி, சமாதானம், சுகத்தின் ஆழ்கடலாக இருக்கும்.

அப்படிப்பட்டவன் தெய்வமனிதன், அவன் சாது, மகாத்மா, தீர்க்கதரிசி. மதம் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்கள், விவேகானந்தர்கள், சங்கரர்கள், புத்தர்கள், கிறிஸ்து, முகம்மது நபிகள் நிறைந்த உள்ளம் படைத்து வாக்களிக்கிறது.

எல்லா மதங்களும் காட்டும் வழி ஒன்றுதான். தப்பான 'தான்' எண்ணத்தை விடு. அது ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை அகற்று. அழகைகளும், அவதிகளும் அந்த "நான்" பேயின் செயல்களே. அந்தக் கடவுளின் பாதத்தில் அன்புடன் சமர்ப்பித்துவிடு. இடைவிடாத விசாரணையில் "அகத்தை" லயப்படுத்து. மெய் பொய் விளங்கியவுடன் அகக் கனவு மடிகிறது. தன் தன்மையில் உள்ள எதிரிடைகளை ஒழித்து தெய்வவாழ்வின் உடன்பாட்டுச் சக்தியால் அதை நிறைத்துப் புரட்சி செய்தவன்

மூலம் அகத்தைத் தெய்வீகமாக மாற்று. எழு, விழி, லட்சியத்தை அடையும்வரை தயங்காதே.

மதம் விஞ்ஞானங்களின் தலையான விஞ்ஞானம். அது நம் உண்மை நிலையின் தன்மைக்கு பரிபூரண சச்சிதானந்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. அஞ்ஞானத்தால் ஏற்படும் பிடிப்பை நீக்கும் மதம்-வேதாந்தம்.

மிகவும் முக்கியமான உபநிஷதங்களுள் ஒன்றான கடோப நிஷத்தில் ஒரு சாதகன் யமனின் வாசலுக்கே போய் விடுகிற கதை சொல்லப்படுகிறது. அவன் யமனைக் கண்டு பரம ஞானத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறான். அதுதான் உண்மையான வேதாந்த மாணவனுக்கேற்ற ஊக்கமாகும். சாவும், வாழ்வும் மாறுபாடு தெரியாதபடி அவ்வளவு நெருங்கியவை. சாவையும் தேடிப் போகும் முயற்சிதான் உண்மையான வாழ்வாகும். உண்மையும், உழைப்பும் கொண்ட சாதகனுக்குச் சாவு என்பதே கிடையாது.

அந்தக் கருத்தில்தான் நம் முனிவர்கள், மகாத்மாக்கள், அவதார புருஷர்கள், தேவ தூதர்கள் எல்லோரும் அமரர்கள் என்று நாம் கருதுகிறோம். சாஸ்திரங்களும் எடுத்துப் பேசுகின்றன. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர், பகவான் ரமணர், எல்லோரும் அமரர்கள். ஏனெனில் அவர்கள் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து அதன்படி நடந்தார்கள். அவர்கள் உடலழிந்தும் வாழ்கிறார்களே. அது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?

இதை விளக்குகிறேன். ஒரு முறை பூனாவில் உப்பு மலையில் வாழும் இளைத்த எறும்பு ஒன்று அகமதாபாத்தில் மீரட்டிலுள்ள சர்க்கரை ஆலையிலிருந்து வந்த ஒரு கொழுத்த எறும்பைச் சந்தித்தது. மீரட் எறும்பு அழைக்கப் பூனா எறும்பு சம்மதித்துச் சில நாட்களுக்குக் காணக்கூடிய ஆகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மீரட்டுக்குச் சென்றது. நாட்கள் சென்றும் அது இளைப்பு நீங்கக் காணேன். அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தது. சுரத்தாகக் காணப்படவில்லை. அதைக்கண்டு வருந்திய மீரட் எறும்பு காரணம் வினவ பூனா எறும்பு 'எல்லாம் சரிதான். உங்கள் ஊர், சாப்பாட்டின் ருசி எனக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்றது. சர்க்கரை ருசி இல்லையா? மீரட் எறும்பு நன்கு கவனித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தது. பூனா எறும்பு வாயில் உப்புத் துண்டுகள் ஒட்டியிருப்பதை அறிந்த அது மெதுவாக அவைகளைத் துப்பச் செய்தது. பிறகு? பூனா எறும்பு சர்க்கரையின் உண்மை ருசியை அறிந்து வியந்தது. இவ்வளவு ருசியுள்ள பொருளை அது சுவைத்ததே யில்லை!

நாமும் வாழ்வில் பூனா எறும்பாக வாழ்கிறோம். இதயத்தின் கரிப்புப் பொருளை உமிழ்; தெய்வ வாழ்வின் சர்க்கரை தித்திக்கும். பயம், கட்டு மட்டுகள், ஏமாற்றங்கள், எல்லாவற்றையும் ஒழியுங்கள்; ஆனந்தமான, எல்லையற்ற, நம்பிக்கை நிறைந்த வாழ்வை வாழலாம். வேதாந்தம் அதைத்தான் சொல்கிறது. உப்புத் துண்டுகளை ஒதுக்குங்கள். சர்க்கரை மலையில் சாவாத இனிப்பைச் சுவைக்கலாம்.

நம்முள்ளே தனித்தனி இரு பிரகிருதிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று தெய்வம். மற்றொன்று மனிதன். மனிதன் கட்டுண்பான், அழிவான். தெய்வம் கட்டுமட்டற்றது. அமரப்பொருள். நாம் எதிர்மறைகளுடன் அதாவது மனிதப் பிரகிருதியின் இயற்கைகளுடன் ஒட்டுகிறோம். பூனா ஏறும்பின் தொல்லை யை அனுபவிக்கிறோம். அதிலிருந்து நாம் ஒதுங்கினால் தெய்வத் தன்மையை அடைவோம். வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தம் இதுவே. உபநிஷத ஞான யக்ருங்கள் மனிதன் அழிந்தால் தெய்வமாகலாம் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் முயற்சிகளே. நம்முள்ளே ஓர் எதிரி இருக்கிறான். அவன்தான் நம் பேதைமைக்கும் அல்லல் களுக்கும் காரணம் எனின் எவ்வளவு சீக்கிரம் நாம் அவனைக் கண்டு பிடித்து வெளியேற்றி அழிக்கிறோமே அவ்வளவு சீக்கிரம் நாம் நம் இலட்சியத்தை அடையலாம். அந்தச் சத்துரு யார்?

சாஸ்திரங்களும், கிரந்தங்களும் கூவிச் சொல்கின்றன. அதுதான் நம் அகங்காரம். கீழ்த்தளத்தில் உள்ள 'நான்' என்ற உணர்வு. அதை அழி. அல்லல் தொலையும். அதுதான் சம்சாரி. அதுதான் தொல்லை தருவது. அகங்காரம்தான் சத்துரு என்றால் நாம் அவனைத் தேடிச் காணுவோம். அவனை அறிவோம். அறிந்தால் பிறகு சண்டையிடுவதற்குத் திட்டம் வகுக்கலாம்.

ஒவ்வொருவரும் “இந்த நான் என்ற உணர்வு எது; அது எவைகளால் ஆனது?” என்று கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். நன்கு சிந்தித்தால் வாழ்வின் பல பொருள்களின் (சம்பவங்களின்) நினைவுகளின் தொகுதி என்று அறிவீர்கள். நான் இன்னார்மகள் படித்தவன்; இப்படி வாழ்ந்தேன், நேசித்தேன், வெறுத்தேன்... ஆம்; கடந்த காலத்தில் நாம் பெற்ற அனுபவங்களின் நினைவு தான் நான். அந்த அகங்காரம் வருங்காலத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஆசைகளையும் சேர்த்துக்கொள்கிறது. ஆகவே அது இறந்த பழம் காலம் பிறவாத எதிர்காலம் இரண்டிலுமே காணப்படக்கூடிய ஒன்று. இன்று உள்ளதல்ல அது.

ஆகவே இந்த அகங்காரம் மாயை; இடுப்பில்லாத ஒன்று. கனவு, நிழல் ஒன்றுமில்லாதது. ஒரு காற்றிருவம். சாவும் சங்கடமும் நம் மெய்ப்பொருளின் இந்த நிழலுக்குத்தான் உண்டு. நாம் அதனுடன் ஒன்றி அந்தக் கஷ்டங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இந்த நிழலிலிருந்து தனித்து வா. உன் மெய்மையை அறி. உள்ளே உள்ள கொடுங்கோலனைத் தொலைப்போம். அது நம் உள்ளங்களில் இராம ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தும். இதுதான் வேதாந்தம் தரும் சீரிய போதனையாம். மதங்கள் எல்லாம் இந்தப் பிசாசை அழிக்கும் வழிகளைத்தான் சொல்லித் தருகின்றன. ஆன்மப் பயிற்சி ஒவ்வொன்றும் அதை அழிக்கச் செய்யும் முயற்சியே. சாஸ்திரங்கள் எல்லாமே வெற்றியுடையது உண்மையல்ல என்று அறிவிக்கவே பாடுபடுகின்றன.

நம் மனம் ஒரு ஏமாற்று வித்தையை மந்திர ஜாலத்தைச் செய்துவிட்டது. உண்மையின் மேல் பொய்யை ஏற்றி அதைப் பிரித்து அறியமாட்டாமல் உண்மையை மாறுபாடாகப் புரிந்து

கொள்கிறது. கயிற்றுப் பாம்பு உதாரணம் நன்கறிந்த ஒன்று. இருட்டில் கயிற்றைப் பாம்பு என மிதித்த ஒருவன் 'பாம்பு கடியி'ன் பொய்யான மனத்துயருக்கு உள்ளாகிறான். எவ்வளவு சொன்னாலும் அந்த "ஏமாறி வருந்துபவன்" நிம்மதி பெறுவதில்லை. ஆனால் அந்த இடத்திற்குள் சென்று வெளிச்சத்தில் கயிற்றைப் பார்த்துவிட்டாலோ அந்த நிமிஷமே பாம்புக் கடியின் பதற்றம் பறந்தோடிவிடுகிறது.

பாம்பு என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளம் பிறப்பித்த ஒன்றே. கயிற்றின் அறிவொளி உதயமானதும் அந்த எண்ணம் அற்று விட்டது. "கயிறு என்று அறியாமை" ஒழிந்தவுடன் அறியாமை தந்திருந்த பாம்பும் அகன்று விட்டது. அதே போல் நாம் உண்மை தெரிந்து கொள்ளாதபடியால் அதன் மேல் ஏறிவிடுகிறது. அகங்காரம் பொய். ஆத்மாவின் அறிவு ஏற்பட்டவுடன் அகங்காரம் அழிந்து விடுகிறது. ஜீவனின் துயர்களும் ஒழிந்து விடுகின்றன. அகங்காரத்தைப் பிரித்து எடு. சாந்தியைப் பெறு. அதுதான் நம் உண்மைத் தன்மையாம்.

பழங்கால அனுபவங்களின் நினைவுத் தொகுதியும் வருங்காலத்தில் நாம் அடைய விரும்பும் ஆசைகளின் கனவுமே அகங்காரமாகும். இவ்விரண்டையும் மறந்து நாம் நிகழ் காலத்தில் மட்டுமே நன்கு வாழத்தெரிந்து கொண்டு விட்டால் அகங்காரம் அழியும். ஆத்மா ஜீவன் என்கிற அகங்கார நிலையிலிருந்து ஒதுங்கி ஆத்மாவிலேயே இருந்து இன்புறும் நிலைதான் சமாதானிலை. யோகங்கள் எல்லாம் தம்முடைய இறுதியின்ப இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ள நிலையதுவே. யோக முறைக்குப் பலவழிகளை சாதகர்களுக்குத் தக்கவாறு காட்டலாம். ஆனால் சேரிடம்-ஆன்மாவை அறிதல்தான். நம்முடைய இறுதி, இலட்சியம்.

யோகத்தின் ஓரிரு முறைகளை எடுத்துச் சோதித்து யோகிகளின் அகங்காரத்தை ஒழிப்பதில் அவை எவ்வாறு வெற்றி பெறுகின்றன என்று பார்க்கலாம். "பலனைக் கருதாமல் செயல்புரி. உன் சாதனைகள் மிகச் சிறந்தவையாக இருக்கும்!" என்று பகவத்கீதை கட்டளையிடுகிறது. அது எப்படி ஆகும் என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்காது மேல் எழுந்தவாரியாகப் படிப்பவர்கள் வியப்புறுகின்றனர்.

நீ உதாரணத்தின் மூலம் அது எப்படி சாத்தியமாகும் என்று விளக்கலாம். ஒரு கமிஷன் வியாபாரி ஒரு பெரிய தொழிலதிபடம் போகிறார். லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குப் பொருள் வாங்க அவர் பேரம் பேசப் போகிறார். அதில் ஏராளமான ரூபாய்கள் கமிஷனாகக் கிடைக்க ஏதுவுண்டு. பேரம் செய்யும் நாளுக்கு முதல்நாள் அந்த வியாபாரி தான் அடைய இருக்கும் ஏராள லாபத்தைப் பற்றி எண்ணுகிறார். என்னென்ன செய்யலாம்! மிகவும் இனிமையான கற்பனைகளில் அவர் தன் மனத்தின் ஆற்றலை இழந்து மயக்க நிலையை அடைந்துவிடுகிறார். பயனின் இன்ப நுகர்ச்சியில் வலிவான கற்பனையில் மனதிழந்த நிலையில் அவர் 'கார் தொழிலதிபரிடம் பேரம் பேசுவதில் வெற்றி'

பெருவிட்டால்!’ என்ற எண்ணம் வேறு அவரை ஆட்டி உலுக்கிவிடுகிறது. அந்த நிலையில் அவர் அங்கே சென்றால் சொல்ல வேண்டியதை சரியாகச் சொல்லாமல் கடைசியில் தோல்வி அடைத்துவிடுகிறார். மற்றொரு வியாபாரி இருக்கிறார். அவர் பயனைப்பற்றி எண்ணிக் கனவுகண்டு அதன் இன்பத்தைக் கற்பனை செய்து அதில் மனம் அழிகிறார் இல்லை. ஒரு அமைதியுடனும் மன நிம்மதியுடனும், சமநிலையுடனும் செல்லுகிறார். அவர் தோற்றம், துடிப்பான எடுத்த பேச்சு, எல்லாம் தொழிலதிபர் மனதைக் கவர்கின்றன. காரியம் அழகாக முடிந்து விடுகிறது.

சந்தை அலுவல்களிலேயே ‘பயனை’ மறந்த செயல் நல்ல முடிவைத் தரும் என்றால் மனிதனுடைய சிறந்த உயர்ந்த சமூக, தேசிய அலுவல்களில் அது எவ்வளவோ உண்மையாக வேண்டும். ஏற்பட இருக்கும் முடிவைப்பற்றி எண்ணாதே. செயல்படு. நம் திறமைகளையும், ஆற்றல்களையும் பிறவாத வருங்காலத்தைப் பற்றிய வீண் கனவில் அழிக்காதே. நிகழும் தற்காலத்தில் செயலாற்று. ஆனால் அது ஈசுவரனே நடத்துபவன் என்று உறுதியாய் நம்பினாலொழிய முடியாது. அவர் நடத்தும் நாடகத்தில் நாம் நடிகர்களே. விருப்பங்கள், திட்டங்கள் அவருடையவை. நாம் ஊழியர்கள். “பயன்” அவருடையது. வேலை நம்முடையது, இந்த எண்ணம் வலுத்து நாம் அவர்பால் நெருங்க நெருங்க நம் செயல்களும் அவர் விரும்பியவையாக ஆகும். அவர் திட்டங்களை நாம் மிகவும் உறுதியுடன் நிறைவேற்றிவைப்போம்.

யாரும் சும்மா இருக்க இயலாது. செயல் புரிவதைப் பயனை எண்ணிச் செய்யவேண்டாம். செயலே மனிதன் வளர ஒரு வாய்ப்பு. அகங்காரம் ஒழிந்தால் பயன் சிறக்கும். அதிரிகக்கும். இந்தச் சாது உங்களுக்கெல்லாம் பிரும்ம வித்தையைச் சொல்கிறார் என்ற பெருமையில் செய்யக்கூடாது. எம்பெருமான் தன் எல்லையற்ற கருணையில் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற உபகரணமாக அவர் (சாது) வளர்ச்சிக்காகவே உபயோகிக்கிறார் என்று பணிவுடன், நம்பிச் செய்யவேண்டும். ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு உங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும், கேட்கும் இவ்வளவு பேரும் சொல்லும் உத்தரகாசியும் தேவையான ஒரு திட்டத்தின் அம்சங்களே.

இப்படி என்றும் அவருடைய விருப்பத்துக்கு உட்பட்டு அவர் கருவியாக இயங்க இயங்க தவறான அகங்காரம் மறந்து விடும். அகங்காரம் தன் வாழ்வை அழித்துவிட்டால் பிறகு எஞ்சுவது கோடியான தெய்வ அனுபவம்தான். அவர் பாதத்தில் விழுந்து சரணாகதியடை. அகங்காரம் உணர்வு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டால் மனிதக் குறைபாடுகள் முடிகின்றன. ஆத்மார்ப்பணம் செய்த பக்தன் தெய்வமாக ஆகிவிடுகிறான்.

யோகங்கள் எல்லாம் யோகியின் ஜீவ உணர்வை அழிக்கவே வழி கூறுகின்றன. அது அழிந்தவுடன் தெய்வ உணர்வு எழுகிறது. உணர்ந்துகொள், மீண்டும் பார், நான் ஏழை, நான்

அழியும் மனிதன், நான் பணக்காரன், கெட்டிக்காரன், சம்சாரி என்றெல்லாம் கனவு காண்பதை நிறுத்து. அதற்கு வழி உள் ஓளியைக் காண்பதுதான். உடனே அதைக் காண ஆற்றவில்லா விட்டால் சுலபமான “சரணாகதி” முறையைப் பின்பற்றுவோம். உயர்ந்து நின்றால் நிழலும் பெரிதாயிருக்கிறது. பாதியாய் வளைந் தால் நிழல் பாதியாகிவிடும். உட்கார்ந்தால் இன்னும் சிறிய தாகும். அவர் பாதத்தில் விழுந்துவிடு. நிழல் எங்கே? நம் முள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவுக்குள் அடங்கிவிடு. பொய் அகங் காரத்தையும் உண்மை ஆத்மாவையும் பிரி. மனதை நினைவு நம்பிக்கைகளிலிருந்து அகற்று. உள்ளத்திலிருந்து விருப்பங் களைத் துடைத்து அலம்பு. விருப்பமற்ற நிலை, முழு வளர்ச்சி நிலை, அகங்காரமற்ற நிலை, தெய்வ நிலை, ஞானம், சரியான வாழ்க்கை முறை அவற்றின் மூலம் இந்தப் பரம லட்சியத்தை அடை.

பரம்பொருளுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவு

முக்கியமான உபநிஷதங்களில் அநேகமாக நன்கு வளர்ச்சி யடைந்த சிஷ்யன் பூர்ணமான ஆசிரியரை அணுகும் காட்சி வருகிறது. உபநிஷதங்களின் சுருக்கமான கடமையும், கருத்தும் செறிந்தவையுமான மந்திரங்கள் சிஷ்யர்களுடைய உடல் மன ஆத்ம வளர்ச்சியை விரிவாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துக்கூற மறப்பதில்லை. அவர்கள் எல்லோருமே உடல் மனம் ஆன்மா மூன்றிலுமே நன்கு வளர்ச்சி யடைந்தவர்கள். ஆரோக்யம் படைத்தவர்கள். உடல்நல ஓளியும், பிரம்மச்சாரித்தேசம் கொண்டவர்கள். வாழ்க்கையின் சிறு அனுபவங்களைக்கூட விழிப்பாக இருந்து அறிவதிலும் அவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்து முடிவுகள் திரட்டுவதில் உன்னிப்பும், திறமையும் கொண்டவர்கள். இமயமலையில் ஒதுங்கி ஆசிரமம் கட்டி வாழும் ஆசிரியரை அந்தக் காலத்தில் தேடி அடைந்த மாணவன் வாழ்க்கை பயனற்றது என்று உணர்ந்தவனாகியிருந்தான். படும் பாட்டுக்கும், எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமத்துக்கும் தக்க பலன் வாழ்க்கை வாணிபத்தில் கிடைப்பதில்லை என்று புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

தகுதிவாய்ந்த அந்த மாணவன் சுறுசுறுப்பு, திறமை, துடிப்பு முதலியவை பெற்று ஞான ஆசை கொண்ட அந்த மாணவன் ஆசிரியரை அணுகிக்கேட்டான்; “ஆசிரியர் பிரானே! அழியாத இன்பம்கொண்ட பரிபூரணமான வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைக்குமா? உண்டும் உடுத்தும், வமிச விருத்தி செய்தும் முயற்ச்சிகளில் ஈடுபட்டும் அழுதும் சாவதைவிட வேறு புனிதமான கொள்கை கிடையாதா வாழ்க்கைக்கு? பிறப்பு என்ற நிலையில்லாத இடத்தி லிருந்து ரகசியமான சாவு என்ற இடத்துக்குப் போய்ச் சேரும் யாத்திரைதானா வாழ்க்கை? கட்டுமட்டுக்கள் நீங்கிப்பரிபூரண சுதந்திரத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்கும் ஒரு உலகம் உண்டா?” அப்படி இதயத் துடிப்பைக் கொட்டியவர்களிடம் தான் உபநிஷத ஆசிரியர்கள் ஒருவரைப் பார்த்தாற் போல் “தத்துவம் அஸி” (அது நீயாக இருக்கிறது) என்று சொல்லித் தந்தனர். இந்த மஹா வாக்கியத்தில் ‘அது என்பது நீ என்னைக் கேட்கும் அது! சாதகனே, அது நீ உன்னுள்ளே தேடுவது தான்’ என்று பொருள்படுகிறது.

சாதாரண மனிதனுக்கு உடல்தான் அவன். உடலையே நான் என்று அவன் மிகவும் ஆழமாகவும், அழுத்தமாகவும் கொள்கிறான். உடலுக்கும் உடல் தரும் இன்பத்துக்குமே உழைக்கிறான். அவன் வேறென்றையும் அறியமாட்டான். அப்படிக்கீழ் வாழ்வு வாழும் மனிதன் பரம்பொருளுடன் தனித்திருந்து அடிமை புரியும் உறவைத்தான் கொள்ளமுடியும்.

அடுத்த மேற்படியில் உள்ளவர்கள் உடலுக்கு அப்பால் உள்ள மனம் புத்தியை உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் தம்முள் உள்ள மனம்-புத்தி மயமான மனிதனை உணர்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் தங்களை அழியும் புழுக்களாகக் கருதத் தயாரில்லை. சிறந்த புனிதமான, ஏன் தெய்வ சக்திகொண்ட மனம்-புத்தியின் அழியாத ஆற்றல் பெற்றவர்கள் என்று அறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் விஞ்ஞானத்தையும், கவிதையையும், சீர்தூக்குகிறார்கள். சிந்தனையாளர்களையும், புதிதாகக் கண்டுபிடித்தவர்களையும் போற்றுகிறார்கள். மனிதன் இயற்கைமேல் போரிட்டுப் பெற்ற வெற்றியை உணர்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் பார்த்து மனிதன் பெற்ற ஆற்றலும், பெருமையும் கடவுளுடையதைவிட அதிகக் குறைவானதல்ல என்று பெருமைப்படுகிறார்கள். இந்த வளர்ச்சியுள்ளவர்களுக்கும், பரம்பொருளுக்கும் உள்ள உறவு முழுமைக்கும் அதன் பகுதிகளும் உள்ள உறவாம்.

இந்த இரண்டு வகை மக்களை மனதில் எண்ணித்தான் ஸ்ரீ மத்வாச்சாரியாரின் த்வைதமும், ஸ்ரீ ராமனுஜாச்சாரியாரின் விசிஷ்டாத்வைத வாதமும் பேசுகின்றன. பரமனும், பக்தனும் தனியானவர்களே. பக்தன் பரமனிடம் அன்பு, மரியாதை இரண்டும் கொண்டு அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் உறவைத்தான் ஏற்க முடியும் என்று முடிவு செய்கிறது முன்னது. மனிதனின் பரம லட்சியம் கடவுள் பாதம் அடைந்து என்றுமே அங்கே அவன் திருச் சேவையில் ஈடுபட்டிருப்பதுதான் என்று பேசுகிறது அது. பின்னது வேறு வழியாக விவாதித்துவிட்டு பக்தன் பரமனின் ஒரு அங்கம் என்று முடிவு காட்டுகிறது.

வேதாந்தம் மனிதனை கடவுள் என்று துணிகிறது. அது மனிதன் ஆத்மத்தனத்தில் பெறும் இறுதியானதும், உயிர் போன்றதுமான அனுபவங்களைப் பேசி ஐயம் திரிப்புக்கு இடம் இல்லாமல் அந்த முடிவை வெளியிடுகிறது. த்வைத விசிஷ்டாத்வைத வாதிகள் இதைக் கேட்டுக் கண்டிப்பாக இது கற்பனை என்றுதான் சொல்வர். ஏன் எனில் த்வைத வாதி உண்மைப் பொருளை உடல் தளத்திலிருந்து நோக்குகிறான். விசிஷ்டாத்வைத வாதி மனம் புத்தித் தளத்திலிருந்து நோக்குகிறான்.

வேதாந்தம் பயிலவரும் மாணவன் நன்கு வளர்ந்தவன். அவன் உடல், மனமயமான மனிதனின் புனிதத் தன்மையுடன் திருப்தி அடையத் தயாரில்லை. மனம் புத்தியைவிட மிகவும் சூட்சுமமான ஒன்று தனக்குள் இருந்து ஒளிந்து விளையாடுவதை அவன் மங்கலாய் உணர்ந்திருக்கிறான். அதைப்பற்றிக் கேட்கிறான் அவன் தன் ஆசிரியனிடம். ஆசிரியனும் அவன் உணர்ந்ததை அழுத்தம் செய்கிறார். தக்க ஆதாரங்கள் காட்டி உயிரின் உயிருக்கே அழைத்துச் செல்கிறார். அதுதான் ஆத்மா-சாதகனை அதுதான். குருவின் சங்கேதச் சொற்களின் முழு ஆழத்தையும் அறிந்த சிஷ்யன் அந்தப் பேருண்மைப் பொருள்தான் என்று அனுபவத்தில் உணரும்போது அவன் பரிபூரண ஞானம் கைவரப் பெற்றவனாக ஆகிறான். அந்த நிலையில் அவன் உடலையும், மனதையும் தான் என்று ஏன் நினைக்கிறான்? இனி வேறு வேறு என்ற “இரண்டு”

எண்ணத்துக்கு இடம் ஏது? வேதாந்த மாணவன் உண்மையைத் தேடினான். அனுபவத்தில் உண்மையாகவே ஆகிவிட்டான். அப்படிப்பட்ட மாணவனுக்குப் பேசுவதுதான் சங்கரரின் அத்தைவத சாஸ்திரம். பேருண்மையுடன் நாம் கொண்ட இந்த மூன்று வகை உறவைத்தான் இராம காதையில் பெரும் ராம பக்தனை ஹனுமான் ராமச்சந்திரனுடன் தான் கொண்டுள்ள உறவைப் பற்றிப் பேசுவதுதான் மூலமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஹனுமான் சொல்லுகிறார். “எம்பிரானே! உடலுணர்வில் நான் மறந்திருக்கும்போது தான் உன் அடிமை. மனம் புத்தித் தளத்தில் நான் இருக்கும்போது அதாவது ஜீவனாக இருக்கும்போது உன் பகுதியாக விளங்குகிறேன். என் உண்மை ஸ்வரூபத்தில் நான் நீயே!”

அப்படியே நாம் பரமனுடன் கொள்ளும் உறவும் நம் உணர்வு நிலையைப் பொறுத்து இருக்கும். பெரிய ஞானிகூட குளிர் குடுத்தும் அல்லல்களால் உடல் தரும் துன்பங்களுக்கு வருந்தலாம். அப்பொழுது அவர் ஈசுவரன் காவில் விழுந்து அவன் அருளுக்கு வேண்டுவார். சில சமயம் அவரே மனம் தரும் பதற்றம், உணர்ச்சி செய்யும் கூற்றுக்கு இலக்காகி சிந்தனையின் சிறந்த பயன்களாகக் கவிதையோ மற்று வேறு ஆக்கமோ செய்யலாம். கடவுளுக்கே சமமான சிருஷ்டி ஆற்றலை அவர் அப்பொழுது பெறுகிறார். சமாதரி நிலையிலோ! இந்த உறைகளிலிருந்து எல்லாம் நீங்கி உள்ளுக்கும் உள்ளே இருக்கும் ஆன்மாவில் லயமாகி விடுகிறார். அப்பொழுது ‘சிவோஹம், சிவோஹம்: நான் அதுவே’ என்று உணர்கிறார். ஜீவனும் பரமனும் சேர்ந்து ஒரே பொருளே!

இதில் ஒரே சிறப்பு. மூன்று வாதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக இல்லை. வளர்ச்சியின் உச்சியை அடைய இந்த மூன்று கட்டங்களையும் தாண்டியாக வேண்டும். “புத்தி சர்க்கஸ்” செய்யும் பண்டிதர்கள்தான் அதையோ, இதையோ உண்மையானது என்று நிலைநிறுத்த வாதம் இருக்கின்றனர். ஆத்ம சாதனைப் பாதையில் இறங்கி நடப்பவர்கள் இந்த மூன்றையும் வழிநடை களைப்பாற்ற அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அன்ன சத்திரங்கள் என்று உணர்வார்கள். முதலில் நீ மத்வர் தரிசனம் செய்து கொண்டு பிறகு ஸ்ரீ ராமானுஜர் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு தான் வேதாந்த அரண்மனைக்கு வர வேண்டும். அங்கே நாமே சங்கரர் என்று உணரலாம்.

ஆகவே நாம் சண்டையை நிறுத்தி யாத்திரையைத் தொடங்குவோம். நாமே பரம்பொருளுடன் நம் உறவை நேரில் அறிந்து கொள்வோம்.

பாதை

நாம் இன்று உபநிஷதங்களைப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறோம். பொருள்கள் ரசாயனம் போன்று இந்தப் பிரம்ம வித்தையும் ஒருவகை விஞ்ஞானமே. மற்ற வித்தைகளுக்கும் இந்தப் பிரம்ம வித்தைக்கும் ஒரு மாறுபாடு உண்டு. பிரம்ம வித்தை வித்தைகளுக்கெல்லாம் வித்தை. பிரம்ம வித்தையின் பொருள் மற்ற வித்தைகளின் (விஞ்ஞானங்களின்) பொருள்களை விளக்குகிறது.

ரசாயன வித்தையில் அடிப்படை “அணுவை”க் கண்டு பிடிக்கச் சோதனைகள் நடக்கின்றன. இயற்கையில் அதிலிருந்து மற்ற அணுக்களை எல்லாம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு அணுவைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் அந்த வித்தைக்கு அதற்கு மேல் போக்கு இல்லை. அப்புறம் அதன் அலுவல் எல்லாம் பல சேர்க்கைகள் தரும் பயனை அறியவேண்டியதுதான். அந்த அடிப்படை அணுவை, அழியாத அணுவை மற்ற அணுக்களின் ஆதாரமான அணுவைக் கண்டுபிடித்தும் ரசாயன வித்தையில் நாம் தேடவேண்டிய பொருள் கிடைத்துவிட்டது.

பிரம்ம வித்தையில் நாம் எல்லா உயிருக்கும் மூல ஸ்தானத்தை, தனிப் பெரும் உண்மையைத் தேடுகிறோம். உலகமும் நம் அனுபவங்களும் எந்த உண்மையில் எழுந்து, வாழ்ந்து கணத்துக்குக் கணம் அழந்துகின்றனவோ அந்த உண்மையைக் கண்டுகொண்டால் மட்டுமே நாம் திருப்தி அடைவோம். அதுதான் ஆதார அடிப்படை. மாறும் தோற்றங்களுக்குப் பின்னாலுள்ள உண்மைப் பொருள். ஏழையின் ஏழ்மை, பணக்காரர்களின் பண உள்ளம், பெருமைகொண்டவர்களின் ஆற்றல் எல்லாவற்றையுமே தெளிவுறுத்தக்கூடிய அந்த லட்சியத்தை அந்த ஒரே லட்சியத்தை அறிய முயல்கிறோம். பொறிகள், உணர்வுகள், உடல்கள், மனம் எல்லாவற்றின் இயக்கத்தையுமே அதுதான் தெளிவுறல் செய்கிறது. நாம் ஆழ்ந்து உயிரின் அடித்தளத்துக்கு, போக விரும்புகிறோம். ஸ்தூலத்திலிருந்து சூட்சுமத்துக்கு, வெளியிலுள்ளத்திலிருந்து உள் உலகத்திற்கு நாம் பிரயாணம் செய்கிறோம். பொருள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சூட்சுமமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதைப்பற்றி (செயல்களில்) பேசுவது கடினம். அந்தப் பேச்சைப் புரிந்து கொள்வதும் அப்படியே. அந்த நிலையில் அறியச் செய்யும் நம் முயற்சி பயனடைய நாம் தொடர்ந்து இயைந்த ஒரு முறையைக் கையாளவேண்டும்.

உபநிஷதங்களில் ஊர் பேர் தெரியாத ரிஷிகள் இயைபில்லாத உண்மைகளைச் சொல்லிவிடவில்லை. உபநிஷத முடிவுகள் ஏகாதிபத்திய உத்தரவுகள் அல்ல. ரிஷிகள் படிப்படியாக நம்மை அந்தப் பெரும் உண்மைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். சாவி

போட்டுக் கதவு திறப்பதிலிருந்து ஆரம்பித்து உண்மைக் கோயிலின் கருப்பக் கிரஹம்வரை உடன் வருகிறார்கள்.

விளக்கக் கடினமான ஒன்றைச் சொற்களால் விளக்குவது என்பது எளிதல்ல. மனம் புத்தி இரண்டால் மட்டும் பிரம்ம வித்தியை அறிந்துகொண்டுவிடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் உபநிஷதங்களைப் படிக்கக்கூடாது. ஆற்றல்களுக்கெல்லாம் ஆற்றலான அந்த உண்மையின் கோயிலுக்குள் போகும்போது மனம் புத்தி என்ற செருப்புக்களையும் கழற்றி வைத்துவிடவேண்டியிருக்கும். மிகவும் பணிவுடன் நுழையவேண்டியிருக்கும். கல்லூரி மாணவன் தற்பெருமையுடன் நம் மனம் புத்தியின் ஆற்றலில் கர்வம் கொண்டு வரக்கூடாது. அப்படி வந்தால் வேதாந்தத்தின் உண்மைக் கருத்து ஒளிந்துவிடும். கூர்மைபெற்ற மனம் புத்தியைக்கொண்டு உயர்ந்த ஒரு கொள்கைக்கு உழைக்கத் தயாராக வரவேண்டும்.

உண்மை பலாத்காரமாக நம்மீது திணிக்கப்படுகிறது. தர்க்க ரீதியில் வாதித்துப் புறவுலக நிலைமைகளை அலசி அதன் பயனாக படிப்படியாக வியாதி தரும் பொய்மைப் பொருள்களிலிருந்து விலகி மெய்மைப்பொருளை அடைகிறோம். தெய்வத்தைத் தேடும் ஆன்ம வாழ்வு ஏதோ நொண்டி முடங்கள் வேலை என்று நினைக்கிறார்கள்; பேய்பிடித்த மனது அல்லது கோணல் புத்தி கொண்டவர்கள் அல்லது ஏமாற்றங்களால் மனதொடிந்தவர்கள் இவர்கள் சொன்னதையும் மண்டபம் என்று கருதுகிறார்கள். அது சரியல்ல. மதம் தெரிந்தவர்கள் பேசும் பேச்சல்ல அது. தகுதியற்றவர்கள், மத்தி மட்டங்கள், அசட்டுக் கோணங்கள் இவர்களுக்கு அல்ல மதம். சிறந்த மதச் சம நிலையுடையவர்களுக்குத்தான் மதம். ஆன்மீக, மன உடலளவுகளில் சரியான வளர்ச்சி உள்ளவர்தான் அதையறிந்து பயிலமுடியும். கோழைகள் இந்த வித்தையில் முன்னேற முடியாது. நல்ல உடல் மனக் கலங்கள் தெளிவு சுறுசுறுப்புடன் கூட ஆத்மப் பசிகொண்டவர்கள் தான் வழி நடக்க முடியும். நன்கு வளர்ந்து வாழ்க்கையை நன்கு வாழ்ந்த உள்ளங்கள், ஆர்வம் கொண்ட உள்ளங்கள்தான் வைராக்கியத்தை அடைய முடியும். வேதம் பயில, மாணவன் தகுதியை ஆசிரியர் கவனிக்கவேண்டும் என்ற வித தப்பர்த்தம் செய்யப்படுகின்றது. வேதம் மேதாவிக்குத்தான் என்பதில்லை. சாதாரணமான நானும், ரீங்களும் அதற்கு உரியவர்களே. இன்று பேசும்பொருளில் வேத வியாசரே பிராமணரில்லை. செம்படவப் பெண் பிராமணரிடம் பெற்ற பையன் அவர். தர்ம சாஸ்திரக் கருத்தில் அவரைச் “சண்டாளன்” என்று சொல்லவேண்டும். அது சரியாகாது. பிறவியால் மனிதரைப் பிரிப்பது ஆபத்து. அவர் புரட்சி செய்து வேதங்களைத் தொகுத்துத் தந்ததால் அல்லவா இன்று நாம் உபநிஷதங்களைப் பற்றிப் பேச முடிகிறது. உலகம் போகும் நிலையில் பழைய சிரவண முறையை நம்பினால் வேதம் அழிந்தேவிடும் என்று அன்று கண்ட அவர் அவைகளைப் பிரித்துத் தொகுத்து வைத்தார், நான்கு வேதங்களாக. காலத்தின் தேவை அது. அவ்வப்பொழுது இப்படி ஆசிரியர்கள் தோன்றித் தேவையான மாற்றங்களைச்

செய்து வருவது சரித்திரம் சொல்லும் உண்மை. அவர்களிடம் அதற்குத் தகுந்த ஆற்றல், நம்பிக்கை, தைரியம், தீர்க்கதரிசனம் முதலியன இருந்தன.

அதேபோல ஸ்ரீ சங்கரர் காலத்தில் மடம் நிறுவத் தேவை ஏற்பட்டது. அவர்களுக்கு முன் மடம் என்று ஒன்று கிடையாது. பரவும் புத்த மதத்தைத் தடுக்க ஹிந்து மதத்துக்கு மடம் தேவைப்பட்டது. அதனால்தான் ஸ்ரீ சங்கரர் மடம் நிறுவினர். அதில் ஒரு சந்நியாசி வேதாந்த ஆசிரியராக அமர்ந்து தொடர்ச்சியாக, வருகிறவர்களுக்கு வேதாந்தம் கற்றுக் கொடுத்து வந்தார். ஆசிரியரும் மாணவர்களும் வருஷத்தில் எட்டு மாதம் கிராமங்களில் சுற்றி வேத்தின் பாடத்தைக் கற்றுத் தந்து வந்தனர்.

அப்படித்தான் தேவைப்படும் காலத்தில், தகுந்த ஆசிரியர்கள் ஏற்பட்டு மதத்தின் தேய்ந்த பகுதிகளை நீக்கினர். ராமாயணம் முதன் முதலில் ஹிந்தியில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டபோது அப்பப்பா வட இந்தியாவில் என்ன அமர்க்களப் பட்டது? இன்று? அந்த மொழி பெயர்ப்பில்லாவிட்டால் வட இந்தியர்கள் அந்த மஹா புராணத்தை மறந்தே இருப்பர். இன்றும் ‘உபநிஷதம் ௩௦௪ சந்தியில் பேசப்படும் பொருளா?’ என்று திடுக்கிடும் பார்வை குறுகியவர்கள் எவ்வளவு பேர் இருக்கின்றனர்? அவர்கள் உபநிஷதம் பேசத் தலையின் அளவை நிர்ணயித்துக்கொண்டு தேடியவண்ணம் இருக்க வேண்டியது தான். நம்மிடையே நல்ல வேளையாகத் தீர்க்க ரிஷிகள் தோன்றினர். அவர்கள், “இன்னும் கால் நூற்றாண்டு விட்டுவிட்டால் ஹிந்து மதமே மறைந்துவிடும். அப்படி விடக்கூடாது” என்று காண அறிவும் ஆற்றலும் கொண்டிருந்தனர். சின்மயா அந்தக் கூட்டத்தினரின் தொண்டரே! ஹிந்து மதத்தை மறுமலர்ச்சி கொள்ளச் செய்வதுதான் நம் தொண்டு. படித்தவர்களிடையே உபநிஷதம் காட்டும் லட்சியங்களைப் பரப்புவதுதான் ஞான யக்ஞத்தின் நோக்கமாம்.

எந்த வித்தையையும் பயிலுவதற்கு முன் அந்த வித்தையின் சில அடிப்படை உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் (விஞ்ஞான) வித்தைகளை அறிந்து கொள்ள முடியும். அதேபோல உபநிஷதங்களை விசாரித்தறியச் சில அடிப்படை ‘வேதாந்த ப்ரக்ரியை’களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உபநிஷத முடிவுகள் எல்லாம் அந்த அடிப்படைச் சித்தாந்தங்களின் மேல்தான் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. அதே போல பிறும்ம வித்தையின் மாணவர்களும் சில ஆதாரத் தகுதிகள் பெற்றிருத்தல் அவசியம். அவைகளை ‘சாதன சதுஷ்டயம்’ என்ற இலக்கணப் பெயரில் சொன்னால் ஆச்சரியம் ஏற்படுமே தவிர உண்மையில் அவை ஒன்றும் புதிது அல்ல. அந்த நான்கும் பின்வருமாறு:—

1. மெய்யைப் பொய்யிலிந்தும், உண்மையை இன்மையிலிருந்தும், பொருளை நிழலிலிருந்தும் பிரித்தறியும் ஆற்றல் மிகவும் தேவையானது. அது நம்மிடம்

இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. சிந்தனையின் உயர்ந்த தளத்தில் உபயோகப்படுத்த அறிந்திராவிடினும் நாம் மிருகங்கள் புழுக்கள் அல்லவே. அன்றாட வாழ்க்கையில் இந்தப் பிரித்தரியும் ஆற்றலை உபயோகிக்கத் தெரிந்தே இருக்கிறோம்.

2. வைராக்யம் என்ற குணம்: பொய்யான துயர் தரும் பொருள்களிலிருந்து மனதை அகற்றி வைத்திருக்கும் ஆற்றலாம். வைராக்யம் என்ற சொல் யாரையும் அச்சுறுத்த வேண்டியதில்லை. நம்மில் வைராக்யம் அற்றவர் யார் இருக்கின்றனர்? புத்தி ஒரு பொருளை உண்மையில்லை, நிழல் போன்றதே என்று உறுதியாய் அறிந்துவிட்டால் மனது அதைவிட்டு ஒதுங்கி விடுகிறது. உள்ளது என்ற துணியும் கொள்ளுதல் நலம் என்ற ஆவலும்தான் விருப்பப் பிடிப்புக்கு ஆதாரம். கனவில் அரச குமாரியை மணந்தவன் விழித்தவுடன் அவளை மறந்துவிடுகிறான். பொருளின் பொய்மையை உணர்ந்து அதன் விருப்பத்தை அகற்றுவதே வைராக்யம் எனப்படும். வைராக்யம் உள்ளவன் வேதாந்தம் படிக்கத் தகுதி கொண்ட மாணவன்! சுருதி மனிதனிடம் உள்ள இந்தக் குணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு உலகத்தின் பொய்த்தன்மையை உணர வைக்கின்றது. அவன் வைராக்யம் அதிகரிக்கிறது; வலுப் பெறுகிறது. உலகைவிட்டு நம்மை அகற்றும் எதிர் மறைச் செயலைமட்டும் உபநிஷதம் செய்துவிட்டு, நிறுத்தி விடுவதில்லை. இன்னம் பூரணமான பெரிய உலகத்தை அது கதவு திறந்து காட்டுகிறது.

நம்மிடம் இந்தப் பெரும் குணங்கள் ஏற்கனவே உண்டு. ஆனால் அவை பயன்பட இடம் இல்லை. உபநிஷதங்கள் இரும்புத் திரையை அகற்றுகின்றன. சாந்திச் சமவெளி உண்மையின் உன்னதப் பிரதேசம் வெளியாகிறது. அமைதியும், அழகும் கொண்ட அந்த உலகம் ஆளில்லாமல் இருந்துவிட்டது. பாலும் தேனும் பாய்ந்துவரும் அந்தப் பரந்த வெளி-ஆத்மீக இந்தியா மீண்டும் அதன் ஆத்மீக சாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுதல் வேண்டும். நாம் அதைச் செய்யமுடியும். நாமே சீர்பெற வாழ்ந்தால் அந்தச் சேதியை மக்களிடம் பரப்பலாம். யக்ஞம் நாம் செய்யும் உண்மையான முயற்சியே. உபநிஷதங்கள் கூறும் அந்த நம்பிக்கை நல்லுலகத்தை அறிய நாம் எடுக்கும் முயற்சியே.

இந்த யாகக் கல்லூரியை அடைய மற்றும் இரு பெரு தகுதிகள்; (3) சாதனை சம்பத்து—அதாவது புத்தியின் சிறப்பு, இதயத்தின் சீர்மைக் குணங்கள். (4) சர்வ வல்லமையும் பூர்ணத்துவமும் கொண்ட அப்பொருளை அறியவேண்டும் என்ற அணையாத ஆசை.

நாம் அடைய முடியாத பொருள் இருக்க முடியாது. ஏதோ ஆன்மீக வாழ்வும் சமயப் பற்றும் வாழ்க்கையில் ஏமாற்றம் கண்டவர், துயருற்றவர், தோல்வி கண்டவர்—இவர்களுக்குகே என்ற எண்ணம் வலுவடைந்து வருகிறது. இது உண்மையே அல்ல. வேதாந்தம் நல்ல உடல் நிலையும், மன வலிவும் புத்தித் திறமையும் பெற்ற உலகியல் மனிதருக்காகவும் உள்ள பொருளேதான்.

தகுதி கொண்ட ஒரு வேதாந்த மாணவன் உலகம் எங்கிருந்து வந்தது, எங்கே போகும் என்ற கேள்வியுடன் தன் விசாரணையை ஆரம்பிப்பான். வெளி உலகத்தைப் பற்றிப் பேசிய பிறகு நாம் நம் உடலை அதாவது ஐம்புலன்களை இந்திரியங்களை அறிய முயலுவோம். படிப்படியாக சாதகன் வெளியுலகத்திலிருந்து தன்னை இருக்கும் மையப் புள்ளிக்கு வந்து சேருவான். பிறவிக் குருடனுக்கு 'உருவம்' தெரியாது. குருடன் பிரங்கி புகைகிறது என்றுதான் எண்ணுவான். நாக்கும், முக்கும், சுவைக்கவும், நுகரவும் தேவைப்படுகின்றன. இந்த ஐந்து இந்திரியங்கள் (புலன்கள்) இல்லாவிட்டால் நமக்கு உலகம் இல்லை. உலகம் இருந்தும் இல்லாப் பொருளாக நமக்கு ஆகி விடும். அதாவது புறவுலக அறிவு புலன்கள் மூலமே பெறப் பெறுகிறது.

பிறகு சாதகன் மனம் புத்தி எப்படி வேலை செய்கின்றன என்று விசாரிப்பான். ஆனந்தம் எங்கிருந்து பொங்கி வருகிறது என்று கண்டு பிடிக்க முயலுவான். அப்படியே ஸ்தூலத்திலிருந்து படிப்படியாக சூட்சுமத்துக்குச் செல்வான். வேதாந்தத்தில் இந்த ஸ்தூலப் பட்டைகள் எல்லாம் 'கோசங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன. வானின் உறைபோல அவை உள் பொருளைத் தொடாமல் சுற்றி நிற்கும் உறைகள்தான். நம் உடல் சரீர கோசம். அதைவிடச் சூட்சுமமானது பிராணமய கோசம். அடுத்து சூட்சுமானது மனோமய கோசம். வேதாந்தம் பேசும் சூட்சுமம் வியாபகத்வத்தை அதாவது பரவும் ஆற்றலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனதைவிடச் சூட்சுமமானது புத்தி உறை. அடுத்தது ஆனந்தமய கோசம். அங்கேதான் ஆனந்த அலைகள் எழும்பும் மூலஸ்தானம் இருக்கிறது.

வேதாந்தத்தில் சூட்சுமத்துக்கெல்லாம் சூட்சுமமான பொருளை அடைந்து அறிந்து கொள்வதுதான் முயற்சி. ஆன்ம சாட்சாத்தகாரமான அந்த நேரத்தில் மற்ற ஸ்தூலமான கோசங்கள் விழுந்துவிடுகின்றன. அப்பொழுது நம் உண்மைத் தத்துவம், அந்தப் பேருண்மை எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் அறிவுத் தத்துவமாக உணரப்படுகிறது.

உயிரின் உயிர்த் தத்துவ சக்திகளை நாம் உணர்ந்து அறியும் பொழுது, உலகின் உயிர்களுக்கெல்லாம் மூலச் சுணையில் நாம் ஆழும்பொழுது உலகமே நம்முன் தங்கியிருப்பது தெரியவரும்; ஆன்ம சாக்ஷாத்தகாரம் கொள்ளும் அந்த நேரத்தில் வாழ்வின் அனுபவ மலை யுச்சியில் நாம் ஆற்றல்களுக்கெல்லாம் ஆற்றலை

மையத்துக்கும் மையத்தை, பிரபுக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவை உணர்கிற அந்த நேரத்தில், துயரங்கள் ஏமாற்றங்கள் வெற்றிகள் தோல்விகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு, பூர்ணத்துவத்தின் மௌன ஆனந்தத்தையும் தெய்வீகத்தின் அமரத்துவத்தையும் சுகித்து மகிழ்கிறோம்.

அந்தப் மெய்ப்பொருளை அறிய முயலுவோம். மெய்ப்பொருள் ஒன்று உண்டாயின் அதற்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு யாது? நாம் சுற்றி எங்கும் பார்க்கும் பெயர்களும், உருவங்களும் கரந்து பரந்து நிற்கும் அந்த மெய்ப்பொருளின் திட்டத்தில் எங்கே இடம் பெறுகின்றன? ஜீவன் என்கின்ற 'நான்' தத்துவம் எது? 'ஐகத்' எது, கடவுள் எது? ஈசுவரன், ஜீவன், ஐகத்து மூன்றையும் பற்றி முற்றிலும் அறிய இந்த மூன்றின் பரஸ்பர உறவைப்பற்றி அறியவேண்டும். பரம மெய்ப்பொருளைத் தெரியவேண்டும். தனித்தனி 'நான், நான், நான்' என்று முனைந்து பேசும் ஜீவன்களின் பரஸ்பர உறவு நன்கு விளங்க வேண்டும்.

ஐகத்தாகிற தோற்றம் தரும் உலகிலுள்ள ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுடையவும் அறிவுகளின் தொகுதியே ஈசுவரனாக அறியப்படுகிறது; அது இராமன், கிருஷ்ணன், சிவன், கிறிஸ்து முகம்மது என்றெல்லாம் நாம் பேசும் ஈசுவரன் அல்ல. அது ஒரு பூரணக்கருத்தாகும். ஈசுவரத் தத்துவமாகும். அவதாரங்கள் எல்லாம் அந்தப் பொருளின் தோற்றங்களே. "கடவுள் ஐகத்தின் காரண சரீரம்."

ஸ்தூலத்திற்கும் அந்த சூட்சுமப் பொருளுக்கும் உள்ள உறவை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அது சுலபமான வேலையல்ல. ஏன் எனின் சொற்கள் அதை முடிவாகப் பேசி விட முடியாது. ஆகவேதான் வேதாந்தம் உதாரணங்களையும் உருவக விவரணங்களையும் கையாண்டு சாதகனுக்கு விளக்க முயலுகிறது. இந்த எடுத்துக் காட்டுகளும் பொருளின் ஓரிரு அவிசங்களை மட்டும் எடுத்துப் பேசுமே தவிர எல்லா அவிசங்களையும் தெளிவாகக் காட்டிவிட முடியாது. உதாரணமாக வேதாந்தம் கடவுள் என்கிற உண்மைத்தத்துவம் 'ஆகாயம்' போலிருக்கிறது என்று பேசுகிறது. அதிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்வது: உண்மை எங்கும் பரவி நிற்கிறது. மற்றப் பொருள்களுடன் ஒட்டாமல் இருக்கிறது. வெளி (ஆகாசம்) பொருளுடன் இணைவதில்லை. குற்றங்கள் செய்யப்பட்ட போதிலும் வெளி ஒரே நிலையில் சுத்தமாகவும் அமைதியாகவும் இருக்கிறது. அதில் யாகம் ஒன்று நடந்து விட்டதனால் அதன் புனிதத்தன்மை அதிகப்படப் போவதுமில்லை. குற்றம் நடந்து விட்டால் அது கறை கொள்ளப் போவதுமில்லை. இந்த அடிப்படையானதும் முக்கியமானதுமான சுத்தத் தன்மையை வலியுறுத்தவே பரம் பொருள் ஆகாசம் போன்றது என்று காட்டப்படுகின்றது. அதைவிட்டு, சொற்களைப் பிளந்து பொன் முட்டை யாகிற பொருளைத் தேட முயற்சி செய்து "அதில் சூரியன் சந்திரன் இருக்கின்றனர். மேகங்கள் அலைகின்றன" என்று எல்லாம் கூறவேண்டியதில்லை.

அப்படியே ஜீவனுக்கும், பரமனுக்கும் உள்ள உறவு ஒரு உவமை மூலம் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. இந்த உவமைகள், எடுத்துக்காட்டுக்கள், விளக்க உருவங்கள், எல்லாம் யோசிக்க யோசிக்க ஒரு இனிமையான கருத்து ரசம் தருகிறது. ஜகத், ஜீவன், பரமன் மூன்றின் உறவும் ஒரு துணியின் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. ஒரு துணியில், துணிக்கு உபயோகித்த, அதே நூலால் பூக்கள் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி அதே நூலால் பூக்கள் பின்னப்பட்ட ஒரு துணியை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் அதில் நூல் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. நூலாலேயேதான் அதில் ஒரு குடும்பம் டீ சாப்பிட உட்கார்ந்திருப்பது போல் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்து நாம் அந்தக் குடும்பத்தைப்பற்றி ஒரு மனோபாவம் கொள்ளுகிறோமே அதே போலத்தான் சமுத்திரங்கள், கண்டங்கள், மலைகள் முதலியன கொண்ட ஜகத்தும் இருக்கும்.

இப்பொழுது பிரித்துப் பார்க்கலாம். அந்த டீ சாப்பிடும் குடும்பம் நூலில்தான் உருவம் பெறுகிறது. நூல் பிரிக்கப்பட்டு விட்டால் ஒன்றும் இருக்காது. அதே போலத்தான் ஈசுவரன் உலகிற்கு நூலின் நிலையில் இருக்கிறார். ஈசுவர சர்வ பூதானம்.” “ஏ அர்ஜுன! நான் எல்லோருடைய இதயத்திலும் இருக்கிறேன். (பூ) மாலையின் நூல் போல நான் எல்லா உருவத்துக்குள்ளும் புகுந்தும் அவற்றைத் தாங்கி நிற்கிறேன்!” என்று கிருஷ்ணன் பகவத்கீதையில் அருளிச் செய்கிறான். டீ சாப்பிடும் குடும்பம் பின்னலுக்கு நூல் ஆதாரமாகும். அதே நிலையில் ஈசுவரன் உலகின் தோற்றங்களுக்கு ஆதாரமாகும். ஈசுவரன் இல்லை என்றால் உலகம் இல்லையென முடியும். பெயர்கள், தோற்றங்கள், சுவைகள், நாற்றங்கள், சத்தங்கள் தொடு உணர்ச்சிகள் இவை எல்லாம் சேர்ந்த அறிவே வெளி உலகம். அந்த உலகம் ஈசுவரனின் உண்மையால் அமைத்துப் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. ஜகத்தின் ஈசுவர தத்துவமே துணியாகும். தெய்வ தத்துவத்தை எடுத்து விட்டால் பின்னற் கோலம் ஒன்றுமில்லை யென்றாகிவிடும். நூல்கள் அகன்றால் துணி அதே கதியை அடைந்துவிடும். பின்னற் கோலங்கள் இடத்தில் உலகின் தனித்தனி ஜீவன்களைக் கொள்ளலாம். நூலை ஈசுவரனாகக் கொள்ளலாம்.

இந்த எடுத்துக்காட்டை இன்னம் கொஞ்சம் ஆழ்ந்து ஆராயலாம். நூல் எதனால் செய்யப்பட்டது? தானே பிறந்து அழியாது இருக்கும் ஒன்று அது? தானே தன்னுள் நிற்கும் ஒன்று அது? துணிக்குக் காரணமான அதற்குக் காரணம் பிறிதொன்றுண்டா? உண்டு என்றால் அது எது?... பருத்தி! பருத்தியிலிருந்து எழுந்த நூல், நூல் தந்த துணி, அதில் நூலே பின்னிய பின்னற் கோலம் எல்லாம் பருத்தி அழிந்தால் அழிந்து விடும்.

மண்ணில் பத்து உருவங்கள் செய்யலாம். அவற்றிற்குத் தனித்தனி உருவம் தரலாம். தனித்தனிப் பெயரிடலாம். உருவமும், பெயரும் ஒன்றையொன்று ஒட்டி மாறலாம். ஆனால்

எல்லாவற்றையும் உடைத்தால் கிடைப்பது மண். அந்த உருவங்கள் மண்ணில் ஏற்பட்டு மண்ணில் நிலைத்து மண்ணில் அழிகின்றன. ஆகவே அம் மண் உருவங்களுக்கெல்லாம் மெய்ப்பொருள் மண்.

அதே போலத் துணியில் உண்மை(பகுதி) பருத்தியே. இதை நாம் அறிவோம். அறிந்தும் மறக்கிறோம். கடையில் உள்ள சிறுவன் துணியைப் பருத்தி என்று அறிய மாட்டான். அதே போல் நாமும் உயிரே மெய்ப்பொருளாக இருந்தும் மெய்ப்பொருளை வேறு எங்கோ தேடி அலைகிறோம்.

மெய்ப்பொருளைப்பற்றி வெளி அறிவுபெற நாம் உழல்கிறோம். அனுபவ உள் உணர்வைப் பெற முயலுவதில்லை. ஜீவனுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் உள்ள உறவு பின்னற் கோலத்துக்கும், நூலுக்கும் உள்ள உறவு. மெய்ப்பொருளின் அடுத்த மாற்றம் தெய்வம். அதற்கடுத்தது மனிதன். மெய்ப்பொருள் ஒருபடி உடனே இறங்கினால் தெய்வத் தத்துவம். அதன் அடுத்த இறக்கம் மனிதனும். எனவே மனிதன் தெய்வமே என்று நாம் அறியலாம்; கோலம் உருவம் ஏற்ற நூலே என்ற கருத்திற்கொப்ப.

வேதாந்த சாஸ்திரப்படி எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் அந்த பரம மெய்ப்பொருள் ஒரு மாறுபாட்டையும் அடைவதில்லை. பருத்தி என்றும் பருத்தியேதான். அதன் உருவத்தில் ஒரு மாறுபாட்டை நாம் பார்க்கிறோம். அதுவே ஒரு நிலையில் நூல் என்றும் ஆகிறது. நம் பார்வைக் (கோணத்துக்) கேற்றவாறு ஒருமுறை அதைப் போர்வையாகப் பார்க்கிறோம். இங்கே நாம் அதன் ஸ்தூல உருவத்தைப் பார்க்கிறோம். கொஞ்சம் நெருங்கி நாம் அதையே பார்த்தால் 'நூலைப்' பார்க்கிறோம். இன்னும் நெருங்கினோமானால் 'பருத்தி தரிசனத்தையே' பெறலாம். 'பருத்தி தரிசனம்' ஆனபிறகு துணி, அதிலுள்ள கோலங்கள் இவற்றின் பன்மை மறைந்து விடும். மிகவும் ஸ்தூலமான கண்ணுக்கில் ஒற்றுமையே இல்லை. நூலைப் பார்க்கும்போது பன்மைத் தோற்றம் குறைகிறது. பருத்தியைப் பார்க்கும் போதோ எல்லாம் ஒன்றாகி விடுகிறது அவ்விதமே அலை, நுரை, குமிழிகள் எல்லாம் சமுத்திரமேதான். சமுத்திரம் அடிப்படை உண்மை. அதில் இருந்து பார்த்தால் 'பல' என்ற எண்ணம் மாறுகிறது. மாறுபாடே இல்லை என்ற உண்மை தெளிவாகிறது.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் அதன் போக்குக் கேற்றவாறு உருவம் உடல் எல்லாம் பெற்று இருக்கின்றது. அதனால் பல பெயர்கள் இட்டுத் தனித்தனியே அழைக்கிறோம். ஆனால் உண்மைத் தத்துவம் ஒன்றேதான். அதன் அடிப்படையில் நின்று பார்த்தோமானால் ஒரே மெய்ப்பொருள்தான் உண்மை. அந்தக் கருத்தில் உறவு என்ற பேச்சே பேச வேண்டியதில்லை. இரண்டு தனித்தனிப் பொருள்கள் இருந்தால் அல்லவோ உறவு என்ற பேச்சு எழும். நூலுக்கும், பின்னலுக்கும் உறவு என்ன? இரண்டும் ஒன்றே என்றுதான் உண்மை பேசும். பொன்னுக்கும், பொன்

மோதிரத்துக்கும் என்ன உறவு? அதே போல் எனக்கும், ஈசுவரனுக்கும் என்ன உறவு? “நான்தான் அது.” அது உணர முடியாததற்குக் காரணம் நான் கொண்டிருக்கும் தப்பு எண்ணம். அதைவிட்டு என் உண்மைத் தத்துவத்தை உணர்ந்தால் “நான்தான் கடவுள்,” என்ற நிலை ஏற்படும்.

ஈசுவர தரிசனம் பெறும் அந்த உன்னத நிலையை அடைய வேண்டும். அதாவது எங்கும் பரவி நிற்கும் அந்தப் பரம மெய்மையை முற்றிலும் உணரும் நிலையை அடைய வேண்டும். அதற்கு அன்பு பக்தி இவற்றின் மூலம் பகவானைத் தேடுவது இன்றியமையாத படியாம். ஈசுவர பக்திதான் இந்த நிலையை நமக்கு அளிக்கும். அது இன்றி உண்மையை ஒருவாறு அறிவது கூட இயலாததாகிவிடும். கோவில் கீர்த்தனம், சத்சங்கம் என்கிற மதம் காட்டும் பயிற்சிகள் மிகவும் தேவையானவை. உண்மையைச் சேரத் தவிர்க்க முடியாத பாதைகள். இந்தத் தெய்வ உறவு மனத்துக்கு ஆகியவுடன் மேலும் உண்மை அறிய வேண்டும் என்று ஒரு தாகம் ஏற்படுகிறது. தொடர்ந்து விசாரணையை நடத்துகிறோம். சத்சங்கம் சொல்லித்தந்தபடி நாம் அதுவே என்றால் இந்த மாற்றங்கள் மாறுபாடுகள் எவ்வாறு எங்கிருந்து ஏன் வந்தன என்ற ஒரு கேள்வி மிகப் பலத்துடன் எழுகிறது. வேதாந்தம் நமக்கு விடையிறுக்க முற்படுகிறது.

அதுமட்டுமா? இம்மாதிரி நூற்றுக்கணக்கான கேள்விகள் உபநிஷதங்கள் படிக்க முற்பட்டவுடன் எழுகின்றன. ஒரே யடியாக எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பதில் தேடுவது வீண் முயற்சியாகிவிடும். படித்துச் செல்லும் பொழுதே பல புதிர்கள் விளங்கிவிடும். உபநிஷதங்களின் அருள் ஒளி அநேக ஐயங்களை நீக்கிவிடும்.

வேதாந்தம் அந்த உண்மைப் பொருள் ஒருமைத்தன்மையில் எந்த மாறுதலையும் ஏற்பதாக ஒத்துக் கொள்வதில்லை. நம் மனதின் ஒரு அர்த்தம் புரியாத குணத்தால் நாம் மெய்ப் பொருளில் பொய்யான பன்மையைப் பார்க்கிறோம். இருட்டில் வழிப்போக்கன் கயிற்றில் பாம்பைப் பார்க்கிறான். விளக்குத் தூணைப் பூதம் என்று முடிவு செய்கிறான். இப்படிப் பொய்த் தோற்றத்தால் உண்மைத் திரை இடும் சக்தியை வேதாந்தம் மாயை என்று அழைக்கிறது.

கர்மத்தின் சட்டம்

கர்மத்தின் சட்டத்தை விதியின் சட்டம் என்று தப்பாய் எண்ணுகிறார்கள். இரண்டிற்கும் ஏராளமான வேறுபாடுகள் உண்டு. கர்மத்தின் சட்டமும், விதியின் சட்டமும் ஒன்றாக இருந்தால் ரோம, எகிப்திய நாகரீகங்கள்போல் நம் நாகரீகமும் என்றோ அழிந்திருக்கும். “விதி” என்ற பேச்சு மனித இதயத்தைத் தொளைத்துச் சற்று நேரத்துக்குள்ளேயே மனிதனை ஒன்றுக்கும் உதவாதவனாக ஆக்கவல்லது. ஒரு தேசம் அந்தப் பேச்சை நம்பினால் சீக்கிரமே அது வீழ்ச்சியடைந்து குறுகிய மனிதரும் சோம்பேறி மிருகங்கள் போன்றவருமான மக்களைக் கொண்ட நாடாக ஆகிவிடும்.

அதற்கு மாறாக கர்மத்தின் திட்டத்தை நம்புகின்றதேசத்தின் மக்கள் ஆன்மீக பேராற்றல் கொண்டவர்களாகவும், துடிதுடிப்பு கொண்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள். சுமமா இருத்தலுக்கும், செயலை ஒழித்திருத்தலுக்கும் எவ்வளவோ மாறுபாடு உண்டு. காட்டில் இருக்கிற சந்நியாசி சுமமா இல்லை; அவன் கையாலாகாதவன் இல்லை. துடிப்புள்ளவன்தான். ஆனால் செயலை ஒழித்து இருக்கிறான். சுயநலத்தில் எதையும் தானாக ஆரம்பிப்பதில்லை. அவ்வளவுதான்.

கர்மச் சட்டத்துக்கு அடிப்படை: “இந்த வாழ்க்கை இத்துடன் முடிவடையக்கூடிய ஒன்றல்ல; நம்முடைய நித்திய வாழ்வில் ஒரு சிறு சம்பவம்” என்ற தீர்ந்த முடிவுதான். நம்முள் ஒவ்வொருவரும் தனித் தனிக் குணம் பெற்றுத் தனித் தனிப் போக்குப் பெற்றிருக்கிறோம். இந்த வாழ்வுதான் ஆரம்பமும், முடிவும் என்று இருக்குமானால் எல்லோருடைய வாழ்க்கை அனுபவமும் ஒரு மாதிரியாகவே இருந்திருக்கும்.

நாம் உண்மை அல்லது மெய்மையிலிருந்து இந்தப் பெரும் ஆபத்தான தப்பெண்ணத்தில் விழுந்துவிட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது இந்த ஒரேமாதிரியில்லாத உலகம் எப்படி ஏற்படும்? தனித்தனி ஜீவன் தனித்தனி இன்ப துன்பங்களை எப்படி அனுபவிக்கும்? நன்கு சிந்திப்போமானால் தனித் தனிக் காரணங்களினால் நம் பிறவி காரணங்களுக்கேற்ற பயன்களாக உரு எடுத்திருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு வருவோம். முடிவுகள் காரணங்களை ஒத்தேதான் ஏற்படும். நாம் வாழும் இந்த வாழ்வு நாம் இதுவரை எடுத்திருப்பதும், இனி எடுக்க வேண்டியதுமான பல அவதாரங்களுள் ஒன்றேதான். சாவி விருந்து பிறப்பு, பிறப்பிலிருந்து சாவு என்று அந்தச் சுழல் நகர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. நாம் அதையெல்லாம் கவனிப்ப

தில்லை. வாழ்க்கையை ஒரு குறுகிய கோணத்திலிருந்தே பார்க்கிறோம். படம் ஒன்றை நன்கு பார்க்கவேண்டும் என்றால் ஒதுங்கி, சற்றுத் தொலைவில் நின்று பார்ப்பதுதான் நல்லது. அதேபோல் வாழ்வதை அறிந்துகொள்ள, மொத்த வாழ்வை நன்கு புரிந்து கொள்ள இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து சற்றுத் தனித்திருந்து பார்க்கவேண்டும்.

சில சமயம் நாம் “ஐயோ, என் தலைவிதி” என்று நொந்து கொண்டு படைத்தவனையும் இழுத்துப் பழிக்கிறோம். சிருஷ்டியில் ஒரு (இழுக்கும்) சங்கீத லயம் இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதல் வேண்டும். சூரியன், சந்திரன், நகடித்திரங்கள் எல்லாம் தத்தம் வழியில் மாறாமல் செல்கின்றன. எங்கும் இந்த “லய”த்தின் சட்டத்தின் வேலை செய்கிறதை ஒத்துக் கொள்கிறோம். வாழ்க்கையில் மட்டும் தான் ஒரு திட்டம் இல்லை. லயம் இல்லை. நேர்மை இல்லை என்கிறோம்.

அது உண்மை இல்லை. காரணங்களின் பயன்கள் நாம். காரணங்கள் மாறியிருந்தால் பயன்களும் அவ்வாறேதான் இருக்கும். நாம் எல்லோரும் முன்னால் செய்த செய்கைகளின் இக்காலத்திய பிரதி பலன்கள். “சஞ்சித கர்மங்கள்” என்கிற பூர்வ ஜன்மச் செயல்களின் விளைவுகளின் பெட்டகமே நம் வாழ்வு. வாழ்க்கையை வாழ்ந்த பிறகு இந்த வாழ்க்கையில் நமக்குப் “பயன்களாக”ப் பெற்றவை “பிராரப்தமாகும்.” வாழ்வு முடியும்போது சஞ்சித கர்மத்தின் முற்றிய பகுதிக் கேற்றவாறு அடுத்த வாழ்வு எடுக்க வேண்டியிருக்கும். புரியும் படி ஒரு உதாரணம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு நிலத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒன்றில் தென்ன நாற்றுகள், மற்றொன்றில் வெண்டை விதைகள், மூன்றாவதில் மாங்கன்றுகள் நடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். பயிராகிப் பலன்தரும் விதத்தில் ஒவ்வொரு வகையும் தனித்தனி கால அளவையும், முறையையும் பெற்றிருக்கும். அதே போல நம்முடைய ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பயன்தரத் தனித்தனிப் பயனைக் கொண்டதாகயிருக்கும். சில செயல்கள் உடனே பயன் விளைந்துவிடும், மற்றும் சில கால தாமதம் செய்யும்.

கடந்த காலச் செயல்களின் பயன்களைச் சகிக்கவோ, துன்புறவோ ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்த இன்பதுன்பங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றிற் கேற்றவாறு “இடமும்” தேவைப்படுகிறது. அதாவது ஒரு உலகம் வேண்டும். உலகம் என்றால் அதன் சிறப்புப் பொருளில் “உலகம்” என்று கருத்து. தன் உள் அனுபவங்களை வாழ்கிற குறிப்பிட்ட உலகத்தை அது குறிக்கிறது. புற உலகப் பொருள்கள் ஒன்றாகவே இருக்கும் பொழுது தனி உலகம் வேறு வேறு இருக்கும். சொல்லின் பொருளில் உலகம் என்பது அனுபவ உலகம்தான்.

பிராப்தம் என்ற சொல்லையே, தான் பெற்ற தோல்விகள், தன்னிடமுள்ள ஆற்றலின்மை முதலியவற்றைக் குறிக்க உபயோகப்படுத்தி அதற்குத் தப்பர்த்தம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்க

கிறது. இந்த கருத்தில் நம்பிக்கை வைத்தால் சுயமுயற்சி செய்து சுய வளர்ச்சி பெற முடியாது. சிலர் 'கடவுளிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாததும் பிராப்தமே!' என்று தேற்றிக்கொள்கிறார்கள். இது தோல்வி மனப்பான்மை. தோல்வி மனப்பான்மை முன்னேற்றத்தை தடுத்துவிடும். நம்பிக்கை கொண்ட ஊக்கம் தேவை என்று வசிஷ்டர் ஸ்ரீராமச்சந்திரனுக்கு யோக வாசிஷ்டத்தில் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறுகிறார். யோக வாசிஷ்டம் வேதாந்தத்தின் சிறந்த கிரந்தம். ஸ்ரீராமச்சந்திரன் வசிஷ்டரிடம் நடத்திய விவாதங்களையும், வசிஷ்டர் தந்த பதில்களையும் வகுத்துத் தன்னுட்கொண்ட சிறந்த நூல் அது. அதை 'வாதத்தையும் தழுவிப் பேசிக்கொண்டே வாழ்க்கையின் உள் சத்தற்ற தன்மையை உணர்ந்து முன்னேறப் புருஷார்த்தமும் தேவை' என்று அந்த மகரிஷி வலியுறுத்துகிறார்.

பிராப்தம் நம் செயல்களை யெல்லாம் நடத்திச் செல்கிறது என்றால் பிறகு புருஷார்த்தம் என்ற பேச்சு எப்படி வரும்? தெய்வம் நமக்கு முழுச் சுதந்திரமும் தரவில்லை என்பது உண்மை தான். உதாரணமாக, நாம் ஒரு தண்டவாளக் கம்பியை வளைக்க முடியாதுதான். ஆனால் அதை மற்ற சாதனங்கள் கொண்டு அடித்து, வளைத்துவிட முடியும். கயிற்றில் கட்டிய பசு, மைதானம் முழுவதும் மேய முடியாதுதான். ஆனால் முனையைச் சுற்றிலும் ஒரு வட்டம்போட்டு அதற்குள் எங்கும் சுற்றுவதற்கு அதற்கு சுதந்திரம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதைப்போல மனிதனுக்குப் பிராப்தம் ஒன்று இருந்த போதிலும் அதற்குள்ளேயே சுதந்திரத்தை நன்கு பயன்படுத்தி, முயற்சி செய்து, வாழ்க்கையின் பராலட்சியத்தை அடைய உழைக்கலாம்.

உண்மைதான். நம் கர்மங்களின் பழுத்த பகுதியான பிராப்தத்தின் கட்டுக்குட்பட்டுத்தான் நாம் பிறவி பெற்றோம். எனினும் சிந்தித்துச் செயல் புரிய நமக்கு ஒரு சுதந்திரம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. உதாரணமாக 'சத்சங்கத்திற்குப் போவோமா, படம் பார்க்கப் போவோமா?' என்று முடிவு செய்ய நமக்குச் சுதந்திரம் இல்லையா? வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் இதுவா, அதுவா, இந்த வழியா, அந்த வழியா என்ற பிரச்சினை எழுந்து கொண்டே இருக்கிறது. எது என்று முடிவு செய்வதும் மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நல்ல வழி, சுகமான வழி என்ற இரண்டு பாதைகளின் சந்தியில் நின்று நாம் தயங்குகிறோம். நம் உள்ளே "சனியனுக்கும் பகவானுக்கும்" போட்டி. இனிமையான வழி என்று இன்பம் தரலாம். நாளாவட்டத்தில் அது முழுத் திருப்தியையும் தராது. இதுவே எல்லோருடைய அனுபவமும். இதுவரை முழுத்திருப்தி அளித்த சினிமாப்படத்தை யாராவது பார்த்ததுண்டா? இன்னும் நல்ல படம் இனித்தான் வர இருக்கிறது! ஆனால் நல்ல வழியை அடைந்தவன் அமைதி அடைகிறான். சத்சங்கத்துக்கு வந்தவன் மன அமைதியும் பெற்று, வாழ்க்கையையும் தன்னையும்பற்றி சில நல்ல சேதிகளைத் தெரிந்துகொள்கிறான். முட்டும் ஏமாற்றங்களை அடிக்கடித் தன் வழியில் பார்த்துப் பிறகு நல்ல வழியில் போயாக வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறான்.

மனது மெழுகுபோல அமைந்திருக்கிறதுபோலும். அதைத் தாண்டிச் செல்லும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் சுவட்டை விட்டுச் செல்கிறது. ஒரே மாதிரியான எண்ணங்கள் கீறல் போன்ற ஒரே சுவட்டை வாய்க்கால் போல ஆக்கி விடுகிறது. அடுத்த எண்ணம் அதனுடே பாய்வது சுலபமாகிவிடுகிறது. ஆகவே நல்ல எண்ணங்கள் எண்ணிப் பழகிவிட்டால் மீண்டும் நல்ல எண்ணங்களே எழுகின்றன. நல்ல குணம் ஏற்படுகிறது. பிறகும் அடக்க முடியாதபடி நல்ல எண்ண அலைகளே எழச் சாத்தியமாகிறது.

மனம் செயல்படும் முறையை அறிந்துகொள்ள ஒரு உதாரணம் பார்க்கலாம். கோபமடைவது உன் குணம் என்றால் முதன்முதலில் அதற்காக வருந்தி இரக்கப்படும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கோபம் மறையும். ஆனால் மறைந்த கோபம் அப்படியே தங்கினால் நல்லதல்ல. ஆகவே அந்த ஆற்றலை வேறு நல்ல பயன் தரக்கூடிய வகையில் திருப்பிவிடவேண்டும். பிராப்தம் என்று சொல்லிக்கொண்டு கோபம் என்கிற பலவீனத்துக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. முதலில் நீ அறிந்து கொள்ளவேண்டும். உன் பலவீனத்தைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். மனிதன் அவன் மனதுதான். எதனால் மனது ஆகியிருக்கிறதோ அது தான் மனிதன். சிலசெயல்களைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்வதனால் செய்பவன் மனதில் அவற்றிற்கேற்ற குணம் படிந்து விடுகிறது. புறவுலகப் பொருள்கள் நமக்குத் தரும் அனுபவங்கள்தான் நாம் வாழும் உலகம். அந்த அனுபவங்களை ஏற்கும் மனதின் தன்மைக் கேற்றவாறுதான் அனுபவத்தின் குணமும் அமையும். ஆகவே நாம் மனதில் எண்ணங்களையும் காரணக் கருத்துக்களையும் அடக்கித் திருத்தி வைத்திருந்தோமானால், நாம் அதைச் சுத்த மடையச் செய்து விடுவோம்.

நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் நடந்த செய்கைகளின் பலனை அனுபவிப்பது மட்டுமல்லாமல் நானேக்கென்று பலன் தரச் சில செய்கைகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். பிராப்தம்தான் பழைய செய்கைகளின் பயன். அது வருத்தம் அளிக்கக் கூடியதாக இருந்துவிட்டது. போகட்டும். இனி யாவது வரும் கால வாழ்வு, சந்தோஷம் உள்ளதாக அமையத் தக்க செயல்களை இப்பொழுது புரியலாமல்லவா?

விதியைப்பற்றிய நம் பேச்சு, பிராப்தக் கட்டுக்குள் அடங்கிய நமக்குப் புதிதாக நல்ல கருமங்களைச் செய்ய சுதந்திரம் எவ்வாறு கிடைக்கும் என்று பேசுவதில்லை. அதனால்தான் நம் நம்பிக்கை அழிகிறது. தோல்வி மனப்பான்மை எழுந்து நம் மூச்சை அழுக்குகிறது. ஊக்கம், உற்சாகம், செயல்வெறி எல்லா வற்றையும் போக்கிச் செயல்புரிய ஆற்றலற்ற ஒரு மிருகமாக ஆக்கிவிடுகிறது.

இன்று தெய்வ வாழ்வு வாழ்ந்தால் மட்டுமே நானே நமக்கு நல்ல வாழ்வு கிட்டும். மதம் அத்தகைய வாழ்வை வாழச்

சொல்லி அதற்கான வழிகளைச் சொல்கிறது. அதனால் இந்த வாழ்விலும், வரும் வாழ்விலும் நம் தெய்வீகச் செயல்களின் பயன் கிட்டும். குறுகலான, முள் நிறைந்த தப்பான பாதையை விட்டு மதம் தரும் நேர்ப் பாதையில் செல்வாயாக. முயற்சியுடன் வழுவாமல் அதே பாதையில் செல். பரம லட்சியத்தை அடையலாம். பாதை சரியாக இருந்து ஒழுங்காகப் போனால் முடிவான அந்தப் பரம்பொருளை அடையலாம். எனவே கர்ம பந்தத்தின் சட்டம் நம் வேதாதத்தின் ஆற்றல் தரும் நல்ல ஒரு சக்தியாகும். நம் வாழ்வை நாமே கட்டிக்கொள்ள அது வாய்ப்பு அளிக்கிறது. நம்மைப் பலமற்றவர்களாக துயருக்கும் குறுக்கலுக்கும் உட்பட்டு வாழ எனப் படைத்துவிட்டார் கடவுள் என்று ஒரு கடவுளைச் சொல்கிறோமே அந்த கொடுங்கோலரான கடவுளுக்கு (!) அடிமையாக நாம் இருக்கவேண்டியதில்லை. பலமற்றுத் துயரில் தொல்லை யுறுகிறோம் என்றால் அது நாம் செய்துகொண்டதே யாகும். அறியாமையினால் நாம் முன்னாலில் வாழ்க்கையின் எதிர்மறைக் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புத் தந்து அவ்வண்ணம் செயல்கள் புரிந்தோம். அவற்றின் பயனுக்கேற்ற அனுபவங்களைப் பெறத் தக்க அமைப்புக்கொண்ட வாழ்வைப் பெற்றோம்

கவலை கொள்ளவோண்டாம், ஊக்கம் கொள்ளுங்கள். இன்றைய வாழ்வை நேர்மையாக்கு. அன்பு, தயை, பிறர் குற்றம் பொறுத்தல் முதலிய தெய்வீகக் கருத்துக்களின் மதிப்பறிந்து வாழ். வருங்கால வாழ்க்கையின் அமைப்பு நன்றாகிவிடும்.

பிராப்தம் சென்ற நாளின் புருஷார்த்தத்தின் பயன், ஒரே பொருள் தான் காலத்திற் கேற்றவாறு புருஷார்த்தம் என்றும் பிராப்தம் என்றும் பெயர் பெறுகிறது.

தானே தனக்குப் போஸீஸ்காரனாக இருந்து உன்னிடம் உள்ள குறைகளைக் கண்டுபிடி. முயற்சியுடன் அவற்றை ஒழி. வருங்கால வாழ்வுக்கு நீயே கடவுளாக இரு. ஆம், கடவுளாகவே ஆகிவிடுவாய்.

மனிதன் உயர்வும் தாழ்வும்

உபநிஷதங்கள், “நீயே அது” என்று பேசுவதில் ஐயம் கொண்டு பேசுவதில்லை. இருந்தும் நம் வாழ்க்கையோ மாறான உண்மையைக் குறிக்கிறது. நாம் கட்டுண்டு நிற்கிறோம், சங்கடப் படுகிறோம். அதற்கு விளக்கமாக வேதாந்தம் இவை எல்லாம் உண்மை அல்ல என்று குறிக்கிறது. புறப்பொருள் உலக அனுபவம் தோற்றமே. கயிற்றில் கண்டபாம்பு எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவு உண்மைதான் அது. கம்பத்தில் பூதம், பாலையில் நீர் எல்லாம் மயக்கத்தில் வந்த தோற்றமே. அதே போல் சச்சிதா னந்தப் பொருள்தான் உண்மை. ஜீவன் என்ற எண்ணம் உண்மையின்மேல் ஏற்றுவித்த பொருள். பொய்ப் பன்மை மயக்கமே. ஒன்றுதான் உண்மை; மெய்மை.

அவித்தை காரணமாக நாம் மயங்குகிறோம். இது ஏன்? இந்தக் கேள்விக்கு விடையளிக்க வேதாந்தம் ‘மாயை’யைப் பற்றி விளக்குகிறது. மாயை அந்தப் பரம்பொருளின் பிரிக்க முடியாத ஒரு சக்தி. நெருப்புடன் நீங்காது நிற்கும் குடு போன்று மாயை பரம்பொருளுடன் இணைந்து நிற்கிறது. நெருப்பு—குடு. குடே நெருப்பு என்பது போல் பரம்பொருள் மாயை உறவு இருக்கிறது.

மாயையின் உண்மைப் பொருள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லை என்றால் வேதாந்தம் நம்மை ஏமாற்ற மாயை புரிகிறதோ என்று ஐயம் எழுந்துவிடும். மாயை என்ற சொல்லுக்கும், பொருள் இல்லாத ஒன்று (யோமா சாமாயா—) என்று ஆகும். மயக்கம் பெற்று கயிற்றில் பாம்பையும், கம்பத்தில் பூதத்தையும், பாலையில் நீரையும் ஏற்படுத்தித்தரும் ‘குணம்’ ஒன்றை மனது பெற்றிருக்கிறதோ அதைத்தான் மாயை என்கிறோம்.

நம்முடைய ஒத்துழைப்பையும், இரக்கத்தையும் பெற்றே நம்மை ஏமாற்றும் மாயையை விளக்க வேதாந்தத்திலிருந்து பிரசித்தி பெற்ற சோமதத்தன் தந்தையின் கதை சொல்லப்படுகிற வழக்கம். அக்கதையை கவனிக்கலாம்.

புதிதாகத் துறவு பெற்ற ஒரு சாது நீராட்ட யாத்திரையின் பொழுது களைத்துச் சோர்ந்து கங்கைக் கரையில் நிழலுள்ள ஒரு இடத்தைக் கண்டார். சென்று அங்கே கிடந்த ஒரு குறுகலான பாறைமேல் அமர்ந்து சிறு தூக்கம் ஒன்று போட்டார். தூக்கக் கலக்கத்தில் கங்கைக்கு நீர் எடுக்க வந்த இரண்டு சிறு பெண் களைக் கவனித்தார். அவர்கள் நீர் எடுத்துச் சென்ற பிறகும்

சாது அவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு சிந்தித்தார் நான் அவர்களுள் ஒருவரை மணந்தால்! 'ஒரு சிறு வீடு..... அதன் மூன்று அறைகள் வயலில் உழைத்துச் சாப்பிடலாம். கடுமையான கணவகை இருப்பேன். சுக வாழ்வு வாழ்வேன்.....பிறகு கொழு, கொழு என்று ஒரு குழந்தை பிறக்கும். அதற்கு சோமத்தன் என்று பெயரிடுவேன். மூவரும் ஒரே படுக்கையில் படுப்போம். ஆம்! குழந்தைக்கு இடம் இருக்குமா? தேவி, கொஞ்சம் நகர்ந்து இடம் கொடு! "நான் எப்படி நகர்வேன்? இடம் ஏது? நீங்கள் நகருங்கள்!" "சரி, நானே நகர்கிறேன்...." பிரம்மச்சாரி நகர்ந்தார்—விழுத்தார் லொட் என்று! எங்கே? நேரே கங்கையில்! நல்ல வேளை. நீந்தத் தெரிந்தவர். நீந்திக் கரையேறினர். அன்பர்களே! அந்தத் துறவி விழுந்தது எதனால்? விழித்தவுடன் அவர்தன் மனைவியையும், பெண்ணையும் எங்கே தேடுவார்?

அந்த அப்பாவிப் பிரம்மச்சாரி சோமத்தனுக்கான உலகத்தைத் தன்னுள்ளே சிருஷ்டித்தார். அத்துடன் ஒன்றினார். கனவை நனவாகக் கொண்டு விழுந்து வைத்தார். அப்படியே தான் பரிசுத்தமான நித்திய ஆத்மா நாம்! ஆத்மா உண்மையை மறந்து சம்சாரத்தைக் கற்பித்துக் கொள்கிறது. விழியுங்கள் பொய்யுடன் ஒட்டும் குணத்தைச் சுருட்டி வையுங்கள். சுருதியாகிற கங்கை நீரில் முழுகி எழுங்கள். ஒரே அடியில் தெய்வீக மற்ற கனவை ஒழியுங்கள்.

சோமத்தன் தந்தை குடித்தனம் நடத்தினானே—நடத்திக் கங்கையில் விழுந்தானே அதுதான் மாயை. இல்லாத ஒன்றை ஏற்படுத்திய மனதில் உள்ள அதன் ஆற்றல்.

மாயை, சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் (செயலொழித்த நிலை—செயல் நிலை, செயலாற்றாத நிலை) என்ற மூன்று நித்திய குணங்களுடன் உலவுகிறது. அவற்றின் அளவு ஆளுக்கு ஆள் நேரத்துக்கு நேரம் மாறி நிற்கும்.

அந்தப் பரமப் பொருள், நித்திய ஞானத்துவம் சுத்த தேவ குணப் பிரதானமான மாயையில் பிரதிபலிக்கும்போது அந்தப் பரமபொருளின் தெள்ளிய, தெளிவான பிரதி பிம்பம் கிடைக்கிறது. அதுதான் தெய்வ தத்துவம். ரஜஸ், தமஸ் இவற்றுடன் கலந்த மலின சத்வப் பிரதானமான மாயையில் பிரதி பலிக்கும் போது அது அகங்காரத்தை மையமாகக் கொண்ட ஜீவனாகிறது.

தெய்வத்துவம் நம்மைச் சுற்றிலும் மூன்று வகைச் செய்கைகளில் நிலவி நிற்கிறது. ஒவ்வொரு கணமும், அழிவும், ஆக்கமும், பிறப்பும், இறப்பும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றன. தெரியாத ஆரம்பம், நிர்ணயிக்க முடியாத முடிவு இந்த இரண்டுக்குள்ளும் பொருள்கள் தரித்து நிற்பதையும் நாம் கவனிக்கிறோம். இந்த மூன்றையும் சாதாரண மனிதன் புரிந்துகொள்ள நாம் அந்த மூன்று சக்திகளையும் பிறும்மா—(சிருஷ்டி கர்த்தா) விஷ்ணு (காக்கும் கடவுள்) சிவன் (அழிப்பவன்) என்று அழைக்கிறோம்.

பானையைச் செய்பவன் 'என்ன செய்யப் போகிறோம்' என்று அறிதல்வேண்டும். அப்படியே பிறும்மாவுக்கும் 'அறிவு' தேவை அதனால்தான் அவர் அறிவுக்கும், வித்தைக்கும், தேவதையான சரஸ்வதியை மணந்திருக்கிறார். காப்பாற்று பவனுக்கு அந்த வசதி தேவை. விஷ்ணு லட்சுமி தேவியைப் பெற்றிருப்பது லட்சுமி சம்பத்துக்கும், பொருளுக்கும் தேவதையாக இருப்பதால்தான். சிவனுக்கும் அழிக்க அழியும் பொருள் வேண்டும். அவருக்கு அந்த வேலையில் பற்றுக் கொண்டுள்ள தேவி உமை—பிரகிருதி உதவி செய்கிறாள்.

மூன்றாம் தனித்தனி தெய்வங்களாகக் காட்டப்பட்ட போதிலும் அவை தனித்தனி தெய்வ ஆற்றலே தவிர மூன்று தெய்வங்களும் ஒன்றே என்று புராணம் ஆத்மீகமாகச் சொல்கிறது. அந்தக் கீதத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள்தான் கேட்கிறார்கள். சத்குரு தத்தாத்ரேயர், குருக்களுக்குக் குருவானவர். அவர் மூன்று தெய்வங்களையும் துர்க்கை தேவியில் லயப்படுத்தினார். பார்ப்பதற்குத் தெய்வங்களுள்ளும் பன்மை இருந்த போதிலும் அங்கேயும் ஒரே தெய்வத் தன்மைதான் நிலவுகிறது. உண்மையில் தனித்தனி ஒவ்வொரு தெய்வமும், ஒன்றும் செய்ய இயலாது. சிருஷ்டி இல்லாமல் ஸ்திதிக் கடவுள் என்ன செய்வார்? ஸ்திதிக் கடவுள் இல்லை யென்றால் சிவன் எதை அழிப்பார்? அழிவு இருந்தாலல்லவோ ஆக்கம் இருக்கும். ஆகவே அடிப்படைத் தெய்வத் தத்துவம் ஒன்றே. பன்மை வெறும் மயக்கம்.

சுத்த சத்வ மாயையில் ஏற்படும் உண்மைத் தத்துவத்தின் பிரதிபிம்பம் ஈசுவரத் தத்துவம் என்றால் அசுத்தமான சத்துவ மாயையில் உடைபட்டும் மங்கலாகவும் ஏற்படும் பிரதிபிம்பம்தான் 'தான் என்கிற கேந்திரம்'. அதாவது சம்சாரியாகும். ரஜஸ்-செயலாகும். தமஸ்-செயலற்ற நிலையாகும். சூரியனைப் பிரதிபலிக்கும் வானியில் உள்ள சாணி நீரை ஒத்தது 'ஜீவக்கனவை' ஏற்படுத்தும் இந்த 'இடைப்பொருள்'. வானி நீர் சுத்த மாயிருந்தால் பிரதிபிம்பம் சுத்தமாகவும் அசங்காமலும், உண்மையாகவும், தெளிவாகவும் இருக்கும். அலையும் சாணி நீரில் அவ்விதம் ஏற்படமுடியாது.

தமஸ் என்கிற தன்மை விக்ஷேபம், ஆவரணம் என்ற இரண்டு வகையில் தன் குணத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஒட்டியே இருப்பவை. தனித்து இருக்க முடியாதவை. ஆவரணம் உண்மையை மறைக்கும் திரை. (மூடி)யைப்போடுகிறது. (மறைக்கிறது) விக்ஷேபம் சஞ்சலத்தை ஏற்படுகிறது. தமஸின் ஆவரண சக்தி மூன்று விதமான "இல்லை" என்கிற வழிகளில் இயங்குகிறது. அதன் காரணமாகவே (i) எனக்குத் தெரியாது. (ii) எனக்குப் புரியவில்லை. (iii) நான் அனுபவித்த (உணர்ந்த) தில்லை என்று மூன்று இல்லாமை அல்லது அறியாமைக்குள் நாம் சிக்குகிறோம். இந்த மூன்று எதிர்மறை எண்ணங்களும் முறையே சிரவணம், மனனம், தியானம் (கேட்டல், சிந்தித்தல், நிதித்யாசனம்)மூன்றால் நீக்கப்படுகின்றன.

இந்த மூன்றும் ஆவரணம் தரும் மிகப் பெரும் துக்கங்கள். ஆவரணம் முதலாவதன் காரணமாக; நம்மில் அபூர்வமாகச் சிலர்தான் தனித்தனியே சிந்தித்துக் கண்டு அலசி ஆய்ந்து மாறும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் இந்தப் புறப்பொருள் உலகத்திற்குள்ளே ஒரு தெய்வத் தத்துவம் இருக்கிறது என்று அறிய அவாவைப் பெறுகிறார்கள். 'தெரியாது' என்கிற மிகவும் மொத்தையான ஆவரண நிலை நேரில் பெரிய ஆசாரியர்களிடமிருந்தோ அல்லது அவர்களிடமிருந்து கிரந்தங்களின் மூலமோ கேட்டு நீக்கப்படுகிறது.

இந்த 'இல்லைப் பொருள்' தொலைந்தவுடன் இன்னும் கொஞ்சம் சூட்சுமமான 'புரியவில்லை' என்கிற எதிர் மறைப் பொருள் எழுகிறது. புத்தி ஆர்வமாகச் சிந்திப்பதாலும் காரண காரியத் தர்க்கத்தாலும் தாண்டப்படுகிறது. அப்பொழுது முடிவே யில்லாத பெயர்கள் தோற்றங்களின் பன்மைக்குள்ளே ஒரு மையின் ஒரு தங்கக் கம்பி ஒடுகிறது என்று சாதகன் அந்த நிலையில் உணர்கிறான். அதுதான் ஆத்மனாகும். அந்த நிலையில் சாதகர்கள் புத்தி பூர்வமாக உணர்ந்த அந்தப் பொருளை அனுபவமாக ஏற்காத காரணத்தால் அலைவுறுகிறார்கள். அந்தத் தொல்லை வேதாந்த சாதகனுக்கேற்பட்ட தியானத்தின் மூலம் தொலைகிறது. தியானத்தில் சாதகன் பயிற்சி மூலம் மனதை மாறுபட்ட பல எண்ணங்களில் சற்றுக்கூட அலையவிடாமல் ஒரே கருத்தில் இடையறாமல் நிறுத்தப் பழகிக் கொள்கிறான். அதன் எல்லையில் மனது பூர்ண அமைதியை அடைகிறது. தூக்கத்தில் ஏற்படுவதுபோன்ற ஒரு நிலை என்று அதைச் சொல்லலாம். ஆனால் இங்கே பூர்ண உணர்வும் ஒளிவீசிக் கொண்டு நிற்கும். இந்த சித் ஞான நிலை என்கிற சவிகல்ப சமாதி நிலையில் சாதகன் ஆவரணத்தில் கடைசிக் கொழுந்துவரை கிள்ளி எறிந்து விடுகிறான்.

தமஸின் ஆவரண சக்தியைப்பற்றி இவ்வளவு நேரம் பேசினோம். இனி விக்க்ஷேப சக்தியைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். இதிலிருந்துதான் வெளித்தோற்றத் துலகம் உணர்வுக்குள் மறைந்து நின்ற உலகம் எழுகிறது. அந்த உலகிலிருந்து ஐந்து மூலதத்துவங்களின் புறப்பொருள் உலகம் எழுகிறது. இந்தத் தத்துவங்கள் கலந்துதான் பெயர்களும், தோற்றமும் ஞான சக்தி, கிரியை சக்தி உள்பட எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. அவை எல்லாம் சேர்ந்துதான், இந்தத் துயரின் கையாலாகாத மூட்டையான மனிதன் என்கிற சம்சாரி ஆகிறான்.

நித்ய சுத்த முற்று பரமாத்ம நிலையிலிருந்து சோமதத்தன் தந்தையைப் போல மாயையின் சூழலால் நாம் நம்மைக் கட்டுக்குள்ளாக்கிக் கொள்கிறோம். மணமாகாத மனைவி, பிறக்காத குழந்தைகளுக்காகக் கட்டாத குடிசையில் வசித்து இடம்தர நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்!

வேதாந்தம் வீழ்ச்சிக் கதையின் அழுமுக ஆலாபம் மட்டும் அல்ல! இல்லாத ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் வீழ்ச்சியின் அசட்

டுத்தனத்தை விவரிப்பதிலேயே விழித்து அந்த நித்திய சுத்த நிலையான “ஞானம்” அடையும் வழியும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

உலகத்திலுள்ள மதங்கள், ஹிந்து மதத்தில் சொல்லப்படுகிற யோகங்கள் எல்லாமே ஆரம்பத்தில் மாறுபட்டுக் காணப்படலாம். ஆனால் அவை எல்லாம் ஒரே குரலில் ஞான கர்மேந்திரியங்களை அடக்கியான வேண்டும் என்றுதான் பேசுகின்றன. உள்ளும், வெளியும் தன்னடக்கம். அதுதான் எல்லா மதங்களும் ஒத்துப் பாடும் தெள்ளிய பல்லவியாம். ஆனால் ஆத்திரத்துடன் அடக்கி விட்டதால் இந்தத் தன் அமைதி ஏற்படாது. நம்மிடமுள்ள இந்த இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் நம் உள்ளே உள்ள ராமர் அம்புகூட வாங்கிவிட முடியாது. ராமபிரானுக்கு இராவணனைக் கொல்ல அவன் உள்ளே ஒளிந்திருந்த அமுத கலசத்தை முதலில் உடைத்து விழவைக்க வேண்டியிருந்தது. அது அப்படியே இருந்தவரை பீரும்மாஸ்திரம்கூட அந்த ராட்சதனைக் கொல்ல முடியவில்லை.

அறியாமை வளர்க்கின்ற ஆசைகளின் கலசம் நம்முள் மிக ஆழத்தில் இருக்கிறது. அதற்கு மூலமான அவித்தையை அழித்தால் ஒழியப் புலன்களை அடக்கமுடியாது. பிரமை கொஞ்சமேலும் இருக்கும் வரையில் ஆசைகள் எழும்பிக்கொண்டேதான் இருக்கும். அவைகள் இந்திரியங்களை அவ்வப் பொருள்களில் அழையும்படி தூண்டிக் கொண்டேதான் இருக்கும். ஞானத்தால் தான் நாம் அவித்தையை அழிக்க முடியும். அதாவது நம்முடைய மெய்மை தெரியவேண்டும். ‘சிவோஹம்’ என்று உணர்தல் வேண்டும். ‘நான் அந்தச் சின்மயப் பொருள், இந்தப் பெயரும் உருவமும் கொண்டதல்ல! அகண்டமான சுத்த அறிவுத் தத்துவம்!’ என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஆசைக்கு வித்தான பிராந்தி அவித்தை தீரும்.

சுத்த அறிவு நம்முடைய நித்திய சொருபம்தான். அதை நாம் படைத்துவிடும் ஒரு நிலையாகக் கொள்ளமுடியாது. மேகம் என மறைத்துக் குழப்பம் ஏற்படுத்தி மயக்கி நிற்கும் அவித்தையை நீக்கி விடல்வேண்டும். மேகங்களுக்குப் பின்னால் இருக்கும் சூரியன் அதன் முழு ஒளியுடன் பிரகாசிக்கத் தொடங்கி விடும். இந்த மேக நீக்கம்தான் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தியானம் செய்வதன் மூலம் நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. நாம் உதமஸ் என்ற சக்தி நம்மை என்னென்ன பாடுபடுத்துகிறது என்றும் வேதாந்த சாதனைகளான சிரவணம், மனனம், தியானம் மூலம் அதன் சாதகங்களை வேரறுக்கலாம் என்றும் பார்த்துவிட்டோம்.

சாதகன் மனன நிலைக்கு வரும்போது புலன் நாடும் புறப் பொருள்களில் போலி இன்பத்தைத் தேடுவது வீண் என்று அறிந்துகொள்கிறான். அங்கே புலன் அடக்கம் தொடங்குகிறது. புறப் பொருள்களை நாடி மனம் பெறும் அலைவுகள் குறைய ஆரம்பிக்கின்றன. இதிலிருந்து ஆயிர மடங்கான இன்பம், அமைதி துலா நிலை (சமநிலை) கிடைக்கின்றன. இதன் பயனாக

அவன் தியானம் உயர்கிறது. ஏகாக்ர சக்தி (மனதொருமை) கூர்மையும் வலிவும் பெறுகிறது. ஆவரணம் அடக்கப்பட விக்ஷேபமும் குறைகிறது. விக்ஷேபம் குறையக் குறைய ஆவரணம் சுருள்கிறது. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று இணைந்தே வேலை செய்கின்றன. அப்பியாசம் ஏற ஏறத் தமஸின் தொல்லை தரும் இந்த இரட்டைச் சக்திகளும் அடக்கப்பட்டு ராஜஸை தமஸ்க் குறைகள் அடங்கி நம்முள் சாத்வீக குணம் ஏறும்.

சுருதி மந்திரங்களைக் கேட்டு அவற்றை மனதிலே ஏற்றுச் சிந்தித்து அவற்றைப் பற்றி இடைவிடாமல் தியானம் செய்வதால் நம்முடைய மன ஏரியின் அலைகளும் கலங்கலும் நீக்கப்படுகின்றன. அப்பொழுது நித்திய தத்துவமான அந்த உண்மைப் பொருள் சுத்தமாக எதிரொளி பெறுகிறது. அந்தத் தத்துவத்தின் முற்றிலும் உண்மையும் சுத்தமானதுமான பிரதி பிம்பமே தெய்வத் தத்துவமாம். ஆகவே சாதகன் இந்த நிலையில் தெய்வத் தன்மையையும் கடவுள் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறான். அவனால் அற்புதங்கள் செய்ய முடியும். அவனுக்கு அருள் இயற்கையாகும். கருணை அவன் இயற்கை உணர்வாகும். அன்பு அவன் மூச்சாகும். தயவு அவன் சாரப் பொருளாகி உண்மை அவன் நடத்தையாகி ஈசுவரத்துவம் பிறப்புரிமையாகி நிற்கும். அவன் ஏழையோ, பணக்காரனோ, அழுகிறனோ, சிரிக்கிறனோ தேக நலம் உண்டோ இல்லையோ, தெய்வ மனிதனாக வாழ்கிறான். பிறருக்கு வழியும் ஒளியும் காட்டி ஆளுவான்.

சாதனையின் இந்த நிலையும் மீறவேண்டும். ஞானம் பெற்று அந்தப் பொருளாக ஆகவேண்டும் என்று ஆசைத் தீ அணையாது பெருகவேண்டும். தெய்வீக ஆனந்தங்களையும், அமைதியும் கூடப் போதாது என்று விடவேண்டும். அப்படியானால் தியானத்தின் உச்சியை அடைந்து ஒருவன் சத்வாதிதனால் ஆகி பரம உண்மைப் பொருளைத் தன்னுள்ளேயே உணர்ந்து தானே அதுவாக ஆகிறான். “ஓமை” அடைந்து “ஓமில்” அடங்கி ஓமாக ஆனவுடன் அவன் பரமபதத்தை, எல்லைக்கும் எல்லையை பூர்ணத்வத்தின் இறுதி முடிவை, பூர்ண ஆனந்தத்தை அடைகிறான். அவனில்தான் எல்லாம் தங்குகின்றன. உலகம் அவனிலேயே எழுந்து அவன் புறமாகவே நகர்ந்து முடிவில் அவனிலேயே முடிவடையும் அவனாகவே மாறிவிடும்.

ஆகவே இந்திரிய நிக்ரஹம் இல்லாமல் ஆன்மீக வளர்ச்சி இல்லை. சிரவண, மனன த்யானம் இல்லாமல் புலனடக்கம் பயன் பெறாது. உபநிஷதங்களைப் படியுங்கள். தனியாய்ச் சிந்தியுங்கள். தியானம் செய்யுங்கள். கையோடு புலனடக்கத்தையும் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். சாதனையைக் கெட்டிக்காரத்தனமாகத் தொடருங்கள். வெற்றி உங்களுடையதே. சுருதிகள் இங்கே இதோ இப்பொழுதே என்று உறுதி கூறுகின்றன. பொறுமையும், நம்பிக்கையும் கொண்டு சேவை செய். அன்பு செய். சுத்தம் பெறு; தியானம் செய். உண்மையை உணரு—அதுவும் இந்த ஜன்மத்திலேயே.

உபநிஷதங்கள்

வேதாந்திகள் வேதம் அழியாதது, என்றும் உள்ளது என்று நம்புகிறார்கள். இன்றைய படித்தவர்களுக்கு இது நம்ப முடியாததாய் காதுக்குக் கரகரப்பை ஏற்படுத்தலாம். ஏகாதிபதியின் ஆணைச் சொல்லோ இது' என்று எதிர்வாதம் செய்யலாம். ஆனால் நன்கு கவனித்தால் வேதாந்த மேடையிலிருந்து வீசப்பட்ட ஏகாதிபத்திய ஆணையல்ல இது என்று விளங்கும். வேதம், வித்-அறிதல் என்ற பகுதியிலிருந்து வந்த சொல். அறிவு என்றும் அழியாதது. வேத புத்தகங்கள் அழியா என்ற கருத்தில் அது சொல்லப்படவில்லை. ஆதம் அறிவு அழியாதது தான். ஆனால் இதையும் சிலர் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கலாம்.

ஒரு உதாரணத்தின்மூலம் இதை விளக்கலாம். குருத்வ கேந்திர சக்தி (பூமி பொருளைத் தன்பால் இழுக்கும் சக்தி) என்றும் உள்ளது என்று சொல்வதில் என்ன தப்பு? நியூடன்மேல் ஆப்பிள்பழம் விழுந்து அவன் கண்டுபிடித்த, அன்றிலிருந்து தானே இந்த சக்தி வேலை செய்கிறது? அது அதற்கு முன்பும் மௌனமாக இயங்கிக் கொண்டதான் இருந்தது. நாம் அதை மறந்தாலும், மறந்த பின்பும், என்றும் இருந்து கொண்டதான் இருக்கும் அதுபோலவே மின்சக்தியோ, அணுவின் மூல சக்தியோ நித்தியமானதுதான். அந்தக் கருத்தில்தான் வேதம் சொல்லும் உண்மை நித்தியமானது. வேத நூல்கள் அழியலாம். ஆனால் உபநிஷதப் பொருளான அந்த நித்தியப் பொருள் அழியாது. இன்றைய படித்தவர்கள் உண்மை அறியாமல் உபநிஷதங்களை ரிஷிகளுடைய விநோதக் கற்பனைகள் என்று பேசலாம். நன்கு ஆய்ந்து உட்பொருளை உணர்ந்தவர்கள் அப்படி என்றார்கள். உபநிஷதங்களில் நல்ல நம்பிக்கையே கொள்வார்கள்.

உபநிஷத ரிஷிகள் தீர்க்கதரிசிகள், உலகில் நெடுங்காலம் உழன்றவர்கள். தொல்லையினிடையேயும் உள் அழைப்பைக் கேட்டார்கள். உண்மையைத் தேடித் தன் யாத்திரையைத் தொடங்கினார்கள். ஆழ்ந்த வைராக்யத்துடன் அவர்கள் கங்கைக் கரையில் அடர்ந்த காடுகளில் ஒதுங்கி வாழ்ந்தார்கள். மனதையும், புத்தியையும் பண்படுத்தி ஆய்ந்து அலசி பாகுபாடு செய்து மனமும் ஆன்மாவும் எப்படி, ஏன் இயங்குகின்றன என்று காண உள்ளே ஆழ்ந்தார்கள்.

நீண்டு தொடர்ந்து ஆன்மப் பயிற்சி நடத்தி அதன் பயனைய அடைந்த ஞானக்கனல்களை ஆசாரியர் கங்கைக் கரையைத் தேடி அடைந்த சிஷ்யனுக்குத் தந்தார். அவன் அவற்றைக் காப்பாற்றினான். வளர்த்தான். தன் அனுபவங்களின் பலத்தையும்

தந்தான். ஒளியும் சூடும் மங்காமல் தன் சிஷ்யனுக்கு அந்தத் தீபத்தைத் தந்தார். அப்படி ஆசாரிய—சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்தது இந்த ஆன்ம ஞானம். ஒவ்வொரு படியிலும் அது அவர்களுடைய தபோ பலத்தையும், அனுபவம் தந்த அதிகாரத்தையும் பெற்று எல்லா அமிசங்களிலும் வளர்ந்து வந்து இருக்கிறது. இந்த ஞானசீலர்கள் உண்மையைத் தேடும் முயற்சியில் சுயநலமே மறந்து உழைத்தார்கள். உண்மையை அடைந்த புல்லரிக்கும் ஆனந்தத்தில் தம்மையும் மறந்தார்கள். உபநிஷதங்களின் ஆசிரியர்களை அறிய உபநிஷதங்களில் வழியில்லை. மிகச் சிறந்த தங்கள் ஆராய்ச்சி நூல்களில் கையெழுத்து இடக்கூட மறந்துவிட்டார்கள் !

அவர்கள் கண்டுபிடித்த உண்மையை மதித்தார்கள். கண்டு பிடித்தவனைப் பெரிதாக எண்ணவில்லை. மனிதன் குமிழி போன்றவன். மனிதன் புகழும் பெயரும் உள்கனம் இல்லாத முழங்கள் என்று அறிந்திருந்தபடியால் அவர்கள் வருங்கால சந்ததியின் ஞாபகத்தில் வாழ முயலாமல் சூட்சுமமான சுத்த உணர்வுநிலையில் அமரராக வாழ ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள்.

உண்மையை நாடி—ஒரே உண்மையைக் கண்டு உலகத் துக்குக் கூவி உரைக்கும் அந்த மகான்கள் தப்பான கூற்றுக்களைச் சொல்பவர்களல்ல. ஒருகால் இன்று உள்ள வேதாந்தி சமூகத்தின் மனதுக்கு ஏற்படவோ, பணம் பெறவோ, பிரசுர கர்த்திரிடம் பெருமை பெறவோ, வாசகர்களிடம் நல்ல பெயர் எடுக்கவோ விரும்பி அப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் உபநிஷத தரிசிகளை உண்மை வழியிலிருந்து அப்பால் இழுத்துச் செல்லும் ஆற்றல்கொண்ட எந்த ஆசையும் கிடையாது. அரசர்களே அவர்களுக்குத் துச்சம். அரச சபையிலிருந்து ஒதுங்கி உள்ள முழுமை, பக்தியின் பேருண்மை, தங்கள் அறிவின் ஆற்றல் இவைகளிலேயே திளைத்தனர்.

உண்மைப் பொருள் அறிந்த அவர்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் கூட அவன் வழிதெரியாது வருத்தமுற்று என்றென்றும் ஏழையாகவும், சக்தியற்றும் விளங்கும் ஒரு புழுவுக்குச் சமானம் என்று சொல்லும் துணிவு கொண்டிருந்தனர்.

தவிரவும் அவர்கள் எல்லோரும் தனித்தனி முறையைப் பின்பற்றினாலும் முடிவில் சொல்வது ஒரே உண்மையைத்தான். அப்படிப்பட்ட ஆற்றல், சீர்மை, முழுமை, உந்நலத் துணிவு எல்லாம் பெற்ற அவர்களை, கதை கட்டும் பித்தர்கள் என்று நாம் எவ்வாறு துணிந்து கூறமுடியும்? எதற்காக அவர்கள் அவ்விதம் செய்யவேண்டும்? உண்மையை அறியப் பசியும், தாகமும் கொண்டு கஷ்டப்பட்டுக் கண்டுபிடித்த உண்மையை அவர்கள் நிர்ப்பந்தமாகப் பிரசாரமா செய்தார்கள்? மனப் பக்குவம் கொண்டு, வேண்டும் என்று விழைந்தவனுக்குத்தானே சொன்னார்கள்.

உபநிஷதங்கள் ‘வெளித் தோற்றங்கள்’—தனி மனிதன் புத்தியின் விளைவுகள் அல்ல. வெகு நாளையப் பயிற்சியின் பயனும் மனமும், புத்தியும் சூக்ஷ்ம நிலையின் மிக உயர்ந்த தளங்களில் சிறகடித்துப் பறக்க ஆரம்பிக்கின்றன. அங்கே ஒரு தெய்வ அருளும் துலாநிலையும் பெற்று நிற்கின்றன. அங்கே அந்த ஒளி வெளியில் அவை அப்படியே ஒன்றுமில்லாமல் ஆகிவிடுகின்றன. இதுவே யோகங்களின் முடிவு. அந்த நிலையில்—மனம் லயமாகி நிற்கும் நிலையில்—தானாகத் தோன்றுவதே உண்மையாம். ரிஷிகளும், முனிவர்களும் அதை அவ்விதமே பெறுகின்றனர். உண்மை கற்பனையோ அல்லது தர்க்கம் செய்தோ பெறப்படுவது அல்ல. ஆகவே கற்பனை என்று யாராவது புத்திச் சோம்பல் உள்ளவன் சொன்னால் அவன் உளருகிறான் என்று தள்ளிவிட வேண்டியதுதான்.

இந்த உபநிஷதங்கள் மனித வாழ்க்கையின் வெண்ணெய் யாம்! நான்கு வேதங்களில் ஒவ்வொன்றுடனும் முன்னுறவது புத்தகமாக இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மந்திரங்கள், பிராமணங்கள், அரண்யகங்கள் என்ற முன்று பகுதிகள். ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் உள்ள மந்திரங்கள் ரகசிய சக்தி கொண்ட பொருள் பொதிந்த வாக்கியங்கள். பிராமணங்கள். இயற்கையின் பெருமை சீர்மை, அழகு இவற்றிற்குச் செலுத்தும் புகழ் பாடல்கள்; மேலும் யாக யக்ஞங்களின் விதி முறையின் விவரணங்கள் முன்னுறவது உபநிஷதங்களாம்.

அரண்யகம் என்றாலே காட்டிலே பழக்கும் பொருள் என்று பொருள் படுகிறது. ஸ்தூலப் பொருள்களிலிருந்து மனது—புத்தியை அகற்றி உலகை மறக்க அமைதி கொண்ட ஒரு சூழ்நிலை தேவை. ஆம். சிறு தொந்தரவு இருந்தாலே, உதாரணமாக வேலையை விடுவோம் என்ற கேள்வி எழுந்தால் பதில் சிந்திக்க வீட்டைவிட்டுப் பார்க்குக்குச் சென்று மரத்தடியில் படுத்து முன்னும் பின்னும் யோசிக்கிறோம். அந்த நிலையில் உயிர் தத்துவக் கிணற்றின் ஆழத்துள் ஆழத்துக்கு, முழுகவேண்டும் என்றால் சூழ் நிலையின் தேவையைப் பற்றிப் பேசுவா வேண்டும்?

வேதங்கள் குரு சிஷ்ய பரம்பரையில் சொல்லியும் கேட்டுமே நின்று பரவிவந்தன. ஆனால் வியாச பகவான் காலத்தில் மனிதன் மன ஆற்றல் குறைந்து வருவதைக் கண்டார்கள். உலகாயதம் மனதில் பட்டுத்திரையிட ஆரம்பித்த காலம்போலும் அது. ஆகவே இந்த உண்மை சாஸ்திரங்கள் வகுத்துத் தொகுத்து வைக்கப்படாவிட்டால் மக்கள் இவைகளை இழந்தே விடுவர் என்று எண்ணினார்கள். அந்தச் சமய ‘வைதிகர்கள்’ என்ன கூச்சல் போட்டிருப்பார்கள்! துளசிதாஸ் ராமாயணத்தை ஹிந்தியில் எழுதியபோதும், கீதையும், உபநிஷதங்களும் ஆங்கிலத்தில் வெளி வந்தபோதும் அப்படித்தான் அலறினார்கள். இன்னும் ஆங்கில மொழியில் சத்தங்கம் என்றாலே தப்பு என்று எண்ணுகின்றவர் உண்டு அதனால் என்ன? வெற்றுப் படிப்புப் பண்டிதர்கள் பேச்சு இது. இவர்களை விடப் பெரியவர்கள் உபநிஷத உண்மைப்படி வாழ்கின்றவர்கள்.

உலகத்தையும் அதன் சந்தை நிலையையும் விட்டுத் துறவும், அறிவும் கொண்டு வாழ்கின்றவர்கள். அந்த மகாத்மாக்கள், இந்தச் சாதுவின் குருமார்கள்—உண்மை அறிய ஆவல்கொண்ட படித்தவர்களிடையே இந்த ஆத்மா, வித்தையின் மறுமலர்ச்சி மூலம் ஹிந்துமதம் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும், அது அவசியம் என்று கண்டார்கள். இன்று நாம் வேதவியாசரை ஹிந்து பண்பாடு, அதன் ஞானவிளக்கைக் காத்துத் தந்தவர் என்று போற்றுகிறோம் என்றால் சின்மயாவின் குருமார்களையும் நன்றிக் கண்ணீருடன் உலகம் மதிப்பறிந்து போற்றும் நாள் மிகத் தொலைவில்லை. உலகம் அவர்கள் துணிவுகொண்ட இந்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் நன்மை பெறுவது திண்ணம்.

நிற்க, வேதவியாசர் சிதறிக் கிடந்த மந்திரங்களை இருக்கு, சாமம், யஜூர், அதர்வண வேதம் என்று நான்காகத் தொகுத்துத் தந்தார். ஒவ்வொரு வேதமும் மந்திரங்கள், பிராமணங்கள், அரண்யங்கள் என்று மூன்று பகுதிகள் கொண்டது என்று பார்த்தோம்.

தகுதி வாய்ந்த மாணவர்கள் அரண்யகங்களைச் சிறப்பாகப் படிக்கக் கங்கைக் கரையில் அடர்ந்த காட்டுக்குள் ஒதுங்கினார்கள். ஏதோ உலகை விட்டே ஓடினார்கள் என்று முடிவு கட்டி நாம் சிரிக்கலாம். உண்மை அதல்ல. விட்டே ஓடுவது வேறு; ஒதுங்குவது வேறு. அவர்கள் வாழ்க்கையைச் சமாளிப்பதற்குக் காட்டிய தில் பாதி அளவுகூட நம்பிக்கை, நேர்மை, தெளிவு நாம் காட்டுகிறதில்லை என்று சொல்லலாம். அன்றுபோல் இன்றும் அவர்கள் பயந்து ஓடினார்கள் என்று சொல்பவர் பல உண்டு. உண்மையில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கிறவர்களுள் இப்படி ஒதுங்குபவர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள். புத்திக்கட்டைகளும், மாடுகளும் தான் இப்படி ஒதுங்கத்தெரியாமல் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குத் திரவியம் தேடப் போகும் ஆட்டம், செலவழித்தல், வியர்வை பெருக்குதல் அழுதல், உளைதல் முதலியவற்றின் ஒரே படியான தொகுதியே வாழ்க்கை என்று படுகிறது. நடுச் சந்தையில் நிற்பதுதான் அவர்கள் கருத்தில் வாழ்க்கையில் இருப்பது. ஒதுங்கிச் சிந்தித்து தனியே துறவுநிலையில் அமர்வது தியானசமாதி எல்லாம் பித்துக் கொள்ளியின் சொல்களாம். ஆனால் இன்றும் நம்மிடையே ரிஷிகள் இருக்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. பேராசிரியர்கள், புதுக் கண்டுபிடிப்புக்களில் மனம் செலுத்தும் விஞ்ஞானிகள், கலைஞர்கள், ஏன் அரசியல்வாதிகள் எல்லோருமே என்ன செய்கிறார்கள். ஆழ்ந்த கருத்தில் ஒரு வகையில் பார்க்கப்போனால் இவர்கள் எல்லோரும் பயந்து 'ஓடுகிறவர்கள்' தாம். பேராசியர்கள் மற தி பிரசித்தி பெற்றது. கலைஞர்கள் பட்டினிகிடக்கிறார்கள்; அவமானம் தாங்குகிறார்கள். இருந்தும் அழகை அனுபவிக்கும் தங்கள் லட்சியத்தில் இடையறுது சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களை லட்சியம் செய்வதில்லை. அவர்களும் நம்மைக் கவனிக்காமலேயே இருந்துவிடுகிறார்கள் என்றே தோன்றுகிறது.

கந்தல் கட்டிய ஒரு கிழவன் குளக் கரையில் அமர்ந்து குளத்துக்குள் கல்லெறிந்து அதனால் எழும் வட்ட அலைகளைப் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். இதைக்கண்ட குடிமகன் ஒருவன் இந்தச் சோம்பேறியைக் கண்டு மனம் கொதித்தான் 'முன்னேற்றத்தில் நாட்டம் கொண்ட அரசில் இவ்விதச் சோம்பேறிகளைப் பார்த்தவுடனேயே சுட்டுத் தள்ளிவிட வேண்டும்; அவர்கள் நாட்டுக்குச் சுமை' என்றான். அவன் சொன்ன முடிவை ஒத்தே இன்று அநேக படித்தவர்கள் சிந்திக் காமல் அவசரமாகப் பேசிவிடுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு விஷயம். கல்லெறிந்தவனும், அவனைத் திட்டியவனும் காலக்கிரமத்தில் இறந்துவிட்டனர். திட்டியவனை நாடு இறந்த நாயைப்போல் மறந்துவிட்டது. ஆனால் மற்றவனை இன்று நாடு போற்றிப் புகழ் கிறது. அவன் ரபேல் என்ற கவிஞன். அலைகளுக்குத் திரையில் வண்ண ஒளி தந்து அழியாதவனுக்கித் தந்து சென்றான்.

சுருக்கமாக நல்ல எந்தப்புது விளைவும் அவசரம், ஆத்திரம், படபடப்பு, வெளிவியர்வை இவற்றிலிருந்து எழமுடியாது. சூட்சுமமான உள் உழைப்பின் விளைவே அது. இந்த இயந்திர உலகத்திலும் பார்க்கிறோம். மிக வேகமாகச் சுழல்கிற சக்கரம் 'சும்மா இருப்பதாக'த் தோன்றுகிறது. அதன்மேல் வைத்த பம்பரம் அசையாத படம்போல் தோன்றுகிறது. சக்கரம் வேகம் குறைந்தால்தான் அந்தப் பம்பரம் ஆடி, அசைந்து அக்கம் பக்கம் நகர்ந்து உருளுகிறது. அவ்விதமே மனிதன் சிந்தனை உலகத்தில் ஆழ்ந்து வாழும்போது வெளிச் செயல்கள் அடங்கி நிற்கின்றன. அப்படிப்பட்டவர்கள் சோதனைச் சாலை, ஸ்டூடியோ, வீட்டு மாடி எங்கிருந்தாலும் சரி, இந்த உலகத்திலிருந்து ஒதுங்கித்தான் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் தெரு மக்களுடன் சேர்ந்து சிரித்து ஆட மாட்டாதவர்கள். அவர்கள் சில சிறந்த குறிக்கோள்களுக்காக வாழ்கின்றவர்கள். அவர்களை 'பயந்து ஓடியவர்கள்' என்று எண்ணுவது நம்முடைய மதியீனமாகும். அர் த் த ம ற் ற பேச்சாகும்.

அவ்விதமே சிலர், உண்டு, உடுத்து, உறங்கி வமிச விருத்தியில் புரள்வதைவிட வாழ்க்கையில் சிறந்த சூட்சுமமான குறிக்கோள் இருத்தல்வேண்டுமே என்று தேட விரும்பினர். ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு இன்றியமையாததாக வெளியே சாந்த சூழ்நிலை, உள்ளே ஒரு தெய்வ அமைதி இவற்றின் தேவை அமைந்தது. கடந்த காலத்தில் கங்கைக் கரையை அடைந்து, பல்லாண்டுகள் ஆத்ம ஆய்வு, ஆத்ம ஆராய்ச்சி, ஆத்ம சோதனையில் ஈடுபட்ட பெரியோர்களே ஆத்ம வளர்ச்சியின் முழுமைக்கு வழி வெட்டிப் போட்டார்கள். சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லுவதன் மூலம் அடுத்த பரம்பரைக்கு அந்த உண்மைகளைத் தந்தார்கள். அவர்கள்—சிஷ்யர்கள்—தாங்களும் நடந்து அறியாத துறையில் பல மைல்கள் பாதையை முன்னேற்றினார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சிஷ்யர்களை அந்த வழியில் விட்டுத் தாங்கள் மறைந்தார்கள்.

உபநிஷதங்கள் சிந்தனையாளர்களின் பல பரம்பரையினர் சேர்ந்து வகுத்த 'உள் வழியாம்'. அவர்கள் தாங்கள் கண்ட

கொள்கைப்படி வழி நடந்த பெரியார்கள். மனித ஆத்மாவின் நித்ய சத்வ நிலையைப்பற்றி அவர்கள் கண்ட உண்மைமைகள் அளவுக்குட்பட்ட சொற்களில் அடங்க மறுத்தன. ஆகவே அவர்களுக்குச் சமஸ்கிருதம் என்ற பண்பட்ட மொழியைத் தயார் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

உபநிஷத மந்திரங்கள் தங்கள் பொருள்களை 'சுட்டு', குறிப்பு இவற்றின் மூலம் காட்டுகின்றன. நேரடியாகப் பேசுவதில்லை. ஆனால் அந்தச் சுட்டுகள், குறிப்புகள், உள்கிடக்கைகள் எல்லாம் நம்மை 'உண்மை'யின் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்று விடுகின்றன. ஆனால் குறிப்புகளும், உள்ளர்த்தங்களும், புதை பொருள்களும் புரிய ஒரு குருவின் உதவி வேண்டும். உபநிஷத மந்திரங்களை நாணமும் தலைகுனிவும், ரகசியப் பார்வையும் கொண்டவர்களாகிய நாமே வாசித்துப் புரிந்து கொண்டு விடமுடியாது.

ஆம் குருவின் உதவிமட்டும் போதாது. நமக்கும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தாகம் வேண்டும். நம் உள்ளே உள்ள சூட்சும ஆற்றல்கள் எவை என்று சிந்திக்கும் ஒரு தனி உள் ஆற்றலும் வேண்டும். இந்த ஆற்றல் நல்வாழ்வு வாழ்ந் தால்தான் கிடைக்கும். பிரம்மச்சரிய விரதத்தை மிகவும் கவனமாகக் காக்கவேண்டும்.

நல்லவராக இருங்கள், நன்மை செய்யுங்கள், தினம் அரை மணியாவது தியானம் செய்யுங்கள். பிரம்மச்சரிய விரதத்தைக் காப்பாற்றுங்கள். உபநிஷத மந்திரங்களின் விளக்கங்களை நன்கு புரிந்துகொண்டு அவற்றுள் ஒன்றுங்கள். எம்பெருமான் கிருபையால் ஒரு கணமாவது அந்த உபநிஷத உண்மையின் புல்லரிப்பு நிலையின் இன்பத்தை அடைவீர்கள்.

ஓம் தத்சத்

நடை முறை

இதுவரை வேத இலக்கியத்தில் உபநிஷதங்கள் பெற்றுள்ள இடம், அவை காட்டும் முடிவு, அந்த முடிவை அடைய அவை சொல்லும் வழி இவை எல்லாம் பார்த்தோம். இப்பொழுது அவை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள பாட முறையை அல்லது நடையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ரிஷிகள் சொல்லுக்குள் அடங்காத ஒரு உண்மையைச் சொல்லச் செய்த முயற்சிகளே உபநிஷதங்கள். அவர்கள் அதற்கு ஏற்றதாகச் சுத்தமான உள் பலம் பொருந்திப் பதப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மொழியாகச் சமஸ்கிருதத்தைக் கண்டார்கள். இந்த மொழிக்கு எல்லையற்ற பொருளும், கருத்தும் உண்டு. அப்படியிருந்தும் கூட அதுவும் சில சமயம் சொற்கள் மூலம் மட்டும் அந்தப் பரம ஞானத்தைப் பற்றிப் பேச முடிகிறதில்லை. மற்ற மொழிகளைவிட இந்த மொழி அதிகம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அதன் சொற்கள் கொண்டுள்ள சுட்டும் சக்தியே !

படிக்கும் பொருளுக் கேற்றவாறு படிக்கும் முறையும் மாறும். நாவல் படிக்கும் முறை வேறு. பௌதீக விஞ்ஞானத்தைப் படிக்கச் சில ஆற்றல்கள் வேண்டும். புத்தி, தர்க்க ஆற்றல் இவை எல்லாம் தன்மை. உபநிஷதம் படிக்க உள்ளும், வெளியேயும் சில தனி அமைப்புக்கள் தேவை. அது ஏன், எப்படி என்று வேதாந்த நூல்கள் பின்வரும் முறையில் விளக்குகின்றன.

உங்களில் சிலரும் இந்தச் சாதுவும் சேர்ந்து சுகலபகூத்தின் துவிதியை இரவில் வெளியே போவதாக வைத்துக் கொள்வோம். மேகமற்ற ஆகாயத்தில் சின்மயா இரண்டாம் பிறைச் சந்திரனைப் பார்த்துவிடுகிறார். அதன் அழகு தூண்ட அவர் மற்றவரிடம் சொல்கிறார்: “அதோ பாருங்கள் அன்பர்களே, என்ன காட்சி !” விரலையும் சுட்டுகிறார். அன்பர்கள் பார்க்க இயலவில்லை. ஆனால் பார்க்க ஆவல் மட்டும் பொங்குகிறது. சின்மயாவும் காட்டிவிட வேண்டும் என்று துடிக்கிறார். ஆகாயமோ ஒரே அகண்டாகாரமாக இருக்கிறது. வேறு ஏதாவது பொருள்கள் இருந்தால் அல்லவா இதற்கடுத்து அதற்கு அப்பால் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியும் ! ஆகவே வேறு வழியின்றி அடுத்த வீட்டிலுள்ள மரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அதைக் காட்ட ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர் பின் வருமாறு தொடங்குகிறார். “அன்பர்களே, அதோ பாருங்கள். மாமரம் பார்த்தீர்களா ? அதன் கிளை ஒன்று வடக்கே போகிறது. பாருங்கள் அதை ! அதோ அதன் நுனியில் இரண்டு இலைகள்—ஆம் அசைகின்றனவோ அவைதான் !” என்றெல்லாம் பேசு

கிறார். யோசியங்கள். நண்பர்களுக்கு சுவாமியிடம் நம்பிக்கை வேண்டும். இல்லை என்றால் 'ஆகாயத்தில் பிறையைக் காட்ட வேண்டிய இவர் மாமரத்தின் வேரிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறாரே! ஹம்பக்!' என்று எண்ணிவிட்டால்? சின்மயா பிறையின் அழகைக் காட்டும் முயற்சியை நிறுத்திவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் அவர்களுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இருந்தால் அவர்கள் படிப்படியாக சுவாமி சொல்வதைப் படிப்படியாய் நிறைவேற்றுவார்கள். அவர்கள் ஒத்துழைத்தால் பிறைச் சந்திரனைக் காட்டுவது எளிதாக முடியும்.

பிரம்ம வித்தையைப் போதிக்கும் ஆசாரியர்களும், இப்படித்தான் மிகவும் விரிவாக மரம், கிளை கடைசியில் இலைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அங்கிருந்து அவர்கள், "அதோ பார். ஆத்மாவைப் பார். அதோ இருக்கிறது உண்மை!" என்று காட்டுகிறார்கள். நாம் சிருஷ்டி முறைகள், ஜீவனின் சரீரம், பிராணன்கள், மனது, புத்தி, ஆனந்த மயகோசம் எல்லாவற்றையும் பற்றி விரிவாகப் பேசியிருக்கிறோம். நம் கூற்றுகளில் ஒன்றுக்கொன்று முரணியவையும் இருந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாம் சில உண்மையைப்பற்றிய அழுத்தமானவை, சில உண்மையற்றவைபற்றிய அல்ல என்ற பேச்சுகள். இவை எல்லாம் ஆரம்பப் பாடங்கள்; உண்மை விளக்க முதல் படிகள். இவை எல்லாவற்றையும் நன்கு உணர்ந்த சாதகன் சீக்கிரமே தன்னுள் உள்ள மெய்மையே தன் ஆத்மன் என்று உணர்ந்திருப்பான். உண்மையை அவன் உணர்வதற்கு முன்னமேயே உண்மை அவன் எதிரே நின்றுவிடுகிறது. நாம் முன்பு காட்டிய உதாரணத்தில்கூட அவன் சரியானபடி இலைகள் மேலே கண்களைத் திருப்பி விட்டிருந்தானால் சந்திரன் பிறை அவன் கண்களில் பட்டுக் கொண்டிருக்கும். அதை அவன் உணரச் சற்று நேரம் பிடித்திருக்கலாம்.

இலைகளைக் காட்டும் வரை பார்த்தான். பார்க்க விரும்பிய வனுக்குப் பாடம் சொல்லலாம். அதற்குப் பிறகு, "மேலே அதே கோட்டில் நேரே பார்!" என்று சொல்லிவிட்டு ஒதுங்கிவிட வேண்டியதுதான். பிறகு பார்க்கிறவன் தன் பார்வையை இலையிலிருந்து அகற்றி அதற்குமேலே தொலைவில் பார்க்க ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். ஆம். அது அவன் முயற்சியினால் என்று கூடச் சொல்லக்கூடாது. பார்வை சரியான கோட்டில் திருப்பப் பட்டால் உடனே தடுத்தாலும் தடுக்க இயலாமல் நேராக அந்தப் பிறை காணப்பட்டு விடும். பிறகு அவன் ஒரே பார்வையில் இலை, பிறை இரண்டையும் காணமுடியும். பக்தன் வழிபடும் பொருளில் அந்த மெய்மைப் பொருளைப் பார்க்கிறான். அந்தப் பொருளைப் பார்த்தவுடனேயே அவன் தன்னை மறந்து உள் வளர்ச்சி அடைகிறான். பரமாத்மாவுக்கு நேரிலேயே இருப்பதாக உணர்கிறான்.

பக்தி பின்னால் வளர்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. அது புராணங்கள் தந்த செல்வம். வேத காலத்தில் மனிதர்கள்

அமைதியுடன், பரபரப்பு அடையாதவர்களாய் ஆழ்ந்து இருக்க முடிந்தது. அப்பொழுது உபாசனை முறைகள் சரியாக இருந்தன.

அடிப்படையில் பக்தி மார்க்கமும் உபாசனை முறைகளும் ஒரு தரப் பட்டவையே. உபாசனையிலும் உபாசகன் தன் சூழ்நிலையி லிருந்து தப்பி ஒதுங்கி ஒருமுறை உலகின் பரப்பிலும் உண்மையி லும் சென்று நிற்கிறான். வேதங்களின் கருமகாண்டங்களில் அநேக வகை உபாசனைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஒன்று பிராண உபாசனையாம். இதில் உபாசகன் தன் பிராணனை உயிருள்ள ஜீவன்களுக்கெல்லாம் உயிராக உபாசனை செய்கிறான். அவன் மனம் இந்த விதம் நான் தனி என்று பிரிக்கும் இரும்புப் பிடியிலிருந்து தளர்ந்து பாயப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது.

கர்மங்களே (சடங்குகளே) ஆன்மப் பயிற்சிக்கு உதவிகள் தாம். மாயையில் இருக்கும்வரை மனிதன் ஆசைகள் கொண்டு தான் வாழமுடியும். வேத ரிஷிகள் இதை உணர்ந்து அவன் ஆசைகள் தீர எனவே யாகயக்ஞங்களை வகுத்தார்கள். வேதங் கள், கர்மங்கள் ஆசையுடன் செய்யப்பட்டால் பித்ருலோகத்தில் ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்றும் உபாசனையுடன் கர்மங்கள் செய்தால் தேவலோகத்தின் பிரம்மானந்தங்கள் கிட்டும் என்றும் உறுதி கூறுகின்றன. ஆனால் கர்மகாண்டம் முடிவடையக்கூடிய பித்ரு, தேவலோக இன்பங்களைப்பற்றி மட்டும் பேசவில்லை. புண்ணியங்கள் தீர்ந்தவுடன் அறிவின் அந்தத் தளங்களிலிருந்து கீழே துன்பங்களுக்கும், குறைகளுக்கும் இருப்பிடமான பூலோகத் துக்கு இறங்கிவிட வேண்டியதுதான். இப்படி முடிவில்லாமல் இங்கும் அங்கும் அலைந்த பிறகு, ஜீவர்களுக்கு ஒரு மாதிரிச் சற்றுத் துறவு மனப்பான்மை வருகிறது. அவர்கள் வளர்ச்சி அடைகிறார்கள். அவர்கள் வேறு ஆசையின்றி ஈசுவரனிடம் மட்டும் பற்று வைத்து, கர்ம உபாசனைகளைத் தொடரவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்பொழுது அந்த ஜீவன் மனம், புத்தி சுத்தம் பெற்றவனாகி சத்தித் ஆனந்தத்தின் சுத்த சக்தியை அறிந்து அதனுடன் ஒன்ற வேண்டும் என்ற ஆவல் பெற்று அதற் காக முயலவும் ஆரம்பிக்கிறான். அப்படியே இலையிலிருந்து பிறைக்கு என்கிற வழியில், உபநிஷத ரிஷிகளும் நம்மைப் படிப் படியாக உயிரின் மையமான அறிவெல்லாவற்றிற்கும் சுனை யான ஆத்மாவரை படிப்படியாகக் காட்டித் தருகிறார்கள். அவற்றை நாம் உணர்ந்து கடைசியில் விளக்கங்கள் சேதிகளுக் கப்பால் 'நெடும் பார்வை' செலுத்தத் தயாராக வேண்டும்.

உபாசனையும் பக்தியும்

சாமவேதத்தின் தளவகார சாகையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் கேளோபநிஷத். இந்த வேதமும் மந்திரம், பிராமணம், அரண்யகம் என்ற மூன்று பகுதிகள் கொண்டதே. கேளோபநிஷத் மூன்றாம் பகுதியிலுள்ளது. இதற்கு முன் உள்ள எட்டு அத்தியாயங்கள் கிரியைகள் மதச்சடங்குகள் இவற்றைப்பற்றிய கர்ம, உபாசனை முறைகளைப்பற்றிப் பேசுகின்றன. 'கர்மங்கள்' சிலயாகம், யக்ஞங்களைப் பற்றியும் உள்ளடக்கியுள்ளன. உபாசனை என்பது தியான சாதனையின் ஆரம்பப் பயிற்சியாம்.

இந்த நாளில் உபாசனைக்காகக் கடவுளை ஒரு மூர்த்தி, ஒரு அடையாளம் அல்லது ஒரு படத்தில் பிரதிஷ்டை செய்கிறோம். சில பொருள்களும் அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. உதாரணமாக சிவலிங்கத்தில் சிவதரிசனம் காண்கின்றோம். சாளக்கிராமத்தில் (ஒருவகைக் கல்) ஸ்ரீமன் நாராயணனைக் காணுகிறோம். போதி (அரசமரத்தில்) புத்த பகவான், சிலுவையில் ஏசுகிறிஸ்து, நெருப்பில் ஜொராஷ்டர் (பார்சிகளின் தெய்வம்) இப்படியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் வழிபடுகிறவர்கள் இவற்றில் அந்தப்பொருளைக் காண்பதில்லை. தங்கள் தெய்வங்களைத்தான் பார்க்கின்றார்கள்.

படித்து நம்பிக்கையிழந்த நவீன மனிதனுக்காக ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறார் இந்தச் சாது. ஒரே பெண்ணைத் தாயாராகப் பார்க்கிறது அவள் பெற்ற குழந்தை; பெண்ணைப் பார்க்கிறாள் தாய்; சகோதரியாகப் பார்க்கிறாள் உடன் பிறந்தவன்; மனைவியாகப் பார்க்கிறாள் கட்டியவன். குழந்தை மரியாதையாகப் பார்க்கிறது; கணவன் காமவெறி கொண்டு பார்க்கிறான்; தாய் அன்பு கொண்டு பார்க்கிறாள். நால்வரும் ஒரே பெண்ணை நான்கு வகையில் பார்க்கிறார்கள். இது தினம் நடக்கிறது, சாத்தியம் ஆகிறது எனின், பக்தன் தன் இஷ்ட தெய்வத்தை வழிபடு பொருளில் பார்ப்பது பித்துக்குளியின் செயலாகுமா? அப்படி என்றால் இன்று உயிருடன் இருக்கும் மனிதர்கள் எல்லோரையுமே முழுவதும் பித்துப் பிடித்தவர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். அப்படிச் சொன்னால் மூர்த்தி பூஜையை வெறுக்கிறவர்கள்கூட ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்களே!

ஆத்ம சக்தியில் முன்னேறுகிற ஒருவன் படிப்படியாக இந்தப் புலன்கள் நாடும் புற உலகவாழ்வு வெற்றுக்குழாய் போன்றது என்று புரிந்து கொள்கிறான். சுவர்க்கம் தரும் இன்பமும் துன்பம் கலவாததல்ல என்று உணர்கிறான். இன்பம் ஆனந்தம் இவற்றுடன் எல்லாம் முடிவு என்ற புழுவும் சேர்ந்தே

இருக்கிறது. அவற்றின் வேரைக் கத்தரித்துக் கொண்டு கஸ்தூரி மான் கஸ்தூரியைக் காட்டில் தேடி அலைந்து களைத்தது போல் மனிதன் 'தீராத இன்ப வெள்ளத்தை' வெளியே தேட முடியாது. மனிதன், தேடுகிறான் குவிக்கிறான். மீண்டும் ஆவல் கொண்டு உழல்கிறான், களைக்கிறான்—அந்தக் கஸ்தூரி மாளைப்போல! கடையியில் சாகிறான், அதிருப்தியுடன் களைப்பின் பலனாகவே!

தன் நிழலைப் பிடிக்க விரும்பும் குழந்தை தவிக்கிறது; தாண்டுகிறது; திண்ணையிலிருந்து வீழ்ந்து கத்துகிறது. அப்படியே மனிதனும், முடிவுறும் பொருள்களில் முடிவில்லாத இன்பத்தைத் தேடி சவக் குழியில் விழுகிறான்!

மான் தன்னுள் கஸ்தூரி இருப்பதை அறிந்தால் வெளியே ஒடிக் களைக்காது. அதேபோல் மனிதன் ஆனந்தச் சுனை தன்னுள்ளே இருப்பதை உணர்ந்தால் சந்தைக் கடையின் சந்தி மண்ணில் அதைத் தேடுவதை நிறுத்திவிடுவான். அவனுக்கு வாழ்வு என்பது பார்த்து அனுபவிக்கும் ஒரு இன்ப நாடகம் ஆகிவிடும். தானே பங்கு எடுத்துப் பதைக்கும் ஒரு துன்பியல் செய்கை ஆகாது.

சில வருஷங்களேனும் ஒருவன் பற்றற்று, சுயநலம் நீங்கி, கர்ம உபாசனையில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவனுக்குப் புனிதத் தன்மையும் சூட்சுமத் தன்மையும் கிட்டிவிடுகிறது. அப்பொழுது அவன் புலனின்பங்களையும், ஆவல்களையும் முட்டாள்தனம் என்று கண்டு ஒதுக்குகிறான். இனி அவன் கஸ்தூரி மானாகவோ, நிழல் பிடிக்கும் நீள் பேதைக் குழந்தையாகவோ இருக்க மறுத்து விடுகிறான். வெளியே அல்ல, உள்ளே உண்டு சுகம் என்று தெரிந்துகொண்டு விடுகிறான்.

இந்த உண்மையை உணர்ந்த சாதகன் வேதாந்தம் படிக்கத் தக்க மாணவனாக ஆகிறான். அவனுக்குக் கர்மம், உபாசனைகள் தரும் மிகச் சிறந்த பயன் என்ன என்று தெரியும். கர்மங்களைச் செய்வதிலும், உபாசனையைத் தொடர்வதிலும் சுத்த பக்தி வேண்டும். அப்பொழுதுதான் வாழ்க்கைச் சுழலிலிருந்து உடனே விடுபடும் எண்ணம், துறவு, விவேகம் என்கிற சிறந்த பொக்கிஷங்கள் கிடைக்கும் என்று அறிவான்.

2. கேடுபநிடதம்

(முகவுரை :

குருவும், சிஷ்யனும்

இந்த உபநிஷதம் பூராவும் சம்வாத (கேள்வி—பதில் பேச்சு) நடையில் அமைந்திருக்கிறது, சிஷ்யன் உலகில் வாழ்ந்த வன். பொறியின்பங்கள் துய்த்தவன். இந்த முடிவடையும் இன்பங்களில் அலுப்புத் தட்டி, உலகம் வீண் பூசலுக்கிடம், அன்றாட வாழ்வு நிழலைப் பிடிக்கும் முயற்சி என்று அறிந்து ஒதுக்கியவன். புலன் நாடும் புறப்பொருள்களை ஆதாரமாகக்கொண்ட வாழ்வை ஒதுக்கியும் அதற்குள் அதன் ஊடே தெரியாமல், பார்க்க முடியாமல் பெருமைப் பொன்னெளி திகழ்வதைக் காண்கிறான். ஆகவே பொய்யாம் புறப்பொருளை ஒதுக்கி 'தன்னையே' பரிசோதனை செய்துகொள்ள ஆரம்பிக்கிறான். அப்பொழுது புறஉலகம், அதன் பொருள்கள், மனிதர்கள் இவற்றுடன் பழகி, நிலை, சந்தர்ப்பம், நேரம், காலம் இவற்றுக்குத் தக்கவாறு அனுபவங்களை ஏற்படுத்தும் இந்திரியங்களைப்பற்றி அறிகிறான்.

அதே போக்கில் அவன் 'மனம்' என்றொன்று இருப்பதை அறிய நேரிடுகிறது. ஏனெனில் மனம் இல்லை என்றால் புலன்கள் பொருள்களை நாடப்போகிறதில்லை. அனுபவங்கள் ஏற்படப்போவதுமில்லை. பிறகு இவைகளுக்குப் பின்னால் மற்றும் ஒரு ஆற்றல் தத்துவம் இருப்பதையும் உணர்கிறான். அதை அவன் தானே உணர்ந்த போதிலும் அவனுடன் வாழும் மற்றவர்களிடையே இந்த உணர்வு வெளிப்படுகிறதில்லை. அதனால் அவன் குழப்பமடைகிறான்.

இந்தப் பெரும் புதிரை, குழப்பத்தை, தீர்த்துக்கொள்ளத் தான் சிஷ்யன் குருவை அடைகிறான். மனதைத் தன் விருப்பத் தால் பொருள்களமீது செல்லச் செய்யும் ஒரு சூத்திரதாரர் உண்டா என்று கேட்கிறான். அப்படி ஒளியும் தந்து ஆட்டவும் ஆட்டும் ஒருவன் உண்டென்றால் அது யார்? ரகசியமாய் என்னுள்ளேயே அமர்ந்து எப்பொழுதும் விழித்திருந்து இயக்குவீக்கும் அதற்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? இன் உபநிஷதங்கள் தாம் அந்தத் தெய்வ ஒளியை நிய்ஞானமான ஆத்மனைக் காட்டித் தரும் வேலையைச் செய்யவேண்டும். 'தான்' என்று தன்னுடன் ஒட்டியிருப்பதால் நாம் இதை அறிந்து கொள்ளுவதில்லை. ஈசுவரனிடம் சரண அடைந்து அகங்காரம் அகற்றினால் அதை அறியலாம். விடாமல் ஈசுவர ஸ்மரணை, ஜபம், கீர்த்தனை, கிரவணம், மனனம், தியானம் முதலியவை செய்து ஈசுவரன் அருளால் அதைப்பெற முடியும்.

தப்பான அகங்காரத்தை ஒழித்து உண்மையான 'நான்' என்ற அந்தப் பெரும் பதவியை—சிவோஹம் என்ற நிலையை அடையவேண்டும். வேதாந்தம் அது முடியும் என்று உறுதி தருகிறது.

கேனோபநிஷதம் பிரம்ம வித்தையில் குருவினுடைய முக்கியத்தை வலியுறுத்துகிறது. அவருக்கு என்ன பெரும் தகுதிகள் உண்டு என்று நாம் முன்னமேயே பார்த்தோம். சாஸ்திரங்கள் நன்றாய் அறிந்து அந்த உண்மைத் தத்துவத்தையும், உணர்ந்தவரே நல்ல குருவாகும். கேனோபநிஷதத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தவுடனேயே நம் மனக் கண்முன் ஒரு ஆசிரமம் தென்படுகிறது. அதிலே தன் எளிய ஆசனத்தில் தெய்வ அமைதி ஒளிகொண்டு தன் ஆன்ம ஞானத்தால் பெறப்பட்ட உண்மை வாழ்வின் ஆனந்த உருவாய் ஒரு அமர்ந்திருக்கிறார். அவரைத் தேச நலம் கொண்டு, சாதாரண உடை அணிந்து கையில் கட்டப்பட்ட விறகுடனும், மனதில் அறியவேண்டும் என்ற அடங்காத ஆவலுடனும் ஒரு சிறுவன் அணுகுகிறான். அமர ஆத்மாவாக மாற அவனுக்குள்ள ஆர்வம் தான் என்னே!

இந்த உபநிஷதம் அந்த உண்மையின் தன்மை, அதை அடையும் வழி இவற்றைப்பற்றிய தெய்வீக ஆர்வம் காட்டும் கேள்விகளுடன் தொடங்குகிறது. குரு அசங்காது துலாநிலையில் உள்ள மனதின் பரபரப்பற்ற நிலையில் ஆழ்கடல்போல் இருக்கிறார். அன்பும் அருளும் தரும்புகிறது. ஆழத்திலிருந்து அன்பின் அருளை ஒரு குளிர்த்த பார்வைமூலம் அவர் அந்தப் பையன் மேல் பொழிகிறார். அது நேரே அவன் இதயத்தில் சென்று அமர்கிறது.

குரு சாஸ்திரம் படிக்காமல் இருந்து ஆத்மஞானமும், வாழ்வும் மட்டும் பெற்று இருந்தால் அவனுள்ளே என்றும் ஒளிதந்து நிற்கும் ஆத்ம ஒளியின்பால் சிஷ்யனுடைய அறிவைத் திருப்ப முடியாது. அவர் ஆத்மபோதம் பெறாமல் சாஸ்திரங்கள் படித்து மட்டும் இருப்பாராகில் அந்த நிலையிலும் அவர் அவனுக்கு நித்திய ஞானத்தை நல்க முடியாது.

சுரோத்ரீறர்களாக மட்டும் இருந்து பிரம்ம நிஷ்டர்களாக இல்லாதவர்களுக்குக் காசியிலுள்ள பண்டிதர்கள் நல்ல எடுத்துக் காட்டு ஆவார்கள். ஒருமுறை இந்தச் சாதுவே (சின்மயா) காசியில் ஒரு பண்டிதரிடம் ஒருநாள் பாடத்தின்முடிவில், “ஐயா, மனம் தரும் மாயை அழிந்தால் உண்மை ஒளி தரும் என்று சாஸ்திரங்கள் வலியுறுத்துகின்றனவே, தியானத்தின் மூலம் ஒருவன் மனதை அடக்குவது சாத்தியமா?” என்று கேட்டார். அதற்குக் கிடைத்த பதில் மிகவும் நேர்மையானதுதான். ஆனால் ஒளிவு மறைவு இல்லாத அலட்சியம் கொண்டதாகும். அவர் சொன்னார்! “இதோபார். உபநிஷதம் சொல்லும் வாழ்வை நீ பெற விரும்பினால் காசியை விட்டுவிட்டு ஹிமயமலைக்குச் செல். வேறு ஒரு குருவைப் பிடி. நாங்கள் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தை நம்புகிறவர்கள். மனதை அடக்கி ஒரு நிமிஷமாகிலும் அந்த அமைதியை

அடைய முயற்சி செய்தவர்களில்லை. உனக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?"

இதே கேள்வி வேறு விதத்தில் பல நேரங்களில் ஹிமய மலையிலுள்ள பல சாதுக்களிடம் கேட்கப்பட்டபோது அவர்கள் எல்லோரும், "ஆம். அது உண்மை, சாத்தியமே!" என்று உளம் பொங்கித் தெரிவித்தனர். அவர்கள் சொன்னதும் உண்மை. அதனால் நாம் நம்பாமல் இருக்கமுடியாது.

நாம் முன் சொன்னதற்கு எதிரிடையும் உண்மைதான். ஹிமயமலையில் சில மகான்கள் இருக்கிறார்கள். பூரண ஞானம் பெற்று அதற்காகப் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள்; தெய்வ ஒளி காரணமாகப் பலர் அவரிடம் பணிந்து சேவை செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களும் குரு ஸ்தானம் வகிக்கத் தகுதி அற்றவர்கள். ஏனெனில் தான்பெற்ற சுய அனுபவத்தை எடுத்து உரைக்க வகை தெரியாதவர்கள். அவர்கள் பேசுகிறதில்லை; பேசினாலும் வார்த்தைகள் தொடர்ந்து பொருள் பெற்று வருவதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆசிரிய மஹான்களின் சந்திதிப் பெருமை, அவர்கள் செய்கைகளின் பாடம் இவைதான் நமக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். ஆகவே ச்ரோத்ரியர்களான பிறரும் நிஷ்டர்களுே தக்க குருக்களாக அமைய முடியும். அப்படிப்பட்ட ஒரு குருவைத் தான் சிஷ்யன் அடைகிறான். பக்தி, ஆவல் கொண்டு தியாகம் செய்யத் துணிந்து சேவைமூலம் தன்னைச் சுத்தி செய்து உண்மை அறிவைப் பெறத் தயாராகிறான்.

கேடுபநிஷத்தின் முதல் மந்திரம் சிஷ்யன் தகுதியையும் குறித்துக் காட்டுகிறது. அவன் கேட்கும் கேள்வியே—அவன் உள்ளே வளர்ந்து நிற்கும் மன, ஆன்மீக மனிதனின் தன்மையை நன்றாகக் காட்டித் தருகிறது. அவன் வாழ்வைக் கெட்டிக்காரத் தனமாய்ச் சமாளித்தவன். புத்தித் திறமையுடன் வாழ்ந்தவன்; பொறிகள் துய்க்கும் வாழ்வு பெற்று வாழ்வு என்று சிந்தித்து அறிந்தவன். ஸ்திரமான வாழ்வின் ஆதாரம் தேடி அதன் பயனால் உலகப் பற்றுகளைத் துறந்து சிறந்த லட்சியத்துக்காகத் தன்னுள் ஆழ்ந்தவன்.

சாதாரணமான வினோதப் பித்தர்கள் தான் சந்தியாசத்துக்கும் ஆன்ம வாழ்வுக்கும் உரியவர்கள் என்று ஒரு அசட்டு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இது நம்மிடையே பரவி நிற்கும் சுத்த அறியாமையையே குறிக்கிறது. உண்மையில் கேடுபநிஷத்தில் உள்ள மாணவன் அல்லது கடுபநிஷத்தின் நசிகேதன் போன்று நன்கு உள்ள வளர்ச்சி கொண்டவனே சந்தியாசத்துக்கு ஏற்றவன். உண்மையைத் தேடும் இந்த வீர முயற்சியில் அவர்கள்தான் வெற்றியை அடையமுடியும். மலையேறிப் பழக்கமுடையவனே எவரெஸ்ட் சிகரத்தில் ஏறும் முயற்சியில் ஈடுபடத்தக்கவன். துணிவு, அடக்கமுடியாத தெரியும், துணிகரக் காரியங்களில் ஈடுபடும் மனப்பாங்கு கொண்டவன்தான் சரியான மலையேறியாக முடியும். அதேபோல ஆத்மீக வளர்ச்சியின் உச்சியில் ஏறி வெற்றி பெற விரும்புவவனுக்கும் தக்க உடல், மன புத்திக்கட்டு

இருக்கவேண்டும். அந்தத் தகுதிகள் இல்லாதவர்கள் சாதகனுக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட கீழ்ப்படிச் சாதனைகளை ஏற்றுக் குறைகள் தீரும்வரை அவைகளில் பயிலவேண்டும்.

உலக அனுபவங்களே நம்மிடமுள்ள குறைகளை நீக்கிவிடலாம். தந்தை பரபரப்பாகச் செத்தால் தனயன் பொறுப்பற்றுச் சோம்பேறியாய் இருந்தால்கூடச் சுறுசுறுப்பும், திறமையும் உள்ளவனாக ஆகிவிடுவான். நமக்கும் தக்க அனுபவங்கள் அருளப்படுகின்றன. கெட்டிக்காரத்தனமாய் அவைகளை அறிந்து தக்க உள் மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டும். அந்த நிலையில் விதி பொல்லாத அரக்கனயில்லாமல் நமக்கு அறுத்துத் தொல்லை நீக்கும் டாக்டர்போல் ஆகிவிடும். கெட்ட அதிர்ஷ்டம் நம்மைப் பிணைக்கும் விலங்கு ஆகாது. நாம் நிமிர்ந்து நிற்க உதவும் உதவியாகும் !

சிவ பக்தனுக்குச் சிவலிங்கம்போல் சாதகனுக்குக் குரு இன்றியமையாதவர். வேதாந்த மாணவனுக்குக் குரு வேலட்சியத்தின் பிரதிநிதியாம். சிவ பக்தன் லிங்கத்தில் கல்லைப் பார்க்கமாட்டான். சிஷ்யனும் குருவின் குற்றங்களைப் பார்க்க மாட்டான். அவனுக்குக் குருவே சுத்த உணர்வு, பரம ஆனந்தம், பூரண ஞானம். அப்படிப்பட்ட ஒரு புத்தியை நம்மிடம் இடையறுது ஏற்படுத்த வல்லவனே நம் குரு. குரு என்பவர் தொட்டு நம்மை மாற்றி விடுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது பிசகு. அப்படி ஒரு குரு வருவார் என்று எதிர்பார்த்தால் கனவுதான். விண்தான்.

உண்மையில் ஆத்ம விடுதலை நம் முயற்சியால்தான் கிட்ட முடியும். கோவில் மூர்த்திகள், குரு எல்லாம் புற உதவிகளே. இவைகளை எல்லாம் சுயபூர்ணம் அடைவதற்கு நல்ல முறையில் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். உள்ளே சுத்தமும் முழுமையும் பெற்றுவிட்டால் சாதகன் புனிதத் தன்மையின் சுரங்கமாகி விடுகிறான். அவனுக்குச் 'சுத்த ஆத்ம அறிவு' வழி காட்ட ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

வேதாந்திக்கு ஆத்மாவின் சுத்த அறிவே குருவாகும். சுத்தம் பெற்று 'நாடும்' மனதே சிஷ்யனாகும். இதைத்தான் பகவத்கீதை ரதத்திலே கீதை சொல்லும் பரமாசாரியனையும், நித்ய சிஷ்யனான அர்ஜுனனையும் சேர்த்துப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. சுத்தமடைந்த மனது நல்ல சக்திகளின் எதிரே அளவில் அதிகமான தீய சக்திகள் (எதிர்மறைச் சக்திகள்) அணிவகுத்து நிற்பதைக் கண்டவுடன் நொறுங்கி கிருஷ்ண பகவானான சுத்த அறிவினமுன் தஞ்சம் அடைந்துவிடுகிறது. இன்னும் அர்ஜுனர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செவிசாய்த்தால் இன்னும் தங்கள் உள்ளமான குருஷேத்திரத்தில் அந்தக் கீதையின் சங்கீதத்தைக் கேட்கலாம். ஆம், வைராக்ய நிலை பெற்று அர்ஜுனன் நிலையை அடையவேண்டும்.

ஆகவே சுய முயற்சிதான் மிகவும் முக்கியமானது. உண்மையான சாதகனுக்குக் கருவிகள் சுத்தமானவுடனே குரு தானாகவே கிடைத்துவிடுவார். இது விதியாகும். மணிக்கு மணி உலகம் நமக்கு வேண்டிய அனுபவங்களைத் தரவேன்றே அப்படி இயங்குகிறது. அடுத்த படியில் நமக்கு என்ன தேவை என்று அந்த கருணைக் கடல், சாக்ஷிபூதனுன ஈசுவரன் அறிவான்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் குருவைத் தேடிக்கொண்டு செல்லவில்லை. தோதாபுரி மகாராஜ் தானாகவே தக்ஷிணேசுவரம் சென்றார். உலக அன்னையின் முதல் குழந்தைக்குத் தியானத்தின் உயர்ந்த நிலைக்கு வழிகாட்டினார். உங்களில் ஒருவரும் கடவுள் முன்னிலையில் சுத்தமானவரே. புனிதத் தன்மை உடையவரே! தகுதி பெற்றவுடன் குரு தானாக வருவார். நல்ல வழி காட்டுவார். சாதனையை விடாமல் செய். நல்லவனாக இரு. அன்பு செய். நேர்மையை கடைபிடி. உத்தேசத்தைச் சுத்தமானதாகச் செய்து கொள். அன்பு, தயவு, தானம், சுத்தம் என்ற சிறந்த குணங்களின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள். எப்பொழுதும் கடவுளை எண்ணி ஆத்மீகத்தில் சிறந்து எழு. துணிவும், நேர்மையும் கொண்ட அந்தச் சாதகனுக்குக் குரு தானே வந்துசேர்வார்.

இனி உபநிஷத்தைத் தொடங்கலாம்.

சாந்தி மந்திரங்கள்

१. ॐ सहनावतु सहनौ भुनक्तु सहवीर्यं कावावहै
तेजस्विनावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

ஓம் ஸஹநாவவது ஸஹநௌ⁴ புனக்து ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை

தேஜஸ்விநாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை⁴

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: |

ஓம். அவன் (குரு சிஷ்யன்) எங்கள் இருவரையும் காப்பாற்றட்டும். இருவரும் சேர்ந்து அனுபவிக்கச் செய்யட்டும். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து முயலுவோமாக (சாஸ்திரங்களில் உண்மைப் பொருளைக் காண) எங்கள் படிப்பு குறைகுற்றமில்லாது இருக்கட்டும். நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடாது இருப்போமாக.

படித்தவர், சொல்லித் தருபவர் இரண்டுபேருமே பாடம் என்கிற அந்த ஒத்த முயற்சியை எந்தத் துணை மனப்பாங்குடன் அணுகுகிறார்கள் என்று இந்தச் சாந்தி பாடம் விளக்குகிறது. இன்று உள்ள ஆசிரியர்—மாணவர் உறவுக்கும் இதற்கும் எவ்வளவு தூரம்? உயர்ந்த வகுப்புக்களில் ஆசிரியர்கள், கத்தல், சத்தம்போட்டுக் காகிதப் பந்துகள் வீசி, காலால் பூமியில் தட்டி வரவேற்கப்படுகிறார்கள்! ஆசிரியர் தன் நேரம் செலவழிக்க எனவும் மாணவர்கள் தேவையான ஆஜர் நாட்கள் பெற எனவுமே வருகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. ஆசிரியர், மாணவர்களை விலக்கமுடியாத தொல்லை என்று எண்ணுகிறார் மாணவர்கள் ஆசிரியரைக் கல்லூரி வாழ்வு என்ற மலர்ப் படுக்கையில் உதித்த முட்கள் என்று நம்புகிறார்கள்.

பிரம்ம வித்தையில் முன்னேற்றம் என்பது ஆசிரியர் மனதால் எப்பொழுதும் துணைதந்தால் ஒழிய ஆக இயலாத ஒன்று. அதைப்போலவே மாணவனும் மனதுடன் ஒத்து உழைக்கவேண்டும். அதற்காகத்தான் நாம் சண்டையிடாது இருப்போமாக என்ற தனிப் பிரார்த்தனை. இது மிகவும் தேவையான ஒரு பிரார்த்தனை என்றே படுகிறது. ஏனெனில் சுருதிகளின் பாடம் அவ்விதம். வீணாகும் உபயோகமற்ற வாதம் பிரதிவாதங்கள், தப்பர்த்தங்கள், பொய் விளக்கங்கள் இவைகள் அழிவுதரும் சூழல்களுள் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடும் வாய்ப்புக்கொண்டது.

ஓம் ஆப்யாயந்து மமாங்கா³னி வாக் ப்ராணஸ் சக்ஷு:
 ஸ்ரோத்ரம்² அதோபல³ மிந்த்ரியாணி³ ச ஸ்வாணி சர்வம்
 ப்ரஹ்³மோபநிஷதம்³ மாஹம் ப்ரஹ்ம நிராகுர்யாம் மா மா
 ப்ரஹ்³ம நிராக ரோத் அநிராகரணமஸ்து அநிராகரணமஸ்து
 ததாத்மனி³ நிரதே ய உபநிஷத்ஸு தர்மாஸ்தே மயி ஸந்து தே
 மயி ஸந்து''

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

என் அங்கங்கள் பேச்சு, பிராணன், கண், காது, என் பொறிகளின் பலம் எல்லாம் துடிப்பாய் வளரட்டும். எல்லாம் உபநிஷதங்களின் பிரும்மமே. நான் என்றும் பிரும்மத்தை மறுக்காமல் இருப்பேனாக.

பிரும்மன் என்னை வெறுத்தொதுக்கல் வேண்டா. பிரும்மனும் மறுத்தல் வேண்டா. பிரும்மனும் வெறுத்தல் வேண்டாம். உபநிஷதங்களில் கூறப்பட்ட தர்மங்கள் எல்லாம் ஆத்மாவில் இன்பம்கொண்டு என்னுள் இருக்கட்டும்; என்னுள் இருக்கட்டும்.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

இரண்டாவது சாந்தி மந்திரம், உடல், மனம் ஆத்மா இம் மூன்று அமிசங்களிலும் ஒருமைப்பட்ட சிறந்த வளர்ச்சி எவ்வளவு தேவை என்று சொல்கிறது. சிதைந்த உடல் ஆத்மீகப் பாதைக்கு ஆகாது. நீர் சுண்டிச் சுருங்கிய இதயம், நொறுங்கிச் சிதறிய புத்தி இவை பயன்படா. தவிரவும் வழியே பார்த்துப் போனாலும் போதாது. அடிக்கடி அப்பரம்பொருளின் அருளை அழைத்தல் வேண்டும்: "பிரும்மன் என்னை ஒதுக்கல் வேண்டாம்!"

இவ்விதம் குரு சிஷ்யன் இருவரும் தினந்தோறும் தம் பாடங்களை இந்தச் சாந்தி மந்திரங்களுடன் ஆரபித்தனர்.

॥ केनोपनिषत् ॥

ॐ आप्यायन्तु ममाङ्गानि । वाक् प्राणश्चक्षुः श्रोत्रमथो
बलमिन्द्रियाणि च सर्वाणि । सर्वं ब्रह्मोपनिषदं । माहं ब्रह्म निराकुर्या ।
मा मा ब्रह्म निराकरोत् । अनिराकरणमस्तु अनिराकरणमस्तु ।
तदात्मनि निरते य उपनिषत्सु धर्मास्ते मयि सन्तु ते मयि सन्तु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

प्रथमः खण्डः ।

ॐ केनेषितं पतति प्रेषितं मनः, केन प्राणः प्रथमः प्रैति युक्तः ।
केनेषितां वाचमिमां वदन्ति चक्षुः, श्रोत्रं क उ देवो युनक्ति ॥ १.१ ॥

श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो, यद् वाचो ह वाचं, स उ प्राणस्य प्राणः ।
चक्षुषश्चक्षुरतिमुच्य धीराः, प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति ॥ १.२ ॥

न तत्र चक्षुर्गच्छति, न वाग्गच्छति, नो मनः, न विद्मो न
विजानीमो, यथैतदनुशिष्यात् । अन्यदेव तद्विदितात्, अथो
अविदितादधि । इति शुश्रुम पूर्वेषां, ये नस्तद्व्याचक्षिरे ॥ १.३ ॥

यद्वाचाऽनभ्युदितं येन वाग्भ्युद्यते ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ १.४ ॥

यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ १.५ ॥

यच्चक्षुषा न पश्यति येन चक्षूःपि पश्यति ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ १.६ ॥

यच्छ्रोत्रेण न शृणोति येन श्रोत्रमिदं श्रुतम् ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ १.७ ॥

यत्प्राणेन न प्राणिति येन प्राणः प्रणीयते ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ १.८ ॥

द्वितीयः खण्डः ।

यदि मन्यसे सुवेदेति दध्रमेवापि नूनं त्वं वेत्थ ब्रह्मणो रूपं
यदस्य त्वं यदस्य च देवेष्वथ नु मीमाँस्यमेव ते मन्ये विदितम् ॥ २.१ ॥

नाहं मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।
यो नस्तद्वेद तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥ २.२ ॥

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।
अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ २.३ ॥

प्रतिबोधविदितं मतममृतत्वं हि विन्दते ।
आत्मना विन्दते वीर्यं विद्यया विन्दतेऽमृतम् ॥ २.४ ॥

इह चेदवेदीदथ सत्यमस्ति न चेदिहावेदीन्महती विनष्टिः ।
भूतेषु भूतेषु विचित्य धीराः प्रेत्यास्माच्छोकादमृता भवन्ति ॥ २.५ ॥

तृतीयः खण्डः ।

ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये, तस्य ह ब्रह्मणो विजये देवा अमहीयन्त ।
त ऐक्षन्तास्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं महिमेति । ३.१ ॥

तद्वैषां विजज्ञौ, तेभ्यो ह प्रादुर्बभूव, तन्न व्यजानन्त किमिदं
यक्षमिति ॥ ३.२ ॥

तेऽग्निमब्रुवन् जातवेद एनद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति ॥ ३.३ ॥
तथेति तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत् कोऽसीत्यग्निर्वा अहमस्मीत्य-
ब्रवीजतवेदा वा अहमस्मीति ॥ ३.४ ॥

तस्मिँस्त्वयि किं वीर्यमित्यपीदं सर्वं दहेयं यदिदं
पृथिव्यामिति ॥ ३.५ ॥

तस्मै तृणं निदधावेतदहेति, तदुपप्रेयाय सर्वजवेन
तन्नशशाकं दधुं, स तत एव निववृते, नैतदशकं विज्ञातुं
यदेतद्यक्षमिति ॥ ३.६ ॥

अथ वायुमब्रुवन् वायवेताद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति,
तथेति ॥ ३.७ ॥

तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत् कोऽसीति, वायुर्वा अहमस्मीत्यब्रवी-
न्मातरिश्वा वा अहमस्मीति ॥ ३.८ ॥

तरिँस्त्वयि किं वीर्यमित्यपीदं सर्वनाददीयं यदिदं
पृथिव्यामिति ॥ ३.९ ॥

तस्मै तृणं निदधावेतदादत्स्वेति, तदुपप्रेयाय सर्वजवेन,
तन्नशशाकादातुम्, स तत एव निववृते नैतदशकं विज्ञातुं
यदेतद्यक्षमिति ॥ ३.१० ॥

अथेन्द्रमब्रुवन्मघवेतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति, तथेति
तदभ्यद्रवत्तस्मात् तिरोदधे ॥ ३.११ ॥

स तस्मिन्नेवाकाशे स्त्रियमाजगाम, बहुशोभमानां, उमां,
हैमवतीं ताँ होवाच किमेतद्यक्षमिति ॥ ३.१२ ॥

चतुर्थः खण्डः ।

सा ब्रह्मेति होवाच. ब्रह्मणो वा एतद्विजये महीयध्वमिति,
ततो हैव विदांचकार ब्रह्मेति ॥ ४.१ ॥

तस्माद्वा एते देवा अतितरामिवान्यान् देवान् यदग्निर्वायु-
रिन्द्रस्ते ह्येनन्नेदिष्टं पस्पर्शस्ते ह्येनत् प्रथमो विदांचकार ब्रह्मेति ॥ ४.२ ॥

तस्माद्वा इन्द्रो अतितरामिवान्यान् देवान् स ह्येनं नेदिष्टं
पस्पर्श स ह्येनं प्रथमो विदांचकार ब्रह्मेति ॥ ४.३ ॥

तस्यैष आदेशो यदेतद्विद्युतो व्यद्युतदा ३ इतीन्यमीमिषदा ३
इत्यग्निदैवतम् ॥ ४.४ ॥

अथाध्यात्मं यदेतद्गच्छतीव च मनोऽनेन चैतदुपस्मृत्य-
भीक्षणं संकल्पः ॥ ४.५ ॥

तद्ध तद्वनं नाम तद्वनमित्युपासितव्यं, स य एतदेवं वेदा।
भि हैनं, सर्वाणि भूतानि संवाञ्छन्ति ॥ ४.६ ॥

उपनिषदं भो ब्रूहीत्युक्ता त उपनिषद्ब्राह्मीं वाव त उपनिषद-
मब्रूमेति ॥ ४.७ ॥

तस्यै तपो दमः कर्मेति प्रतिष्ठा वेदाः सर्वाङ्गानि सत्य-
मायतनम् ॥ ४.८ ॥

यो वा एतामेवं वेदापहत्य पाप्मानमनन्ते स्वर्गे लोके ज्येये
प्रतितिष्ठति प्रतितिष्ठति ॥ ४.९ ॥

ॐ आप्यायन्तु मामाङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः श्रोत्रमथो बल-
मिन्द्रियाणि च सर्वाणि.....अनिराकरणमस्तु, अनिराकरणं मे अस्तु।
तदात्मनि निरते य उपनिषत्सु धर्मास्ते मयि सन्तु ते मयि सन्तु॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

॥ केनोपतिषत्समाप्ता ॥

கேனேபநிஷதம்

1. ஆத்ம சுத்தி

1. ஓம் கேனேஷிதம் பததி ப்ரேஷிதம் மன:
கேன பிராண: ப்ரதம: ப்ரேதியுத்த:
கேனேஷிதாம் வாசம் இமாம் வதந்தி சக்ஷ:
ஸ்ரோத்ரம் க உ தேவோ யுனக்தி

சிஷ்யன் கேட்கிறான்.

யாரால் விரும்பப் பட்டும் செலுத்தப்பட்டும் மனது பொருள்களின் மேல் அமர்கின்றது? யாரால் ஆட்டுவிக்கப் பட்டுப் பிராணன் இயங்குகிறது? யாருடைய விருப்பத்தினால் மனிதர்கள் பேச்சைப் பேசுகின்றனர்? எந்தத் தேவன் (அறிவு) கண்களையும் காதுகளையும் (அவ்வவற்றின் வழியே) செலுத்து கிறான்?

ஆரம்ப மந்திரம் பெரிய ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறது. மனம் (இழுக்கப்பட்டு) அதன் பொருளிடம் பாய்ந்து செல்கிறது போல் இருக்கிறதே அதை யார் செலுத்துகிறார்? 'பததி' (வெளியேறியடைகிறது) என்ற சொல் வேதாந்தம் மனதின் பொரு ளுணரும் வகையைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள முறையைக் குறிக்கிறது. வேதாந்தப்படி மனிதன் மேல் நிற்கும் ஆத்ம சைதன்யம் புலன்கள் வழியே பொருள்களை (சப்தம், ஸ்பரிசம், உருவம், கந்தம், ருசியை) அடைகிறது. மனம் பொருளின் தோற்றத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது. உதாரணமாக நாம் ஒரு பாணையைப் பார்த்தால், மனம் கண் வழி சென்று பாணை இருக்கும் இடத்தை அடைந்து பாணையின் உருவத்தைப் பெறுகிறது. பாணையில் உள்ள சைதன்யமும் நம் உள்ளே உள்ள சைதன்யப் பொறியும் இணையும் போது நாம் அதைப் பாணை என்று அறிகிறோம். இந்த சித்தாந்தத்திற்கேற்ப சிஷ்யன் 'யார் தூண்ட மனம் ஓடி அடை கிறது?' என்று கேட்கிறான்.

மனத்திற்குப் பின்னால் உயிர்ப்பு இருந்து அதை உயிர்ப்பும் செயலும் கொண்டதாகச் செய்கிறதே அந்த இயக்க உயிர்ப்பு ஆற்றல் எது? நம்முள்ளே உள்ள ஆத்மன் ஒரு கனவுலகத்தைக் காண்கின்றது. அதன் காரணமாகத்தான் நமக்கு இந்தக் குறைகளும் மூளிகளும் ஏற்படுகின்றன.

மறைந்திருக்கும் உணர்வுத் தளத்தில் நாம் இன்று காணப் படுவதைவிட முழுமை அடைந்தவர்கள் என்று தெரிந்து கொள்

கிறோம். முழுமையின் இந்த அழைப்பை நாம் ஆன்ம அதிருப்தி எனலாம். இது எல்லோருக்கும் உண்டாவதில்லை. காரணம் நம் மறைந்த உணர்வுத் தளம் முனுமுனுக்காமலேயே இயங்கி விடுகிறது. நம் முன்னே நாம் முழுமை அடையவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தலை தூக்கி ஆட ஆரம்பித்தால் நாம் எல்லா வகையிலும் விரிவடைய வேண்டும் என்று ஆரம்பிக்கிறோம். அதுவே நம்முள்ளே இருக்கும் பரம பூர்ணத்தின் அடையாளமாம். அதுதான் வெளியாக விரும்புகிறது. யாராவது உங்களிடம் 'குருவிடம் சுத்தமான அறிவுடனும் உண்மை ஞானத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற சரியான தூண்டுதலுடன் போகவேண்டும்' என்று சொன்னால் அது ஏதோ சோம்பேறி மூளையின் வீண்கனவு என்றோ அல்லது கவைக்காகாத வேதாந்தியின் கற்பனை சுவர்க்கம் என்றோ கருதலாம். உண்மையில் நாம் அந்த நிலையை அடைந்து விட்டோம். உண்மைத் தன்மையை மறந்து விட்டோம். தனி ஜீவனாக வாழ்கிறோம். பரிசுத்தமாய், கட்டு அறியாத பரம உண்மை தான் நாம் என்பதைச் சொல்லி அதை உணரும் வழியைக் காட்டினாலும் நாம் அந்த வழி திரும்ப முடியவில்லை. அழுவதும் தேம்புவதும் நம் வழக்கங்களாகி விட்டன. நாம் நம்மை எவ்வளவு அநியாயமாகத் தப்பான விதத்தில் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்!

வெளியே உள்ள பொருள் என்பதையும் வெளிச்சம் இல்லாமல் பார்க்க முடியாது. அந்த நிலையில் கண்களை மூடிக்கொண்டும் நாம் ஒரு பாணையையோ நாற்காலி அல்லது பேனையோ பார்க்கிறோம் என்றால் உள்ளே ஏதோ இருக்க வேண்டுமே! தியானத்தில் முரளி மனோபானைப் பார்த்தால் அது கிருஷ்ண மனோ விருத்தியாகும். இந்த விருத்திக்கு ஒளி தருவது எது? அது ஞான ஒளியல்லவா! மனோவிருத்திக்கு நம்மை வருத்தி ஆளவோ தாயன்பு காட்டவோ ஆற்றல் பெற்றதல்ல! அதற்கு இந்த ஞானஒளி கிடைக்கவேண்டும். அதற்கு நம்முடைய ஆற்றலே கிடைக்கவேண்டும். நாமேதான் நம் மனத்தை ஒரு சம்சாரியாக வாழத் தூண்டி உதவவும் செய்கிறோம்.

மனத்தை நிறுத்து. பிறகு இந்த சம்சாரம் என்ற உலகம் இராது விழிக்கவேண்டியதுதான். அது நம்மால் முடியும். அதற்கு நாம் நம் குருவின் சரணை விந்தங்களை நல்ல சுத்தமான மனத்துடன் அடைய வேண்டும். அவரிடம் ஆத்மா எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டு ஒளி கொண்ட மதியுடன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உண்மை ஊர் யாத்திரைக்கு ஒரு சிலர் தவிர மற்றவருக்கெல்லாம் வழிகாட்டி அவசியம் வெளிப்பார்வையை நேர்மாருக்கி உள்ளே திருப்பு. பக்தனின் பூஜை அறையில் பகவான் என்றும் இருக்கிறான். கோவிலில் இருக்கும் பகவான் அரசர்க்கரசன். கூட்டத்தினிடையில் அவர் தரிசனத்தால் லாபம் இல்லை. அவருடன் நெருங்கிய அருள்பெற அவரைத் தனி அறையில்தான் சந்தித்திருக்கின்றனர்.

ஆனால் அத்தனி அறையில் சென்று அவரைச் சந்திக்கும் உன்னிடம் நம்பிக்கை வேண்டும். அவரிடம் நம்பிக்கையும்.

அன்பும் கொள்ள வேண்டும், சுத்த உணர்வு நிலையான அவர் சலன அறைக்குச் செல்லவேண்டும். நாம் அதை அடைய முடியும். அங்கே சென்று அவருடன் ஒன்றாக முடியும். உண்மையும் தகுதியும் கொண்ட ஒரு சிஷ்யன் குருவிடம் சென்று சுருதி மந்திரங்களைப்பற்றிப் பேசி அறிய முயன்றால் குரு உள்ளே ஈஸ் வரனுடைய சயன அறையை அடையும் வழியைச் சொல்லித் தருகிறார். இந்த உபநிஷத்தில் நாம் காண்கின்ற குரு—சிஷ்யனைப்போல் சரியான குருவும் சரியான சிஷ்யனும் சேர்ந்தால் தான் சுருதிப் பேச்சுக்கள் பயனுள்ளவையாக ஆகும்.

கங்கை நதி மேற்கிலிருந்து கிழக்கே பாய்கிறது. ஒரு கிராமத்தானே ஏன் அப்படி என்று கேட்டால் “அது அப்படித் தான். என் தந்தை, அவர் தந்தை. அவர் தந்தை நாட்களிலிருந்தே அப்படிதான்,” என்பான். விஷயம் அறிந்த தற்கால விஞ்ஞான மாணவனைக் கேட்டால்; “கிழக்கே பள்ளம். தண்ணீர் எப்பொழுதும் சமதளமாகவே இருக்க முயலும். பள்ளம் நோக்கிப் பாயும்,” என்பான். அதைப்போல் விஷயம் அறிந்தால் விளக்கம் பெறுவது தெளிவாகிறது. தெய்வ உண்மை அறிய உண்மையில் பயன்பெற உள்ளும் வெளியேயும் நிகழும் செயல்களைக் கணநேரமும் விடாமல் நன்கு கவனித்தல் வேண்டும். ஆனால் அதைச் செய்யும் மனத்தையும் புத்தியையும் துருப்பிடித்துக் கொண்டிருக்க விட்டிருக்கிறோம். அது பல ஜன்மங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மனது புத்தியைத் துரு நீக்குவோம். கருக்கு ஏற்றி உபயோகிப்போம். அதற்குச் சாதனை வேண்டும்.

கேனோபநிஷத்தில் ‘மனத்தை வெளிச் செலுத்துவது எது? அதை அதன் பொருட்களுக்குச் செல்ல உத்தரவிடுவது எது? என்ற கேள்விகள் எழுப்பப் படுகின்றன. கெட்டிக்காரத்தனமாய் ஆயும் சிந்தனையில் பலகாலம் ஈடுபடாத ஒருவன் இந்த கேள்விகளை எழுப்பியிருக்க முடியாது. வாழ்க்கையை ஆழமும் அழுத்தமும் பெற வாழ்த்திருக்க வேண்டும் அவன். இல்லையென்றால் இந்தக் கேள்விகள் அவனுக்கு ஒரு பயனையும் தரா. கண்கள் தாங்களே பார்க்க இயலாதவை என்ற முடிவை அவன் அடைந்திருக்கிறான். கண்களாகிற சூட்சுமக் கருவிக்குப்பின் அவற்றுக்கு ஆற்றல் தருகிற ஒரு சக்தி இருத்தல் வேண்டும். அது மிகவும் நுண்ணியது. நம் ஸ்தூலமான புத்தி அதை அடைய முடியாது. நுண்ணிய சிற்பம் செதுக்க உதவும் கருவிகள் போன்றது அது. அந்த வேலை செய்யச் சிறந்த மேதை வேண்டும். மிருதுவாக இருப்போல் விரல்களை உபயோகித்தல் வேண்டும். அவசரமில்லாமல் இறகுபோல் தொட்டுப் பழகும் விரல்கள் வேண்டும். இவற்றுடன் கருவிகளும் மிகவும் நுணுகி வேலை செய்யும் ஆற்றல் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதைப்போலவே பொறிகளுக்குப் பின்னால் இயங்கும் மெய்ம்மைத் தத்துவத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ள மனம் புத்திக் கருவி சுத்தமடைந்திருக்க வேண்டும்.

பூர்ணஞானப் பொருளை அறியாமல் நம் மெய்த்தத்துவத்தை அறிய முடியாது. நம் வாழ்வு சயநலம் அகங்காரம் இவைகளுக்கு மதிப்புத் தருகிறது. உண்மைச் சாந்தி கிட்டவில்லை. ஆகவே ஒரு

பூரண ஆன்மீகப் புரட்சி தேவை. உள்ளுக்கும் உள்ளே நுழைந்து உண்மையைத் தேடினால் ஒழிய விடுதலை கிடைக்கப்போவதில்லை. சுய முழுமைதான் உலகம் முழுமையடைய வழி. உலகம் உண்மைப் பொருளே. அது இயங்கவும் நாம் தான் நம் பூரணத்துவத்தின் ஆற்றலைத் தரவேண்டும். படித்த ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் இந்தக் கருத்தை ஏற்றியாக வேண்டும். மிருக வாழ்வு வாழ்ந்து நாம் அடைந்த இந்தச் சாபக்கேட்டிலிருந்து நாம் தப்பவேண்டும் என்றால் இது தற்காலத்தில் மிகவும் தேவையான ஒன்றும்.

சிந்தனைகளையும் தூண்டும் எண்ணங்களையும் விரட்டி மனதான சிறந்த கருவியைச் சீர்திருத்திவைப்போம். அந்தக் கருவியின் துணைகொண்டு நம் உள்ளே இருக்கும் ஜோதிட சக்தி ஞானத்தைத் தேடி அடைவோம். நாம் திருந்துவதில்தான் உலகம் திருந்து வதும் இருக்கிறது.

உள்வூர்ப் பின்பற்றுதல்

ச்ரோரஸ்யச் ரோத்ரம் மனஸோ மனோவ யத்வாநோ ஹவாசம்
ஸஉ ப்ராணஸ்ய ப்ராண :

சக்ஷு சக்ஷஸ்ரதி முச்யதீரா: க்ஷுப்ரேத்யஸ்மால்

லோகாதம் ருதா பவந்தி.

குரு : அது காதின் காது; மனத்தின் மனது; வாக்கின் பேச்சு. உயிரின் உயிரும் அதுவே. கண்ணின் கண்தான் என்ற புத்தியை விட்டு (இவைகளில் அகங்காரம் கொள்வதை விட்டு) இந்திரிய வாழ்க்கையை மீறி மேல் ஏறி ஞானவீரன் அமரனாகிடுன்.

கேள்வி நேரடியானது : நடத்துகிறவன் யார்? அதற்கு பதிலாககுரு, “கண்ணுக்குக் கண், காதின்காது,” என்றெல்லாம் சுற்றுகிறார். ஏன் எனின் நித்ய உயிர்ப் பொருளான அந்தப் பரம் பொருளைப் பேச்சுக்குட்படுத்துவது முடியாதது. கடவுளுக்கு இலக்கணம் கூறுவது அவரை இறக்குவதாக முடியும்!

ஆனாலும் ஒரு முறையின் மேல் எழுந்த விரிவான நோக்கில் பார்த்தால்தான் அவ்விதம் தெரியும். அவர் பதில்களை நன்கு மனத்தில் போட்டுச் சிந்தித்தோமானால் அவர் சுற்ற முயலுகிறரில்லை என்பது தெரியும். ஏன்? அவருக்குச்சிஷ்யனிடம் இருக்கும் அன்பும் வெளியாகும். அந்த நிலையில் இப்படிச் சொல்வாமல் வேறு எந்தப் பதில் சொன்னாலும் அந்த நிலையில் சிஷ்யன் மனத்தில் தப்பர்த்தம் ஏற்பட்டுவிட முடியும். கண்ணுக்குக் கண் புத்தியின் புத்தி என்றெல்லாம் சொல்வதன் மூலம் இந்திரியங்களும் புத்தியும் தாங்களே இயங்கவில்லை, அவற்றிற்குப் பின் அவற்றிற்குத் தூண்டல் தருவது உள்ளிருக்கும் ஒரு சக்தி என்று ஐயமறக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

குரு பதில் மட்டும் சொல்லி நிறுத்தவில்லை. மனம் இந்திரியங்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒரு சூட்சும உலகத்திற்கும் யாத் திரையை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிறார். சிஷ்யன் புற உலகத்தைப்

பற்றி அவன் கொண்டுள்ள கருத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். அது உண்மை என்று எண்ணுவதை மாற்றிக்கொண்டு அவருடன் ஆத்ம லோகத்துக்கு நடந்து போகத் தயாராயிருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் அவர் சிஷ்யனுக்கு உதவி செய்ய முடியாது என்று பொருள் கொடுக்கிறார் என்பது போல் தோன்றுகிறது. மெய் மையின் உலகம் நாமறிய இயலாதிருக்கிறது. அது நமக்குக் கனவுலகம். விசித்திர இடம். இன்று உப நிஷதங்களைப் பற்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதும் கூட, போதிய 'வைராக்கியம்' உள்ள காரணத்தாலல்ல! ஏதோ புதிதாக இருக்கிறதென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். உங்களில் சிலர் உபநிஷதங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமே அறிந்த போதிலும் அவைகளின் ஆசிரியர்களாகி விட்டதாக வீண் பெருமையும் கொண்டிருக்கலாம். அந்த அகம் பாவம் இன்று நேற்றையதல்லாமல் என்றுமே இருந்தது போலும். அதனால்தான் ரிஷிகள் 'பூரணத்துவம் அடைவிக்கும் இந்த வழி நீண்டது; கடினமானது' என்றும் 'உபநிஷதம் காட்டும் ஞான மார்க்கம் பலர் செல்வதன்று, ஆனால் பொறுக்கி எடுத்த சிலருக்கே' என்றும் கூறியுள்ளனர். உபநிஷதங்களே, மோகஸ்ப் பாதை கத்தி முனையைப் போன்றது என்று கூவிச் சொல்கின்றன. அது எவ்வாறெனினும் வாழ்க்கையில் உண்டு வாழ்வதும் மனுவாய் இருப்பது. இதைவிடச் சிறந்த ஒரு குறிக்கோள் உண்டு என்று தெரிந்து கொள்வதே படித்த சராசரி மனிதனுக்கு உதவியாக இருக்கும். இல்லையென்றால் அவன் புறப் பொருளின்பத்தில் பேராவல் கொண்டு அழுந்தி மடிந்துவிடுவான். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் நெருப்புடன் விளையாடுகிறோம் என்று அறியாமல் உண்மையல்லாத மதிப்புக்கள் கொண்டு வாழ்ந்து ஏமாற்றமடைந்தவுடன் பயங்கரளித்தனத்துடன் தற்கொலை புரிந்துகொண்டு உயிரை மாய்த்துக்கொள்கின்றனர். அன்றாடம் பார்க்கும் பொருளைவிட உண்மை ஒன்று, எல்லாவற்றையும் பெரிதான ஒன்று இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் மிகவும் சிரமமான சமயங்களில்கூட ஒரு தெளிவு, நம்பிக்கை, தைரியம் எல்லாம் கிடைக்குமென்கிறோம்.

ஆசாரியன் தன் கெட்டிக்காரத்தனமான பதிலின் மூலம் மாணவன் சாதாரணக் கண்ணோட்டத்தில் தெரியவந்த ஒரு புது உலகத்திற்கு யாத்திரை தொடங்கத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்றுகாட்டுகிறார். உண்மையைக் கண்டுகொள்ள அவன் ஒரு பெரு யாத்திரையான துணிவுச் செயலைச் செய்தாக வேண்டும். அதற்கு அவனைத் தூண்டித் தயார் செய்யத்தான் பதில்லலது போன்று தோன்றும். இந்தப் பதிலைச் சொல்லியிருக்கிறார். உண்மையென்பது இந்திரியங்கள், புத்தி முதலியன உணரக்கூடிய ஒன்று அல்லது அது தேடுபவனேயாகும். காண்கின்றவனையர்க்கு என்கிற உண்மை வளர்ச்சியை விதை உருவத்தில் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பதில்.

மக்கள் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கலாம். என்றாலும் அவர்களுள்ளே தெய்வ ஒளி இருக்கத்தான் செய்கிறது. இனி உண்மை என்ன என்று ஆத்மாவுக்குள் நுழையவேண்டியதில்லை.

அது அங்கே இருக்கவே இருக்கிறது. காணப்படாமலிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

நம் உள்ளே இருக்கும் உண்மை தெரியாத காரணத்தினால் தான் மனித இயற்கை என்கிற குறைபாடுகள் கூட்டுக்களுடன் இருக்கிறோம். ஆன்மீகத் தெளிவின் மூலம்தான் அந்தந்த தனி ஒரு உண்மை அறியப்பட முடியும். மற்றவை வழிகாட்டலாம். அவ்வளவுதான். நேரடி அனுபவம் சுயமுயற்சியில்தான் கிட்டியாக வேண்டும்.

இந்த மந்திரத்தின் இரண்டவாது பாகத்தில் சாதகன் உலகை விட்டுச் சென்றவுடன் அமரத்தன்மையை அடைகிறான் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி அநேக பெரியோர்கள் சிந்தித்திருக்கின்றனர். அதன் பயனாக இரண்டு தெளிவான சித்தாந்தங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன. ஒன்று, இந்த உடல் கட்டு இருக்கும் வரை பூரணத்வம் அடைய முடியாது. இந்த அழியும் சடலத்தை உதறினால் ஏன் சிறந்த மனது அந்த நிலையை அடைய முடியும்? இந்தக் கருத்துப்படி வேத வியாசர் போன்ற மகான்கள் கூட உடலை விட்டபிறகுதான் பூரணத்துவம் அடைந்திருப்பார் என்கிறது. இது சொல்லுக்கு அர்த்தம் செய்யும் தப்பான முறை. தானே தகுதிக்குத் தயார் செய்து கொண்டவன்தான் உபநிஷத்துக்களின் உண்மைக் கருத்தை உணர முடியும். குழந்தைகள் தாயான சுருதியை நாடி அன்புப்பால் பொழிய வேண்டும் என்று அவளிடம் வேண்டிப் பெறுகின்றார்கள். அன்பும் கனிவும் கொண்டு மறுக்கிறார்கள். சுருதி அருள் புரிகிறான். புத்தியை உள் புகுந்து பார்க்க முதலில் கற்றுக் கொடுக்கிறான். சூட்சுமத்திற்கும் சூட்சுமத்தை அறிவதற்கு முன்பு இரண்டுவகைச் சம்பிரதாயங்களையும் மனத்தில் பழைய விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் ஆய்ந்தால் ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாள் சொல்லும் வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமே சரி, ஒத்துக் கொள்ளக்கூடியது என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம். மற்ற சம்பிரதாயவாதிகளும் விடாமல் நெருங்கி அலசித்தான் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் கொஞ்சம் உள்ளத்தில் பழைய நிறம் இருந்து இருக்கிறது. அந்தச் சம்பிரதாய முறைப்படி கர்மம் சாவு வரை தொடர்கப்பட வேண்டும். கர்மத்துக்குப் பின் உபாசனை செய்தல் வேண்டும். உபநிஷத் மந்திரங்கள் தியானப் பொருள்கள் அதாவது அவர்கள் கருத்தில் உபநிஷதங்கள் யோக மார்க்கமல்ல, தியானத்துக்குரிய மந்திரங்களே. ஆனால் ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாள் விளக்கம் தர்க்கத்துக்கு ஒத்து இருக்கிறது. அவர் சொல்லுகிறார் : 'குரு சுருதியையும் நன்கு படித்திருக்க வேண்டும். நேரடி உண்மை உணர்வில் நிலையும் பெற்றிருக்க வேண்டும்.'

சுருதி சொல்வது அப்படியே உண்மை என்றால் நமக்கு ஆசாரியனோ குருவோ கிடைக்க போவதில்லை. ஏன் என்றால் முழுமை அடைந்த மனிதன் இறந்த பிறகு தான் உண்மையின் எத்த நிலையை அடைய முடியும். ஆகவே இந்த எழுத்துக்கு எழுத்து உண்மைக் கருத்து தப்பு என்பது தெளிவு. சுருதியின் நடையே இந்தக் கருத்துக்கும் புஷ்டி தருகிறது.

பிறகு சுருதி தரும் கருத்துத்தான் என்ன? சிறந்து பண்பட்ட (master) மனது அப்பாலுள்ள உலகத்தில் ஆழ்கிறது. சூட்சும உலகத்தை அடையவேண்டும் என்றால் அவன் ஸ்தூலப்புற உலகை விட்டேயாக வேண்டும். அகண்டாகார மெய்மையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றால் த்வந்த்வம் அகங்காரம் ஆகிய இந்த உலகத்தை ஒரேயடியாக அல்லது அந்த நேரத்துக்காவது விட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். முழுவதும் அர்ப்பணம் செய்து கொண்டால் ஒழிய புது உலகத்தின் கரைகளை அடைய முடியாது. அது அகண்ட ஆனந்தம். நித்திய ஆனந்தம், பரம ஆனந்தம். அங்கே வருத்தமும் வலியும் கொண்ட உலகம் இருக்க முடியுமா? நாம்தான் நம் வறட்டுப் புத்தியில் பெருமைகொண்டு வருத்தங்களையும் வலிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். பொய்ப்பதிப் புக்கள் பொய்ப் பெயர்கள் கொண்ட உலகத்தில் முடிவும் எல்லையும் கொண்ட பொருள்களுடன் ஒட்டிக்கொண்டு, “இந்த உலகம்தான் எனக்கு ஈஸ்வரன் படி அளந்தது,” என்று வேறு அங்கலாய்க்கிறோம்.

அந்தப்பரம ஞானம் நமக்கு வருமா? விவேகிகளான முனிவர்கள் எல்லாவற்றிலும் துறந்து மெய்ப் பொருளின் அறிவைப் பெற்றிருக்கிறார்களே! அது எப்படி? பொய் மதிப்புக்கொண்ட பொருள்களிடம் எல்லாம் கொண்ட பற்றைத் துறவுங்கள். மாறிக் கொண்டேயிருக்கும் இந்த உலகில் ஆசைப்படவோ அழுவோ தக்க பொருள் ஏதுமில்லை. இன்பமும் துன்பமும் இந்த வாழ்வில் வந்தேதான் தீரும். அவை ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள்.

ஸ்தூலமான இத்திரியங்கள் மூலம்தான் ஸ்தூலமான உலகம் மனத்தில் வழிகிறது. அதன் பிறகுதான் நாம் அரும் பிராணிகளின் ஒரு கூட்டமே என்ற எண்ணம் வருகிறது. ஆனால் மனதின் மனத்தில் என்றெல்லாம் வருகிற சுருதி வாக்யங்கள் காட்டுகிற உயிரின் மையத்தை அறிந்துகொள்ள முடியும். புத்தி பூர்வமாக இந்த எண்ணங்களை யெல்லாம் மீறி மேலேறிய பிறகு தான் பூர்ணமான வளர்ச்சியை அடைகிறது.

நாம் அறிந்து ஏற்கும் உலகத்துக்கு நாம் தரும் மதிப்புதான் எல்லாம். புற உலகம் நம்மில் பிரதிபலிக்கிற விதத்தில் மோட்டார் பாணெட்டில் யாக்கப்படும் பொருள்போல் அழகின்றிக் காணப்படுகிறது. மனத்திலுள்ள வளர்ச்சிக்குறை மெய்ப்பொருள் கூட வளைந்து காண்கிறது. ஆனால் பார்த்தவன் பார்க்கிற பொருள் (அதைப் பார்த்து மனத்தில் பெறும் பிரதிபலிப்பு எப்படியிருந்தாலும் சரி) மெய்மைப் பொருள்தான். கடல் நீரும் உண்மையில் பாலைவனம்தான். பாலைவனத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் பிறகு அலை நீர் எல்லாம் ஒன்றும் இருக்காது. பாலை வனம்தான் இருக்கும்.

வேதாந்தம் ‘முறைப்படி பயிற்சி செய்தால் ஒருவன் அந்த ஈஸ்வர உணர்வை அடையலாம்,’ என்று சொல்கிறது. இது நாமாகக் கொள்ளும் ஒரு (ஏமாற்று) எண்ணம் என்றாலும்கூட நான் ஒரு சம்சாரி என்று சங்கடப் படுவதைவிட இது எவ்வளவோ

நல்லதல்லவா! நாம் மெய்ப்பொருளையும் நித்தியப்பொருளையும் அழியும் பொய்ப்பொருள்களாக ஏற்கிறோம் என்றால் அது நம் அகங்காரம் நிலைக்கவையாகும். ஆன்ம உலகத்திற்கும் பேதங்கள். அந்த உலகம் உண்மை உலகமாகும். ஆன்மீக வாழ்வில் யாரும் நம்மை ஒரு புது உலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியாது. குரு நமக்குச் சில புது ஆற்றல்களைத் தருகிறார். நாம் அவற்றின் துணைகொண்டு “நின்றே நிலை பெறுகிறோம்.” நம்முடைய ஆற்றல்களைத் தொடர்ந்து உபயோகித்து சுயமுயற்சியினால் உண்மையை அடைந்து அங்கேயே வாழ்கிறோம்.

சாதாரண வாழ்வில் தெரியாத ஒரு ஞானம் நமக்கு எப்படிக்கிடைக்கிறது? ஆம், இப்பொழுது வேற்று நாட்டில் ஒரு சண்டை நடப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதை நாம் எப்படி அறிந்து கொள்கிறோம். செய்தித் தாள்கள் சொல்கின்றன. பிறர் சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். சண்டைக்குச் சென்று வந்த வீரர்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

செய்தித்தாள்களின் செய்தி எப்படிப்பட்டது? நாம் முன்பின் அறியாதவர்கள் எழுதும் செய்திகள். அவர்கள் அங்கு சென்று பார்த்தார்கள். நேரில் பார்த்தவர்கள் எழுதுகிறார்கள் என்று நாம் நம்பிப் படிக்கிறோம். அதேபோலச் சுருதிதான் நமக்குச் செய்தித்தாள். அதில் எழுதிய ரிஷிகளைப்பற்றி நாம் அறியாதிருக்கலாம். ரேடியோவில் பேசும் மனிதர்களை நாம் அறிய மாட்டோம். அவர்கள் குரலைக் கேட்டுப் பேசுவதை அறிகிறோம்.

அதேபோலப் புறப்பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சந்தோஷமும், திருப்தியும் ஏற்படும் வண்ணம் வசதிகள் அமைந்திருந்தாலும் உள்ளே ஓர் ஆவல் தாகமும், ஆன்மீக ஏக்கமும் இருந்தால் மனதான ரேடியோ மூலம் கிடைத்த தூண்டுதல் காரணமாகச் சிந்தனையின் தொலைவு நிலங்களில் ஒரு உண்மையை, ஒரு மெய்மையைத் தேட முற்படுகிறேன்.

வேதங்கள் இதை வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் நாம் இதை நம்புகிறோமில்லை. ஏன்? நாம் அறிய முற்பட்ட சண்டையைப் போல் இது புற உலகில் நடக்கும் செயலல்ல. பெரிய பெரிய சத்திரதங்கள் எல்லாம்—கொரான், விவிலியம், ராமாயணம் எல்லாம், “நீ தான் கடவுள்” என்று கூறுகின்றன. மதங்களின் ரகசியம் அறிந்த பெரியோர்கள் எல்லாம் சண்டையைப் பேசிய செய்தித்தாள்கள்போல உண்மையைப் பேசுகிறார்கள். இப்பொழுது நீ வாழும் முறையை விட்டால் ஒழிய நீ பூரணத்வத்தை அடைய முடியாது. பூரணத்வம் என்பது நம் கடவுள் தன்மையை வழி நடந்து பிடிக்கும் செயலேதான். இன்று இருக்கும் அநாதம் அகங்காரங்கள் கடவுளுக்கு இருட்டடிக்கின்றன. அவற்றை விட்டால்தானே அந்தப் பூரணத்வம் ஏற்பட முடியும்.

மற்றும் ஒரு வழி உண்டு. அதுதான் உண்மையுணர்வில் நித்ய வாசம் செய்யும் ரிஷிமுனிவர்களை அடைவதாம். அவர்கள்

தொட்டாலே போதும், மனிதன் ஆத்மா மாற்ற மடைந்து விடுகிறது. தெய்வத்தன்மை காணலாம், வண்ணம் வழி எதனால் எனின். உண்மை முயற்சி வேண்டும் ஊக்கம் கொண்ட உண்மை காரணமாக நாம் ஞாபகங்கள். ஆசைகள் இவற்றை பல ஜன்மங்களின் அறியாமையில் ஊறிய குப்பைக் குவியல்கள் என்று அறிந்து ஒதுக்கி விட்டோமானால்தான் நாம் ஆத்மனை அடைய முடியும்.

வேதங்கள் செய்தித்தாள்கள், சத்சங்கம், கிளப்புகள் (பொழுது போக்குச் சங்கங்கள்), மகாத்மாக்களைச் சந்திப்பது சண்டையில் இருந்து திரும்பிக் கை கால் இழந்து வந்த சிப்பாய்களைப் பார்ப்பது போலாகும். புதிதாக ஆன்மப் பாதையில் வெற்றி கண்டவர்கள் முகத்தில் வீசும் ஒளியைக் காண்பது அரசியல் சர்ச்சைகளைக் கேட்பதாம். உலகத்தில் புற அறிவு பெற நாம் கையாளும் முறைகளை எல்லாம் ஆத்ம பரிபூர்ண நிலையைப் பற்றி அறியவும் உபயோகப் படுத்தலாம்.

முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும் பிணைப்புச் சங்கிலி

ஒரு சிறிய கதை சமீபத்தில் நடந்தது. கள்ளச் சந்தை நடத்திப் பணம் சம்பாதித்த ஒருவன் தில்லியிலிருந்து சென்னைக்கு ரெயிலில் போனான். அவனிடம் நிரம்பப் பணம் இருந்தது. அவனுடன்கூட அதே ரயிலில் ஒரு போக்கிரியும் கிளம்பினான். அவன் பெரிய வியாபாரியைப்போல் வேஷம் போட்டான். பல பெரிய வியாபாரிகளைத் தெரியும் என்று வீசினான். லட்சத்திலும் அதற்கு மேலும் பேசினான். இந்தக் கள்ளன் அந்தக் கள்ளச் சந்தை வியாபாரி பணத்தை அடித்துக் கொள்ளத் திட்டம் போட்டுத்தான் இந்த வீதம் செய்தான். அன்று இரவு வியாபாரி நோட்டுக்களை எடுத்து எண்ணுவதைத் திருடன் கண்ணால் பார்த்தான். இரண்டாம் இரவும் அதே நடந்தது. அந்த வியாபாரி பணத்தை எங்கேதான் வைத்திருந்தான்? மறுநாள் காலைிலும் வியாபாரி பணம் எண்ணினான். அன்றைய (மூன்றாம் நாள்) இரவும் தேடினான் திருடன். வாழ்நாளிலேயே அவன் கைதேடிப் பொருள் கிடைக்காதிருந்தது இதுதான் முதல் தடவை! என்ன ஏமாற்றம்! கடைசியில் சென்னை வந்தது. வியாபாரி நமஸ்காரம் சொல்லிவிட்டு இறங்கப் போனான். திருடன் வெட்கத்தைவிட்டுக் கேட்டான். “பணத்தை எங்கே வைத்திருந்தீர்கள்?”

வியாபாரி சிரித்துக்கொண்டே, “எல்லாம் உங்கள் படுக்கையில் தலையணை அடியில்தான் வைத்திருந்தேன்,” என்றான்.

அதைப்போலவே உண்மை ஆனந்தம் நம் உள்ளேயே இருக்கிறது என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. இருந்தும் நாம் வெளியே தேடி ஆடி அலுக்கிறோம். சம்சாரத்தில் சலித்துச் சலிக்கிறோம். நாம் பார்க்க முடியாத அவ்வளவு அருகேயே இருக்கிறது மெய்ப் பொருள்.

நதத்ர சக்ஷுர் கச்சதி நவாக் கச்சதி நோமனோ நோ
வித்மோ நவிஜாந்மோ யதைததனு சிஷ்யாத் அந்யதேவ
தத் விதிதாத் தோ அவதிதாதுதி இதி சுச்சும் பூர்வேஷாம்
யேனஸ்தத் வ்யாச சக்ஷிரே.

கண் அங்கே போகிறதில்லை. பேச்சும் இல்லை, மனமும் இல்லை. நாம் அதை அறியோம். அதைப்பற்றி எப்படி சொல்லித் தருகிறது என்றும் அறியோம். அறிந்ததற்கெல்லாம் தனிப்பட்டது அது, அறியாதவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டது. நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் என்று எங்களுக்குச் சொல்லித் தந்த ஆசாரியர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

கண்கள் அங்கே செல்ல முடியாது. மன உணர்வு எங்கிருக்கிறதென்பது தெளிவு. அந்த உணர்வுதான் கண்கள் பார்க்க உதவுகிறது. ஒளி அல்லாது மெய்மையின் உதவியால்தான் கண்கள் பார்க்கின்றன. வான ஆராய்ச்சி சாலையில் தொலை நோக்கும் கருவியில் உள்ள கண்ணடி வில்லைக்குப் பின்னால் இருக்கும் விஞ்ஞானி போலக் கண்களுக்குப் பின்னால் இருந்து பார்ப்பது அதுவே. கருவியா பார்க்கிறது? அதை உபயோகிக்கும் மனித ரல்லவா பார்க்கிறார்? அதைப்போல நம்முள்ளே உள்ள ஆத்மன் அல்லது பார்ப்பவன்தான் பார்க்கிறான். உண்மையில் அது அறியாமல், கண் என்ன? இந்திரியங்கள்தாம் ஞானம் தருகின்றன என்று பேசுகிறோம். ஆனால் இந்திரியங்கள் என்ன என்று நாம் அறியமாட்டோம். வெளி இந்திரியங்களைப் பயிற்சி மூலம் அடக்கி விட்டோமானால் மனது இதுவரை மறைந்து இருக்கும் ஒரு சக்தியை வெளிப்படுத்தும். அதை நாம் “சுய உணர்வு” (Intuition) எனலாம். அந்த ஞானக் கண் மூலம்தான் நாம் உண்மைப் பொருளை அனுபவிக்க முடியும்.

சிஷ்யன் கேட்டான் : “மனதை வெளியே செல்லவிடுவது எது?” அதற்குப்பதில் குரு சொல்கிறார் : ‘மனத்தின் மனது ஒன்று’. உதாரணமாக நான் ஒரு இளைஞனை யார் என்று கேட்டால் அவன் நான் இன்றார் மகன் என்று சொல்வான். அவனுக்கு என்று ஒரு பதவி இருந்தால் அவன் நான் ராமனாதபுரம் சபை-கலெக்டர் என்றோ வேறு பதவி வகிப்பவன் என்றோ சொல்லிக் கொள்வான். நாம் வாழும் உலகில் கண்தான் பார்க்கிற அவயவம் என்று பேசுகிறோம். ஆனால் குரு சொல்கிறார், கண்ணின் கண் பார்க்கிறது, காதின் காத் கேட்கிறது.....

காதின் காத் காதாகவே இருக்க முடியாது. ஸ்ரீராமனின் மகன் துரை ஸ்ரீராமனாகவே இருக்க முடியாது. இவ்விதம் அந்த உண்மைப் பொருளைப்பற்றிய ஒரு குறிப்பைச் சிஷ்யனுக்குக் குருவானவர் இந்த நேரல்லாத பதில் மூலம் தருகிறார். பேச்சின் பொருள் ஆத்மன்தான் என்பதும் உண்மை. அதற்குக் குணமோ செய்கையோ கிடையாது. எனவே அது ஒரு பொருளாக முடியாது. எனவேதான் பிருமம் வித்தையில் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி பேசி விளங்க வைக்கும் முறைகள் பயன் தருவதில்லை.

“ஒரு சாமான் எது?” அதற்குக் குணம் இருக்கும். அது ஒரு முடிவு கொண்டது. ஆத்மன் குணம் என்று பேசிவிட்டோமானால் அதற்கு முடிவு கொண்ட பொருளின் தன்மை ஏற்பட்டு விடும். பொருள் என்பது நான் என் புலன்கள் மூலம் அறியக்கூடியதும் என்னைவிட்டுத் தனித்து இருப்பதுமாம். இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆத்மன் என்றால் குணங்களற்ற ஒன்று அது என்பதுதான் அதற்குக் கருத்து. குணங்கள் இல்லாமல் என்றும் இருக்கும் தெய்வ இருப்பேயாகும் அது.

குணங்களற்ற ஒன்றைக் குரு எவ்விதம் சிஷ்யனுக்கு அது இது என்று சொல்லிக்காட்ட முடியும்? பஸ்மாசுரன் தவம் செய்து சிவபிரானிடம் யார் தலையில் கை வைத்தாலும் அழிந்து சாம்பலாக்கக்கூடிய வரத்தைப் பெற்றான். கடைசியில் சிவபிரான் தலையிலேயே கை வைக்க விரும்பியபோது தானே பட்டழிந்தான். நம் புத்தியும் பஸ்மாசுரனே. மனமும், புத்தியும் அவற்றுடன் ஒட்டி நிற்கும் பொருளின் தலையில் தன் ஆற்றலை வைக்க முடியாது. (அதை அறிய முடியாது). “ஒரு பொருள் கறுப்பு” என்னும்போது என்ன நடக்கிறது என்று ஆராயலாம். கண்கள் அப்பொருளைப் பார்க்கின்றன, மனது பழைய அனுபவங்களின் ரூபகத்தின் துணைகொண்டு அதன் கறுப்பு நிறத்தை அறிகிறது. ஆகவே கவனித்தல், வரிசைப்படுத்துதல் பாகுபாடு செய்தல் என்ற வகையில் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. புத்தி ஒரு பொருளை அடைந்தவுடன் பஸ்மாசுரனைப் போலப் பிரிந்து விடுகிறது. அதன் பகுதிகளாக மாறி விடுகிறது. அதைப்போல உண்மைப் பொருள் ஒன்றே. ஒளியைப் பிரிக்காமல் இருக்க முடியாது. குவிக்கண்ணாடி (லென்ஸ்) தான் கிரணங்களை ஒரு புள்ளியிடத்தில் சேர்த்துக் குவிக்க முடியும்.

இந்தப் புத்தி, எண்ணத்தின் உயர்ந்த தளங்களை அடைந்து செயல்படும் பொழுதும் கூட குணங்களைத்தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏற்கனவே இந்திரியங்கள் மூலம் அடைந்த அனுபவங்களின் அளவைப் பொறுத்துத்தான் அது செயல்பட்டு இருக்க முடியும். விஞ்ஞான சோதனைச் சாலையில் மனமும், புத்தியும் கெட்டிக்காரர்தாம்! ஆனால் மதம் மெய்ப்பொருள் உணர்வு இவற்றை நெருங்கும்போது செருப்புக்களைப் போல் வெளியிலேயே கழற்றி வைத்து விடவேண்டியதுதான். சுத்த உணர்வுத் தளத்தில் செல்லச் சுயமாக அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொண்டால்தான் ஆகும். அது ஏற்கனவே நம்முள் இருக்கும் ஒன்றுதான். விஷயங்களின் உண்மை மதிப்பை ஆய்ந்து பழகுவதாலும் சுருதி வாக்கியங்களை மனனம் பண்ணுவதாலும் இந்த ஆற்றல் வளர்ந்து வரும். “கேட்டும்”, கவனித்துமே வேதாந்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். வேதாந்த சிரவணம் செய்தால் உயர்ந்த இன்பம் கிடைப்பது தெரியும். வாழ்க்கைக்குப் பயந்து ஓடுகிறவன் நித்திய மெய்ப்பொருளைத் தேடும் துணிகரச் செயலில் ஈடுபடமுடியும்.

கண்களோ மற்ற எந்த இந்திரியங்களோ நம்முடைய ஆத்மாவை அடையாது. ஆகவே ஆத்மனைப் பற்றிப் பிறருக்கும்

சொல்வது எப்படி என்றும் நாம் அறியமாட்டோம், அறிந்த வற்றிலிருந்து அது தனித்தது. அறியாதவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது எனின் அறிய வழி ஆகமம் ஒன்றேதான். ரிஷிகளும் கூட “எங்கள் குரு சொல்லித்தந்தது இது,” என்று சொல்லும் பல இடங்களை நாம் பார்க்கிறோம், உயர்ந்த பொருளின் தளத்துக்கு நம் புத்தி செல்வதில்லை. சுயமாக அறியும் உணர்வுதான் செல்ல முடியும். சமாதி நிலையில் மகான்கள் தங்கும் அந்த மெய்ப்பொருள்தான். யாத்திரை மார்க்கங்கள் மாறுபடலாம் ஆனால் பல யாத்திரிகளும் சென்று அடையும் இடம் தீர்த்த ஸ்நானம், கோயில் ஒன்றேதான். சமாதியில் ஆத்மானுபவம் ஒன்றே. அதைப்பற்றிய விளக்கவுரைகள் அனுபவித்த அவரவருக்குத் தக்கவாறு மாறலாம். வேதாந்திக்கு எல்லா மதங்களும் சம்மதமே. ஆகவே எந்த மதத்தினுடைய சிறிய போதனையையும் மதிக்கக்கற்றுக்கொள்ளவேண்டும், மெய்ப்பொருளினத்துக்கு உள்ளபடி ஆர்வம் இருக்குமானால் முன்னேற்றப் போக்கில் செய்யும் எந்த அலுவலும் சரியே.

இந்திரியங்கள் அனுபவிக்கும் உண்மை என்றால் வார்த்தைகள் மூலம் சொல்லலாம். இனங்கள், ஜாதி, செய்கைகள் இவற்றைக்கூறி விளக்கி விடலாம். சுயமாக உண்டும் ஆற்றல் மூலம் அனுபவிக்கும் மெய்ப்பொருளை நான் பேசி அறிய வைப்பது எங்ஙனம்? ஞானேந்திரியங்களும் சரி, கர்மேந்திரியங்களும் சரி, ஆத்மனை அடைய முடியாது. இந்திரியங்கள் உணர, பொருள் இந்திரியங்களுக்குள்ளிருந்து தனித்துப் பார்க்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். நாம் நம் குடலைப் பார்க்க முடியும். சந்திரனைப் பார்க்கமுடியும். நான் ஆனந்தமாய் இருக்கிறேன் என்கிறோம். ஏனெனில் அந்த மனே விருத்தியை நம்முள்ளேயே பார்க்கிறோம். அதேபோல பார்க்கும் அந்த உண்மைப் பொருளையும் பார்க்கலாம். அதை மனிதன் குட்சம ஆற்றல்தான் பார்க்க முடியும். லட்சியத்தை அடைந்த பிறகு அந்த அனுபவத்தைப் பேச மொழி கிடையாது. புத்தி அளவில் அறிந்து கொள்வது என்பது வேறு. நேரடியாகப் பெறுவது என்பது வேறு. அறிந்தவற்றுக்கு அப்பால் பட்டது என்று சொல்லும்போது இந்த ஐந்து புலன்களால் அறிய முடியாது என்று பொருளாகும். ஏன் எனில் தெரிந்தவை எல்லாம் இந்திரியங்கள் மூலமே அறியப்பட்டனவாம்.

பார்க்கிறவன் : இந்த மந்திரத்தின் அன்யதேவதத் விதிதாத் அதோ அவிதிதா துதி என்ற சொற்களில் பெரும் பொக்கிஷம் அடக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (உண்மையில் அது அழிந்தவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டது; அறியாதவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டது.) உபநிஷத் மந்திரங்கள் மிகவும் வெட்கி ஒதுங்கும் பெண்கள் போன்றிருக்கின்றன. எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாக “தாஜா” செய்தால்தான் அவை நாணம் நீங்கித் தம் தெய்வீக முக அழகைக் காட்டுகின்றன. அவசரப் பட்டவர்கள் பலனடைய மாட்டார்கள். நவீன வாசகர்கள் அந்தப் புரத்தில் அவசரப்பட்டுச் சென்று செய்யும் ரகனையில் மிருதுவான பெண்கள் கலவரமடைந்து விடுகின்றனர். ஒதுங்கி மறைகின்

றனர். உபநிஷத மந்திரங்களைப் படிக்கும்போதே நம்முடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளையும் கொண்டு அவற்றைக் குறை கூற வழி உண்டா என்று எண்ணியே படிக்கிறோம். அதற்குப் பதிலாக அவை சுருங்கி ஒதுங்கி நம்மை விரட்டி விடுகின்றன. ஆனால் நாம் அவற்றை அன்புப் பணிவுடன் அணுகி அவற்றை அறிய நம் ஆர்வத்தை மகிழும் முறையில் காட்டினோமானால் அவை நம்மை சுத்த ஆனந்தத்தளத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும். இந்தக் குணத்துக்கு மேலே சொன்ன வாக்யம் தகுந்த உதாரண மாம்

பரபரப்பும், சீக்கிரம் முடியவேண்டும் என்ற ஆசையும் கொண்டு அணுகுகிறவர்களுக்கு இந்த வாக்யம் தம் பழம்பெருத்த புத்திகொண்டு அணுகுவது அன்புக்கு வழியாகாது. காதல் புரிய இதயம் ஒளி வீச வேண்டும். அதேபோல மந்திரத்தின் உள்ளத்தைப் பெற அதன் ஆழ்ந்த கருத்துடைய நாம் அதனிடம் அன்பு செலுத்துவோம்.

அறிந்தவை, இந்தப் புறப்பொருள் உலகமாம். இந்திரியங்கள், மனம் புத்தி இம்மூன்றும் அறியும் அது. இந்த இந்திரியங்கள் மனம், புத்தி எல்லாம் தாமே பார்க்கவல்லவையல்ல என்று முன்னமேயே பார்த்தோம். அவற்றிற்குப் பின்னால் அந்தப் பார்ப்பவன் இருந்தால்தான் அவை செயல் புரியும். அந்தப் பார்ப்பவனைப் பார்க்கும் கருவி மூலம் பார்ப்பது கஷ்டம். எனவே 'அறிகிறவன்' அறியப்பட்டவன் அல்ல. அறியப்பட்டதற்கு அப்பாற்பட்டவன். நாம் சந்திரனைப் பார்க்கும்போது சந்திரனைப் பார்ப்பவன் சந்திரனாக மாட்டான்.

மீண்டும், பார்ப்பவன் அறியப்படாத ஒன்றாய் இருக்க முடியாது. அறிந்தவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று குரு சொன்னபடி சிஷ்யன் அது அறியப்படாத ஒன்று என்று எண்ணியிருப்பான். அப்படி அறியப்படாத அறியப்பட இயலாத ஒன்று என்று முடிவு செய்து விடக்கூடாதே என்று (மேற்கே கண்டு (Kant) என்பவன் அப்படித் தான் சொல்கிறான்.) அறியப்படாத வற்றுக்கும் அப்பால் இருக்கும் ஒரு உண்மை வஸ்துவே என்று அறுதியிடவே சுகுதி அவிதி தாததி என்று உறுதி கூறுகிறது.

இப்படி அறியாதவற்றிற்கும் அப்பால் என்று சொன்னால் அதைப்பற்றி நன்றாய் சிந்தித்தாக வேண்டும். இல்லையெனில் அந்தப்பேச்சு ஏமாற்று வித்தையாகக் காணப்படும். பிரம்ம வித்தையை இப்படிப்பட்ட திறக்கக் கஷ்டமான பூட்டுச் சொற்கள் மூலம்தான் ரிஷிகள் காப்பாற்றி வந்திருக்கின்றனர்.

அவை ஒரு பக்கத்தில் அனுமதியின்றி உள் புகுகிறவர்களுக்கு அடைக்கலமாக இருந்தபோதிலும் அவையே வேதாந்த வித்தையின் கர்ப்ப கிரஹத்துக்கும் செல்ல விரும்பும் தகுதி வாய்ந்தவர்களுக்கு பயிற்சிகளையாக விளங்குகின்றன. எனவே வேதங்கள் மனித இனம் குழந்தைப் பருவத்தில் உளறியவை என்று சொல்லும் மேற்கத்தியப் படிப்புப் படித்து பிள்ளைத்தனமாக பேசுபவர்

களை கண்டு இரங்குவோம். கோபித்துக்கொள்ள மாட்டோம். சங்கராச்சாரியார் இந்தக் கருத்தை தெளிவாக்கும்போது அதி என்றால் (அவற்றினின்றும்) தனித்த ஒன்று என்று கருதிக்கொள்ளச் சொல்கிறார். தண்டவாளத்தின்மேல் இருக்கும் பறவை அத்தண்ட வாளத்தினின்று தனித்த ஒன்றே. புரிய உதவக்கூடிய ஓர் உதாரணம் சொல்கின்றேன், அமெரிக்கத் தலைவர் ட்ரூமன் பிறந்த தேதி தெரியுமா? தெரிகிறது என்று நீங்கள் உடனே சொல்வீர்கள். அது அல்ல. அப்படிச் சொல்லும்போது மனத்தில் என்ன நிகழ்கிறது என்று சிந்தியுங்கள். கேள்வி வந்தவுடன் நீங்கள் உங்கள் ஞாபக வீட்டில் எங்கும் தேடினீர்கள். அந்தச் சேதி அங்கிலை என்றவுடன் மனது எனக்குத் தெரியாது என்று கூவியது. இது மனதின் ஒரு விருந்தினர் தெரியாது என்பதைப் பற்றிய தெரிந்த ஒரு அறிவு. (இம்மையின் உள்ள தன்மை) இல்லை என்ற அறிவுக்கு ஒளி தந்தது. இருக்கக்கூடிய ஒரு ஒளி. அந்த ஒளிதான் உண்மை. அது கண்டிப்பாய்த் தெரியாத ஓர் இம்மைக் கருத்துக்கு அப்பால்தானே இருந்திருக்கவேண்டும். சூரியன் மற்ற பொருளை ஒளிர வைக்கிறது. அவன் தன்னையே ஒளிர வைக்கிறான் என்பது சரியல்ல. நெருப்பு மற்ற பொருளை எரிக்கும், தன்னை எரித்துக் கொள்ளாது.

அந்த நித்தியப் பரம்பொருள் தெரிந்தது தெரியாதது எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் உள்ளது என்றால் அது பார்க்கும் அல்லது தெரிந்து கொள்ளும் பொருளைத் தவிர வேறு ஏதாக இருக்க முடியும்? பார்க்கிற அந்தப் பொருளுக்குத் தெரிந்ததும் தெரியும். தெரியாததும் தெரியும். அந்த நித்தியப் பார்ப்பவனே ஆத்மாவாகும்.

உண்மையின் இந்த விளக்கம்கூடத் திருப்தி தரக்கூடிய இலக்கணமாகாது. கேட்பை நிஷத்மகரிஷி இந்தப் பாடத்தை அறிந்தது அறியாதது இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்டது என்பதைத் தான் குருவிடம் கேட்டுக்கொண்டதாகச் சொல்கிறார். 'இதி சுச்ரும பூர்வேஷாம்' குரு சிஷ்ய பரம்பரையாய் வரும் ஆகம ஞானம் வேதாந்தத்தில் அடிக்கடி காட்டப்படும் பிரமாணமாம். மனமோ, புத்தியோ இந்திரியங்களோ, நேரடியாக அடைய முடியாத ஒரு பொருள் அந்த மெய்மைப் பொருள். இந்த ஆத்ம விசாரணைக்குப் பிரமாணம் வேறெதுவும் கிடைப்பதில்லை எனவே தான் கேட்பை நிஷத்தில் ரிஷியான குரு ஆகமப் பிரமாணத்தை காட்டி இதி சுச்ரும பூர்வேஷாம் என்று அதற்கு வலிவு தந்து உண்மை அறிந்தது அறியாதது இரண்டுக்கும் மேம்பட்டது என்று இலக்கணம் கூறுகிறார்.

யத் வாசானப் ப்யுதிதம் யேன வாகப்ப யுத்யதே
தவேத ப்ரம்ஹ த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸவே

வாக்கு எதை விளக்க இயலாதோ (ஆனால்) வாக்கு எதனால் விளக்கம் பெறுகிறதோ அதே பிருக்கம் என்று நீ அறி; இங்கே மக்கள் வழிபடுகிறார்களே அது அல்ல.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாளுடைய கருத்துப்படி வாக்கு என்பது பேசும் உறுப்பு மட்டும் அல்ல; அது எழுத்துக்களே. குறிப்பிட்ட எண் முறைப்படி அமைந்துள்ள சொற்களையும் குறுக்கிப் பேசும் ஆற்றல் சொற்களிலோ அச்சொற்களைச் சொல்லும் உறுப்பிலோ இல்லை.

அது நம்மிலுள்ள ஆத்ம சைதன்யத்தின் தோற்றமே ஆகும். நாம் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் பேசுவதற்கும் இறந்த பிறகு இல்லாமல் போவதற்கும் காரணமான அந்த உயிர்ப்பு மையம் இருக்கிறதே அதுதான் ஆத்மன். சொற்கள் ஆத்ம சைதன்யத்தின் காரணமாகவே வருகின்றன. என்றாலும் அவை அதை விளக்கமுடியாது. நெருப்பு மற்றப் பொருள்களைக் கொளுத்தலாம். அவற்றிற்கு ஒளி தரலாம். ஆனால் தன்னைத்தானே கொளுத்திக் கொள்ளவோ ஒளிபெறச் செய்து கொள்ளவோ முடியாது.

‘ததேவ-அதே-ஏவ’ என்ற சொல்லுக்குத் தனி அழுத்தம் உண்டு. நம்மால் விளக்கிக் காட்டப்பட்டால் அந்த உண்மை பாதிக்கப்பட்ட உண்மைப் பொருளாகத்தான் இருக்கமுடியும். சுத்தமான உண்மைப் பொருளுக்குப் பெயருமில்லை. உருவமும் கிடையாது. பிறகு எவ்விதம் காட்ட முடியும்? மின்சாரத்தை எப்படிச் சாதாரண மனிதனுக்குக் காட்ட முடியும்? பல்பையும் அதற்குள் இருக்கும் சுருள் கம்பியையும் காட்டி ஊர் பூராவும் கம்பியில் ஓடி பல்புக்குள் இருக்கும் கம்பியைப் பற்றி எரிய வைத்து வெளிச்சம் தரும் சக்திதான் மின்சக்தி என்றுதான் சொல்ல முடியும். அந்த மனிதன், பல்பு, கம்பி ஏன் வெளிச்சம் இவையல்லாத பேர் தோற்றம் அற்ற ஒரு சக்தியே மின்சாரம் என்று அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதைப்போலவே குருவானவர் இங்கே சிஷ்யனுக்கு கண், காது, நாக்கு இவைகளில் பார்வை, கேட்டல் பேச்சு இவற்றிற்கு ஆதாரமாயுள்ள சக்தி யாய்த் தோற்றம் கொள்ளும் உயிர் மையமேதான் உண்மைப் பொருள் என்று சொன்னாலும் அந்தப் பொருள் பாதிக்கும் பொருள்களின் எந்தப் பகுதியும் அல்ல என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் சிரமப்படுகிறார். அந்த சுத்த ஆத்மன், பாதிக்கப்படாத அந்தச் சர்வ வியாபக உண்மை அதைக்காட்டத்தான் சுருதித்தாய் ஏவ என்ற ஆழமும் தெய்வீக ஆற்றலையும் கொண்ட சொல்லை உபயோகித்திருக்கிறார். அதே பிரம்மம் என்று அறி.

விசாரணை சிஷ்யனுடைய பூத உடல் செய்யும் பல செயல்களின் அடிப்படை, இயக்க சக்தியைப் பற்றியதுதான் என்றால் குரு கடுமையாக அழுத்தம் தந்து, “அதே பிரம்மன்” என்று அறி என்று முடிக்கிறார். சுருதி, ஆத்மன் ‘தனித்து உணரப்படும் அந்த ஆத்மன்தான் சர்வ வியாபகமான சுத்த சத்வப்பொருள், பரம மெய்ப்பொருள்’ என்று ஊக்கம் தருகிறது. இது ஒன்றுக் கொன்று முரணான கூற்று அல்ல. நம்முள்ளே நாம் நேரடியாக அடைந்து உணரும் ஆத்மன்தான் அந்த நிதியப் பரம்பொருள். பிரம்மத்தின் பாதிக்கப்படாத அடிப்படை என்பது வேதாந்தம் போதிக்கும் உண்மையாகும். இந்தப் பொருள் பற்றி முன்னமே

விளக்கவுரைகள் தரப்படுகின்றன. ஓர் அறையின் வெளியும் உலகம் பரவி நிற்கும் வெளியும், ஒன்றென்று பார்த்தோம். இந்த நான்கு சுவர்கள் நிற்கும் வரைதான் இது தனி வெளியாகும். ஆன்மப் பயிற்சி பெற்ற ஒரு ஆசாரியன் வேதாந்த அனுபவம் பெற்று அந்தப் பரம்பொருள் ஒன்றுதான் என்று உணர்ந்து விடுவான்.

சுருதி “அதுவே பிரும்மம்” என்று சொல்லியதுடன் வாயை மூடிக்கொண்டு விடவில்லை. அப்படியிருந்தால் அவள் குழந்தைகள் மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் எழுந்திருக்கும். “இவர்கள் எல்லாம் யார்? ராமன், கிருஷ்ணன் என்றெல்லாம் உள்ள இஷ்ட தேவதைகள் யார்?” நன்றாகத் திறந்து இவர்கள் அல்ல என்று ஒரே சொல்லில் அந்தச் சந்தேகங்களை எல்லாம் நீக்கி விடுகிறான். “நேதம் யதித முபாஸதே.”

இதம்—இது என்ற பிரதிப் பெயர்ச் சொல்லுக்கு என்ன விளக்கம் இருந்தாலும் சரி இது என்பது தெரிந்த பொருளைத்தான் குறிக்கும். அதாவது நம் இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவை அறியக் கூடிய பொருளாகத்தான் இருக்கும். பார்க்கப்படும் பொருள் பார்க்கும் பொருளாக இருக்கமுடியாது. நாம் தேடும் பொருள் மனிதன் புறப்பொருள் அறிவுபெற உதவும் உறுப்புகளுக்குப் பின்னாலிருந்து அவற்றை இயக்கும் ஆதார சக்திதான். அதைப் பற்றி நாம் குறிப்பிடக்கூடியதெல்லாம் பாதிக்கப்பட்ட (உருவம் தரப்பட்ட) பொருளாகத்தான் இருக்கமுடியும். சூரியனின் பிரதிபிம்பம் சூரியனாக ஆகமுடியாது. ஆகவே நாம் அறியும் பொருள் பரம் பொருளாக இருக்க முடியாது. அதனல்தான் குரு உறுதியாகச் சொல்கிறார். பெயரும், தோற்றமும் பெற்ற எந்தப் பொருளும் பக்தி சாதனைக்காகப் பரம்பொருள் என்று பேச நேரிட்டாலும்கூட அது பரம்பொருளாக ஆக முடியாது.

இந்த மந்திரத்தை மூர்த்தி பூஜை, பக்தி மார்க்கம் எல்லாம் மறுக்கத் தப்பாக உபயோகித்தல் கூடாது. தபம், கீர்த்தனம், தபம் தியானம் ஆகியவற்றின் மூலம் ஏற்கனவே வளர்ந்தவன் இன்னம் மேலே உண்மைப் பொருளின் எல்லையை அடைய வழி சொல்லித் தரப்படுகிறது, சுருதித்தாய் சாதகன் உற்சாகத்தைக் குன்ற வைக்க விரும்புகிறான் என்று எண்ணுதல் கூடாது. ஆன்மீக லட்சியத்துக்கு இன்னம் அருகில் செல்ல ஒரு கை தந்து உதவுகிறான். உபநிஷத ரிஷி வெறும் ராம பட்டாபிஷேக படத்துடன் நிற்காமல் அவர் தங்கச் சிம்மாசனத்துக்குப் பின்னாலுள்ள ராமத்துவமாகிற இன்பக் கடலுக்கு அன்புடன் அழைத்துச் செல்கிறார். ராமன் மூலம் ராமத்துவத்துக்கு, கிருஷ்ணன் மூலம் கிருஷ்ணத்துவத்துக்கு பெயர்கள் உருவங்களிலிருந்து ஆரம்பித்து “அப்பாலுக்கு....”

பக்தன் பகவானுடைய தத்துவத்தில் ஒன்றிவிடவேண்டும், உபநிஷதம் அவனுக்கு அந்த விதத்தில் உதவுகிறது. வேதாந்தம் பக்தனுக்கும் அவன் இஷ்ட தேவதைக்கும் இடையே இருக்கும் வெளியைப் பற்றி இருவரையும் ஒன்ற வைக்கிறது. சாதகன்

‘பிரபு ஒருவன்தான் உண்டு. நான் எனது என்பதெல்லாம் ஏமாற்றும் கனவுப் பொருளே’ என்று உணரும் வரை எல்லாச் சாதனைக்கும் பூர்த்தி ஏற்படமுடியாது.

“அன்புச் சாதகன் எவனும், பக்தி ஆழமாகவும், தீவிரமானதாகவும், இருக்கப் பெறுவானேல் இதை நேரடியாக உணர்ந்து அனுபவித்து அதிலேயே வாழலாம்.” என்று மீண்டும் மீண்டும் வேதாந்தம் உறுதி கூறுகிறது. மற்ற மதங்கள் முடிகிற இடத்திலிருந்து இன்பப் பெருவெளியான வேதாந்தம் ஆரம்பமாகிறது. மனிதன் கடவுளே. கடவுளே உண்மை. மற்றவை எல்லாம் பொய். வேதாந்தம் நம்மை சம்சாரமாகிற துன்பக் கனவிலிருந்து நம்மைத் தட்டியும். தள்ளியும் இழுத்தும் அழைத்தும் உண்மை உணர்வாகிற அந்த இன்ப நிலைக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

வேதாந்தம் பக்தியை அழிக்கிறதில்லை. உண்மையான பக்தன் வேதாந்தயில்லாமல் இருக்க முடியாது. எந்த வேதாந்தியும் பகவானை நேசிக்காமல் உண்மை வேதாந்தியாக முடியாது. “அன்பு இல்லாத வேதாந்தம் பைத்தியக்காரத்தனம். வேதாந்தம் இல்லாத அன்பு அசட்டு நம்பிக்கை!” இன்றுவரை உள்ள பெரிய பெரிய ஆசாரியர்கள் எல்லாம் நேரடியாகவும் குறிப்பாகவும் சொல்லி வந்தது இதுதான். இந்தப் பெரும் உண்மையை நாம் மறுத்தல் கூடாது.

மனமே மனிதன்:

மனம் என்பது என்ன வஸ்து? எவ்வளவு பேர் அதைப்பற்றி யோசித்து இருக்கிறீர்கள்? நல்ல நடத்தையை (குணம்) ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கே அதைப்பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும். மனம் என்ன என்று அறிவது கடினம்தான் என்றாலும் நம் புத்தியை உபயோகித்துக் கதை காரணங்கள் மூலம் ஒருவாறு அறிய முயலலாம். நம் சாஸ்திரங்கள் அதைப் பலவிதமாகச் சொல்கின்றன. ஒன்று மனம் என்பது வாசனைகளின் (சுவடுகளின்) தொகுதி என்பதாம். நவீன மனோ விஞ்ஞானிக்கு மனம் என்பது சுபாவமே! மனத்தை அறிய சாஸ்திரங்கள் தரும் ஓர் உதாரணம் கங்கை நதியாகும்.

ஆறின் தன்மை இரண்டு கரைகளுக்கு நீர் நின்றிருப்பதல்ல. அதன் முக்கிய தன்மை எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாம்—ஆரம்பத்துக்கும் முடிவுக்கும் இடையே! அதைப் போலவே மனம் என்பது எண்ணங்களின் நிற்காத ஓட்டமேயாகும். எண்ணங்கள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து ஏகப்பட்ட வேகத்தில் ஓடும்போது அந்த எண்ண ஓட்டத்தை மனது என்கிறோம். அந்த ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டோமானால் பிறகு மனம் இருக்காது. எரியும் ஊதுவத்தியை வேகமாகச் சுழற்றும் உதாரணத்தை மீண்டும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஓர் ஒளி பொருந்திய தொடர்பு அறாத ஒரு வட்டம் தோன்றுகிறது. ஆனால் வட்டம் உண்மையல்ல. வத்தி சுற்றுவதை நிறுத்தினால் வட்டமும் மறைந்து விடும். வட்டம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் வத்தியின்

எரியும் முனை வேகமாக நகர்ந்து வட்டத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருந்ததுதான். அது நமக்குத் தெரியும். ஒரு குழந்தை அந்த வட்டத்தை உண்மை என்றே நம்புவான். அதைப்போலவே நாமும் புத்தியில் ஏழ்மை காரணமாக, சிறிய மனித ஆசைகள் சுயநலம், தப்புக் கருத்துக்கள் இவைகளில் உழல்கிறோம். நம்முடைய முன்னோர்கள் மகான்கள் அவர்கள் வேதங்களைத் தந்து போதிக்கின்றனர். வேதங்கள் ஹிந்து மதத்தின் பொக்கிஷத்துக்குச் சாவிகள். அவைகளைக் கவனித்தோமில்லை. பொருளை விட்டு நிழலைத் தேடிக்கொண்டு திரிகிறோம். ஆன்மீகப் பட்டினி ஏற்பட்டு நாம் ஹிந்து மதத்திற்கே அவமானம் தரும் ஹிந்து மக்களாக ஆகி விட்டோம்.

எழுங்கள், விழியுங்கள், பெரிய பரம்புரைக்கு உரிய வாரிசாக ஆகுங்கள். பொக்கிஷத்தின் பூட்டைத் திறவுங்கள். இந்தியா பழைய ஆன்மீக சாம்ராஜ்யத்தை அடையட்டும். “நாம் ஹிந்துக்களாக ஆவோம்.”

மனம் தடங்காத எண்ண ஓட்டம் என்றால் அந்த ஓட்டத்தை அறிய ஓர் ஒளி வேண்டுமே. பகலில் நாம் படிக்கிறோம்! சூரிய ஒளி அதற்கு உதவுகிறது. எழுத்துக்களுக்கு ஒளி கிடையாது. ஒளி இருந்தால்தான் அதைப் பார்க்க முடியும். இல்லை எனில் அந்த ஜடப் பொருள் விளங்காது. அதே போல எண்ணமும் சுய ஒளி கொண்டதில்லை. சுண்களை முடிக்கொண்டால்தான் நாம் அந்த ஓட்டத்தைக் காண முடியும்.

எண்ணங்கள் குட்சுமமானவை. எண்ண ஓட்டமான மனமும் புத்தியின் புத்தியால் விளக்கம் பெறுகிறது. மனம் எழுப்பும் எண்ணங்கள் உடலைவிட அதிக ஆற்றல் வாய்ந்தவை, உடலைக்கூட மெய்யல்ல என்று நாம் சுலபமாக ஒதுக்கிவிட முடியும். ஆனால் மனத்தை அப்படிச் செய்ய இயலாததென்றே தோன்றுகிறது. அது உயிர் மையமான ஆத்மனுக்கு இன்னம் அருகில் இருப்பதால் அதற்கு ஒரு தனி ஆற்றல் கிடைத்திருக்கிறது. அதன் ஒளியும், பெருமையும் ஆத்மனிவிருந்து பிரதிபலிப்பதன் பலனாகக் கிடைத்திருப்பதாக உண்மை போலவே தோன்றவும் செய்கின்றன. மனத்துக்கு ஆத்மப்பிரபாவம் (ஆத்மனின் சேர்க்கைப் பயன்) கிடைக்கிறது. அந்தப் பெருமையில் அது தன் வேலையைச் செய்கிறது. இந்த ஒளிதான் மனதை விளக்கம் பெறச் செய்கிறது; உண்மைபோல் தோற்றமும் பெறச் செய்கிறது. எண்ணங்கள் ஒளிபெறும்போதுதான் நாம் எண்ணங்களை அறிகிறோம். கவலை அல்லது இன்ப நிலையை நாம் அறிவது புத்தியின் புத்தியான அந்த ஆற்றல் அதற்கு ஒளி தரும்போதுதான், அந்த மையத்துக்கு இவ்வளவு அருகே நாம் இருக்கிறோம் என்பதுகூட நமக்குத் தெரியவில்லை. நன்கு தெரிந்த ரகசிய அறைகளில்தானே ஈசுவரன் வசிக்கிறான். மிக நெருங்கி இருப்பதாலேயே நமக்கு அது ரகசியமாகவே இருக்கிறது. நாம் அறியத் தவறுகிறோம்!

எண்ணத்துக்கு ஒளி தரும் பொருளை நாம் 'சித்' என்று அழைக்கிறோம். எனவே எண்ணமோ மனமோ இந்த விந்தை ஒளி காரணமாகத்தான் இருக்கை பெறுகிறது. பிறகு அது எப்படிப் பரம ஒளியை நமக்குப் பிரதி பலிக்க முடியும்? உள்ளேயுள்ள ஆத்மன் (சைதன்யம்) மனத்துக்கு ஒளி தருகிறது. அந்தப் பிரதி பலித்த ஒளியின் விளக்கத்தில் மனம் இயங்குகிறது. உடலைவிட மனம் மெய்ப்பொருளுக்கு அதிக நெருக்கத்தில் செல்லுகிறது.

நாம் வாழ்க்கையில் மறந்திருக்கிறோம். அதனால்தான் நம் உள்ளே ஒளியின் மையமான, உண்மையின் ஒளிப்பக்கம் பார்க்காமல் வெளியிலே உள்ள, ஸ்தூலமான உலகப் பொருள்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறோம். உண்மையான தெய்வ ஒளியை விட்டு விட்டு பிரதிபலித்து வரும் எதிரொளியைப் பார்க்கிறோம். யாராவது விஞ்ஞானியோ, மனோ சாஸ்திரியோ ஒரு புது ரகசியத்தைச் சொல்லி விட்டால் நாம் அவனைப் போற்றிப் புகழ்க்கிறோம். பிரதி பலித்த ஒளியே இவ்வளவு பெருமை தருமானால் அந்த உண்மையிலேயே வாழ்வவன் பெருமையை என்ன சொல்வது?

யன் மனஸா ந மனுதே யே னாஹுர் மனோ மதம்
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே

மனத்தால் உணரமுடியாத எதுவோ, ஆனால் எதனால் மனம் உணர்கிறது என்று சொல்கிறார்களோ அதே பிரும்மம் என்று அறி. மக்கள் உபாசிக்கிற இது அல்ல.

மையத்தின் மையம்

நம்மை நாமே மறந்ததன் பயனாய் அந்தபரம ஆன்ம மையம் ஒரு மயக்கத்தில் ஆழ்கிறது. எல்லையும் முடிவும் காணும் ஒரு நிலையை மேலேற்றிக் கொண்டு குழம்புகிறது. இந்த ஆன்ம அறியாமைதான் புத்தித் தளத்தில் ஆவரணமாகவும், மனத் தளத்தில் விக்ஷேபமாகவும் பரிணமிக்கிறது. ஆவரணம் தன்னையே மறைக்கும். இல்லை எண்ணங்கள். விக்ஷேபம் மன அலைவுகளின் குரவளிக்காற்று. இந்த மனம் புத்தியுடன் (ஆவரண விக்ஷேபங்களுடன்) ஒன்றி நாம் மனமே நிறைந்த ஆற்றலுள்ளது என்று நம்புகிறோம். மனிதன் பெருமையே புத்தியில் தான் இருக்கிறது என்று உறுதி கொள்கிறோம்!

ரிஷிகளின் கூரியபுத்தி வாழ்க்கையை அலசி உண்மையைக் காணச் செய்த முயற்சியில் மனிதனையும் சும்மாவிடவில்லை. தற்கால விஞ்ஞானி உள் உறுப்புக்களின் உண்மை அறியப் பிராணிகளைக்கூட வெட்டிச் சிதைத்து விடுகிறான். ரிஷிகளும் மனிதனின் உள் ஆற்றலின் சத்தை அறிய மனிதன் தத்துவத்தையே அலசிப் பார்த்து விட்டார்கள். அப்பொழுது மன ஆற்றலில் கொள்ளும் நம்பிக்கை வேறு ஒன்றில் வைக்கப்பட வேண்டிய நம்பிக்கை இடம் மாறியது என்று கண்டார்கள். மனமே சாப்பாட்டின் (பௌதிகப் பொருளின்) விளை பொருள்தான். பிறகு அதற்கு எங்கிருந்து ஆற்றல் சுயமாக வர முடியும்? அது ஆற்றல் பெற

றிருப்பது போல் தோன்றுகிறதே என்றால் அது உயிரின் மையமான ஆத்மாவைத் தொட்டுக் கொண்டு இருப்பதால் தான்.

சீடனுடைய மனம் முடநம்பிக்கைகளின் வழியே செல்வதைத் தடுத்து அவன்தானே தன் உண்மைத் தன்மையை அறியும் வண்ணம் உயர்ந்த எண்ணப் போக்கில் செலுத்த மிகவும் முயற்சி செய்கிறார் கேட்போபநிஷத்தில் வரும் ஆசிரியர். இந்த மந்திரத்தில் அவர் அந்த மெய்ப் பொருள் தத்துவம் மனத்தின் அறிவாற்றல்களால் அறிய முடியாத ஒன்று; ஆனால் உயிர்த் தத்துவமான அது இயக்கம் தந்தால் தான் மனம் தன் அறியும் ஆற்றல்களைச் செலுத்த முடியும் என்று சொல்கிறார்.

மின்சார பல்பு தானாக எரியாது. ஆனால் உள்ளே மின் சக்தி பாய்ந்தால் எரிய ஆரம்பிக்கிறது. பல்பிலுள்ள அந்த மெல்லிய கம்பிகளை எரியச் செய்வது அந்தச் சக்தி ஓட்டமே. ஆனால் அதே சமயம் பல்பில் ஏற்படும் ஒளி அந்தச்சக்தியல்ல. அதேபோல மனம் தானாக ஆன்ம தத்துவத்தை அறிய முடியாது. ஆனால் ஆன்மாவுடன் ஒட்டினால் தான் அது எதையும் அறிய முடியும்.

ஏற்கனவேயே நாம் சொல்லியிருக்கிறோம் : தான் ஓட்டும் மோட்டாரைத் தன் மேல் ஏற்றி ஒரு மோட்டார் ஓட்டி நசுங்க முடியாது. டிரைவர் எதிரே வரும் நிலையில் மோட்டார் நின்று நுக்கும் அதேபோல மனம் திரும்பி உணர்வுத்தத்துவமான அந்த மெய்ப்பொருளைக் காண விரும்பினால் அது அதே கணம் பார்க்கும் ஆற்றலையும் இழந்து விடுகிறது. அறிவற்ற ஜடமான ஒரு பாளை தன்னைச்சுற்றி நிகழ்வதை என்ன காணமுடியும். அந்தப் பாளையைப் போலத்தான் ஆன்மாவுடன் இணைப்பு நீங்கிய வுடன் மனதும், ஒன்றையும் பார்க்க இயலாததாகி விடுகிறது.

உபாசனையில் பக்தன் தான் காணும் ஈசுவரனின் தோற்றம் அந்தப் பரம மெய்ப்பொருள் தான் என்று நம்பலாம். ஆனால் உபநிஷத் அது அல்ல என்று மிகவும் தெளிவாகவும் சந்தேக மில்லாமலும் சொல்கிறது. பக்தன் தன் உணர்ச்சி பெருகிய நிலையில் ஸ்ரீ ராமனையும் கிருஷ்ணனையும் நேருக்கு நேர் சந்தித்ததாக எண்ணிவிடலாம். தேவதையின் உள் தோற்றமானால் என்ன சினிமா நடிகையின் வெளித்தோற்றம் தோற்றமே ! அது பரம் பொருளாக எவ்விதம் ஆகமுடியும் ? ரிஷி இங்கே மனம் தானே பார்க்க முடியாத பொருள்களைப் பார்க்க அதற்கு ஆற்றல் தருவது எதுவோ அதுவே பிறும்மன் ஆகும் ; இங்கே உலகத்தில் உபாசிக்கப் படுவதெல்லாம் அல்ல என்கிறார்.

ரிஷிகள் நாஸ்திகர்களைப்போல் பேசுகிறார்கள் என்று முடிவு செய்து விடக்கூடாது. இருவர் நோக்கங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை. உபாசனை, பக்தி இவைகளை ரிஷிகள் நிந்திக்கவில்லை. சாதனை என்ற சுவட்டையே விழுந்து முன்னேற்றம் தடைப்பட்ட மனதை வெளியே எடுக்கும் நல்ல எண்ணத்துடன்

தான் ரிஷிகள் இங்கே பேசுகின்றனர். ஆகவே அவர்கள் நோக்கத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அவர்கள் இப்படி வெடுக் என்று பேசுகிறார்களே என்று எண்ண மாட்டார்கள். நம்முள்ளே உள்ள உயிரின் மையமான அந்தப் பொருளின் எதிரே இருப்பதனால்தான் மனம் இயங்குகிறது. அதன் காரணமாகத்தான் அதற்கு இருப்பே ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட அந்தப் பொருள் தான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உயிர் மையமாகும். மையத்தின் மையப் பொருளாயிருந்து உங்களையும் என்னையும் ஆட்டிவைக்கிறது. அதுவேதான் நம்மை மட்டும் என்ன நம் வருங்கால சந்ததிகளையும் ஆட்டி வைக்கும். அதுதான் பெரும் பரப்புக்கொண்ட உண்மைப் பொருள். பிரும்மமாகும்.

மனம் எண்ணங்களின் இடையறு ஓட்டம். அந்த ஓட்டம் நின்றால் அதன் பின்னுள்ள ஆற்றலேக்காணப் பெறமுடியும். மனம் ஓடும் பரப்பை வர வரக் குறைக்க வேண்டும். அதற்கு ஜபம் தியானம் எல்லாம் ஒழுங்காகத் தொடர்ந்து செய்வது நல்ல வழியாகும். ஜபம் முதலியவற்றின் மூலம் நம் மன ஆட்டத்தை அடக்குவது நல்ல குணங்களை ஏற்கவும் உதவுகிறது. நம் எண்ணங்களின் விளைபொருளே நாம். நாம் நம் எண்ணப்படியே ஆகிறோம். நம் எண்ணங்கள் உயர்ந்தால் நாமும் உயர்வோம்.

ஜபமும் தியானமும் இரு வகையில் பயன்படுகின்றன. எண்ணங்களின் ஓட்டத்தைக் குறைக்கின்றன. கூடவே நம் தன்மையையும், மாற்றுகின்றன. சாதனையின் போக்கிலே நம் மனது மெதுவாக ஈஸ்வரனின் உருவமான இன்ப உருவ மயமாக மாறிவிடுகிறது. ஈஸ்வரனின் முழு உருவத்தின் உயரத்தை தியானம் செய்யத் தொடங்கி வர வர அந்தத் தெய்வத்தின் உதடுகளில் நெளியும் இன்ப முறுவலில் லயிக்கிறோம். அதுவும் தாண்டி எல்லையில் உருவமற்ற சுத்த இனப்பத்தில் வந்து லயித்து விடுகிறோம். சாதகம் எல்லையை அடையும்பொழுது சாதகன் தன்னை சூழ்ந்து நிற்கும் இன்பத்தின் நிலை தெரிந்து நானே அது என்று கூவி ஆனந்தம் கொள்கிறேன்.

உண்மைப் பொருள் தேடுபவன் சுத்த ஆனந்தம் நிலையைத் தான் தேடுகிறான். வேதாந்தம் அந்த லட்சியத்தை அடையத் தான் வழி காட்டுகிறது. வேதாந்தம் உலகம் தனது மதம் என்பதனால்தான் அதற்குப் பெருமை, அது ஒரு ஹிந்துவைச் சிறந்த ஹிந்துவாக்க உதவும். ஒரு கிருஸ்தவர் இனிமை சிறந்த கிருஸ்தவராக உதவும். முகமதியர் சிறந்த முகமதியராக உதவும். நாம் உள்ளே ஆழ ஆழ நம் தன்மை சுத்த ஆனந்த நிலை என்பதை அறிந்துகொள்வோம். ஈஸ்வர சரணாகதி செய்து அவரை அறிந்து நாம் நம் மெய்ம்மையைப் பெறமுடியும். பெறுவோம். ஆத்ம போதம் ஏற்பட்ட அக்கணமே வழங்கி வரும் எல்லாத் தெய்வங்களையும் பெற்றுவிடுகிறோம். பிறந்திருக்கும் ஒவ்வொரு மதப் பெரியார்களையும் அறிந்து விடுகிறோம். வாழும் தீர்க்கதரிசியையும் புரிந்து கொண்டு விடுகிறோம்.

யச் சக்ஷஷா ந பஸ்யதி யேன சக்ஷம்ஷி பஸ்யதி
ததேவ பரும்ஹத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே.

கண்களால் எதைப் பார்க்க முடியாதோ (ஆனால்) கண்கள் எதனால் பார்க்க முடிகிறதோ அதே பிரும்மம் என்று அறி. இங்கே மக்கள் உபாசிக்கும் அது அல்ல.

முன் மந்திரத்தில் விளக்கப்பட்ட கருத்து மீண்டும் இந்த மந்திரத்திலும் கண்களை எடுத்துக்கொண்டு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. கண்கள் புற உலகப் பொருள்களின் உருவம் நிறம் ஆகியவற்றைப் பார்க்கின்றன. ஆனால் கண்கள் உண்மையில் பார்ப்பதில்லை. அவை பார்க்கும் கருவிகளே. கண்களுள் இருந்து பார்க்கும் பொருள் கண்களாக இருக்கமுடியாது. பார்வைக்குப் பின் நிற்கும் உணர்வுத் தத்துவம்தான் நித்தியப் பொருள். அந்த அடிப்படை மெய்ப்பொருளைத்தான் வேதாந்தி தேடுகிறான்.

யச் ச்ரோத்ரேண ந ச்ருணோதி யேனச்ரோத்ரமிதம்
ஸ்ருதம்
தவேத ப்ரம்ஹத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே.

காதுகளால் எதைக்கேட்க முடியாதோ ஆனால் எதனால் காதுகள் கேட்கின்றனவோ அதே பிரும்மம் என்று நீ அறிவாயாக. மக்கள் இங்கே உபாசிக்கிற அது அல்ல.

அதே கருத்துதான். உடலின் கட்டும் மட்டும் கொண்ட உருப்புகள் (இந்திரியங்கள்) மனது புத்தி எல்லாவற்றிற்கும் பின்னால் ஒரு உணர்வுத்தத்துவம் இருக்கிறது. அது சிஷ்யன் புத்தியில் நன்கு படவேண்டும் என்பதற்காக மற்றும் ஓர் உதாரணம் சொல்லி குரு விளக்குகிறார். பிரும்மம்தான் காது. அது கேட்கும் பொருளின் சத்தத்தின்பால் திருப்பிவைக்கிறார். ஒரு பிணத்தின் காதுகள் எந்தச் சத்தத்தையும் கேட்க முடியாது, ஏனென்றால் காது கேட்பதில்லை. ஒரு பாட்டுப்பெட்டி தானே சங்கீதத்தை ரசித்து இன்புற முடியாது.

யத் ப்ராணேன ந ப்ராணிதி யேன ப்ராண: ப்ரணீயதே
ததேவ ப்ரம்ஹத்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே.

எது உயிரினால் முச்சு விடுகிறதில்லையோ, எதனால் பிராணங்கள் உயிர்க்கின்றனவோ அதைப்பிரும்மம் என்று நீ அறி. மக்கள் உபாசிக்கும் இது அல்ல.

உடலின் உறுப்புகள் எல்லாம் உயிர்க்கொண்டவைபோல் இயங்குகின்றன. உண்மையில் அவை தம் உயிர் கொண்டு இயங்கவில்லை. உயிர்ப்பொறியான ஆத்மத்துடன் ஒட்டிநிற்கும் உறவாலேயே அவை உயிர்ப்பது போன்ற சக்தியை அடைகின்றன. இந்தக் கருத்தை ரிஷிகள் ஒவ்வொரு உறுப்பாக

எடுத்துக்கொண்டு சொல்லிவிட்டுக் கடைசியில் முச்சைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு இரும்புத் துண்டுக்குச் சுடும் சக்தி கிடையாது. ஆனால் அதுவே நெருப்புடன் இணைந்தால் நெருப்புத் தன்மையை அடைகிறது. சுடும் இரும்புத் துண்டைக் கண்டவுடன் நாம் அதன் குடு நெருப்பின் உறவால் பெறப்பட்டது என்று அறிவோம். இரும்புக்குச் சூடு இயற்கை அல்ல. அதைப்போல உறுப்புகளுக்கு உயிர் இயக்கும் குணமோ தன்மையோ அல்ல. சைதன்யம் பின்னிருந்து உந்தியும் சந்தித்தும் உதவினால் ஒழிய இந்திரியங்கள் தங்கள் பொருள்களை உணர முடியாது. அவற்றிற்கு நம் முன்னே உயிர்ப்பொறியுடன் ஒட்டுறவு ஏற்பட்டால்தான் அவை உயிர் பெற்றவைபோல இயங்க முடியும்.

ஓர் எச்சரிக்கை :

நாம் கேடுபெ நஷத் என்ற இந்தச் சிறந்த நூலின் முதல் அதிகாரத்தைப் படித்துவிட்டோம். இதில் குரு சிஷ்யனுக்கு உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் எது என்று கூறுகிறார். அது ஆத்மன், நம் முன்னும் இருக்கிறது. ஞானக் கருவிகள் ஒவ்வொன்றும் கருத்து. அவை எல்லாம் ஆத்மன் என்கிற சைதன்யத்தின் ஆற்றல்களால்தான் செயல்படுகின்றன என்று சொன்னபோதிலும் அவர் அதற்கு முன் அர்த்துவந்தத்துவம், கண்ணில் கண், காதில் காது மனத்தில் மனது என்றெல்லாம் சொன்னதைக் கவனித்திருக்கலாம்? கடைசி மந்திரத்தில் அவர் அந்தக் கருத்தை இன்னும் விளக்கம் பெறச் செய்கிறார்.

அது கண் பார்க்காத ஒன்று. ஆனால் அதனால்தான் ஒரு வன் சுவாசிக்கிறான். அந்த மனம் அடையமுடியாது. ஆனால் அதனால்தான் மனம் செயலாற்றுகிறது என்று பேசுகிறோம். இப்படிப் பலமுறையாக அவர் நம் உள்ளே மையத்தின் மையப் பொருளாய் ஞானங்களுக்கெல்லாம் நமக்குப் பாக்கிய வசத்தால் கிடைத்திருக்கும் பல ஞான மார்க்கங்களையே பற்றியிருக்கிறது. ஆனால் நேரடியாக அவர் அதுதான் பரமஞானம் அதுதான் ஆத்மா என்ற வகையில் பேசவில்லை. சூழ்ந்துள்ள பொருளைக் கொண்டு அந்த நிலை தானாகவே வரும்படி செய்திருக்கிறார். நன்கு கூர்ந்து நோக்கினால் கண், காது சுவாசம் எல்லாமே இந்த உயிர்த்தத்துவம் பின்னால் இல்லாத நிலையில் ஆற்றலற்றவையே. எனவே, அவை தம் தம் தளங்களில் வேலை செய்யுமாறு ஊக்கி ஆற்றல்தரும் ஒரு உயிர் ஊற்றம் இருக்கவேண்டும்.

இதுவரை குரு, மனம், புத்தி இவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ள ஆத்மாவைக் காட்டுவதிலேயே நாட்டம் கொண்டு முயன்றிருக்கிறார். நீங்கள் சரித்திரத்தில் அல்லாவுதீன் பத்மினி இவர்களைப் பற்றிய கதையைப் படித்திருக்கலாம், அல்லாவுதீன் ஈடற்ற தெய்வ அழகியான அந்தப் பத்மினியின் அழகை ஒரு முறை பார்க்க விரும்புகிறான் பத்மினி ஹிந்துபதிவிரதை. முஸ்லீமான அந்த வெற்றிகொண்டவன் தன் அழகைப் பார்க்கவிட

எவ்விதம் சம்மதிப்பாள்? கடைசியில் அவன் கண்ணடியில் அவள் அழகைப் பார்க்கலாம் என்று ஏற்பாடாயிற்று. அந்த மிலேச்சன் அவள் அழகின் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து மனம் நிறைவு அடையவேண்டியதாயிற்று. அவன் கண்கள் நேரடியாக பத்மினியின் உடலழகைக் காணமுடியவில்லை. அதைப்போலவே நாமும் ஆத்ம லோகத்தில் மிலேச்சர்களே. நம்முள்ளே உள்ள பத்மினியை நேரடியாகக் காண முடியாது. அதனால்தான் குரு தேவர் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்க்க ஏற்பாடு செய்கிறார். சுருதிகளில் வருகிற ஆத்மாவைப் பற்றிய விளக்கங்கள் எல்லாம் சுத்த சத்வத்தின் பிரதிபிம்பத்தின் பெருமைதான். இந்திரியங்கள், மனம் புத்தி இவற்றின் ஞானக்கண்ணாடிகளில் பிரதிபலித்து பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆத்மனைத்தான் தரிசனம் செய்யமுடியும். அந்தப்பிரதிபிம்பத்தின் மூலம் பிம்பம் சுத்தசத்வமான சச்சிதானந்தமாம். அதுவும் நம் உள்ளேதான் இருக்கிறது. குருதேவர் நேரடியாக இதுதான் ஆத்மா என்று ஆத்மாவுக்கு எதிராக நம்மை நிறுத்தமுடியாது. அவர் செய்வது எல்லாம் இந்திரியங்கள் அந்தக்கரணங்கள் இவற்றின் செயல்கள் மூலம் தெளிவாகும் ஆத்மனின் பிரபாவத்தைக் காட்டுவதுதான்.

நம் அரசாங்கத்தைப்பற்றி நாம் பெற்றுள்ள அறிவைப் போன்றது அது. அரசாங்கம் அரசன் அல்ல, மந்திரிகள் அல்ல. அது வாழ்க்கைத் தரத்திலும் இல்லை. மக்களிலும் இல்லை. என்றாலும் இவை எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்து நிற்கும் ஒரு சக்தியாம். அதில்தான் நாம் செயல்படுகிறோம். ஆளுகிறவர்கள் ஆளப் படுபவர்கள் இருதரத்தினராகிய நாம் அதற்குள்ள்தான் உரிமைகளும் கடமைகளும் கொண்டு வாழ்கிறோம். அதைப்போல ஆத்மன் என்பது உண்மைப் பொருளின் ஒரு சக்தி. அது நமக்குள்ளும் இருந்து நம்மை ஊடுருவியும் நிற்கிறது. அது எந்தப் புலன்களிலும் இல்லை. என்றாலும் அந்த உறுப்புக்கள் எல்லாம் அந்த ஆத்மா வினால்தான் இருப்பையும் கொண்டு செயல்படவும் செய்கின்றன. கண்கள் மற்ற உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் தனித்தனியாகப் பார்த்தால் ஆற்றலற்றவை செயல்பட இயலாதவை என்றாலும் நாம் உயிராகிய அரசாங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாகும்பொழுது தத்தம் சக்திகளைப் பெற்றுவிடுகின்றன. மதிப்புள்ள முக்கியமான உறுப்பினர்களால் ஆகின்றன. அந்த அரசாங்கம்தான் நம் ஆத்மனாகும்.

இந்த முதல் அத்தியாயத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மன்தான் பேசப்படுகிறது. அந்த சுத்த உண்மைப் பொருளான பரமாத்மா அல்ல. அந்த எல்லைப்பொருள் பரம்பொருள் என்று அழைக்கப் படுகிறது. ஏனெனில் அது வார்த்தைகளுள் அடங்காதது. எல்லையற்றது. புல்லாங்குழலின் மெல்லிய குரல்கொண்டு நாம் இடிகளின் சண்டைக் குமுறலை ஏற்படுத்திவிட முடியாது. அதேபோல் வார்த்தைகள் சுத்த உணர்வின் மௌன கர்ஜனையை விவரித்து விட முடியாது. அந்த முயற்சியில் சொற்கள் களைத்துத் திரும்பி விடுகின்றன.

பிறகு வழி? பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனை விவரித்துத் திருப்தி அடைய வேண்டியதுதான். கம்பியிலுள்ள மின்சாரத்தை விவரிப்பதுபோலத்தான் அது. ஒருமுறையில் மின்சாரமும் சூட்சுமப் பரம் பொருள்தான். ஏனெனில் அது இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அளக்கலாம். ஆனால் அதைக் கண்களால் பார்த்து விடமுடியாது. மின்னோட்டம் பல தோற்றங்கள் கொள்ளலாம். அடுப்பில் சூடாகவும் குளுமையைக் காக்கும் பெட்டியில் குளுமையாகவும் பல்புகளில் ஒளியாகவும் தோற்றம் அளிக்கிறது. பல்பில் உள்ள ஒளி மின்சாரம் அல்ல. அது கம்பியின் மூலம் சென்று தோற்றம் ஏற்று நிற்கிறது. சூரியன் பாதிக்கப்பட்டால் அதன் பிரதி பிம்பம் ஆகிறது. நீரின் தளம் அதைப் பாதிக்கிறது. அந்த பாதிக்கப்பட்ட (தோற்றம் ஏற்ற) சூரியனைப் பார்த்து உண்மைச் சூரியனைப்பற்றி ஒருவாறு அறியலாம். அதன் பெரும் சூடு, ஒளி இவற்றின் சீரிய தன்மை ஓரளவு புரியலாம். ஆனால் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து சூரியனைப்பார்த்து விட்டோம் என்று பேசுவது பொய்யாகும்.

ஆகவே (பரம) அந்த ஆத்மன் சொற்களுக்குள் பிடிபடாது என்கிற காரணத்தால் நாம் சொற்களின் மூலம் நம்முடைய (ஜீவ) ஆத்மாவைப்பற்றிப் பேசி பாதிக்கப்பட்ட (தோற்றம் ஏற்ற) ஆத்மாவை அறிய முயலுகிறோம். அந்தக் கருத்தில் நாம் இதுவரை அறிந்ததெல்லாம் ஒப்பு மெய்ம்மையையாகும். அதாவது பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கும் சுத்த சத்துவத்துக்கும் இடையே உள்ள ஒப்பு மெய்ம்மையே.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

யதி மன்யஸே ஸுவேதேதி தப்ரமேவாபி நூனம் த்வம்
வேத்தப்ரம்ஹணே ரூபம் யதஸ்ய த்வம் யதஸ்யச
தேவேஷ் வதனு மீமாம்ஸ்ய மேவ தே மன்யே விதிதம்.

குரு (சிஷ்யனுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரைகிறார்) நான் அறிவேன் என்று நீ எண்ணினால் அது கண்டிப்பாய்க் கொஞ்சமே — நீ அறிந்த பருமஹத்தின் உருவம். தேவர்களின் உருவமுமாகும். எனவே நான் நினைக்கிறேன். நீ என்ன நினைக்கின்றாயோ அது மீமாம்சைக்குரியது. (இனி நிச்சயம் செய்யப்பட வேண்டியது).

சிஷ்யன் முகத்தில் அறிந்து விட்டோம் என்ற திருப்தியும் நம்பிக்கையும் அதனால் ஏற்பட்ட ஒரு கர்வமும் தோன்றியிருக்கலாம். அதைப் பார்த்த குரு இந்த எச்சரிக்கையைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். “நீ ஆத்மனை அறிந்து விட்டோம் என்று எண்ணினால் நீ ஒரு முட்டாள்தான். ஆத்மன் கண்ணின் கண் என்

றெல்லாம் சொன்னேன். அதுதான் தேவர்களின் உருவங்களுக்குள்ளும் இருக்கிற சைதன்யமாகும். இப்படிச் சொன்னதை யெல்லாம் கேட்டுவிட்டு உடனே, “நாம் ஆத்மனை அறிந்துகொண்டோம்” என்று எண்ணி விட்டாயானால் அது தப்பாகும்.

அரண்மனையின் வாயிற்புறத்தைப் பார்த்துவிட்டும் கூட ஓர் ஏழை அரண்மனையில் பார்க்கவேண்டியதை எல்லாம் பார்த்து விட்டதாக நினைத்து விடலாம். அவன் அரண்மனையின் பெருமையை என்ன பார்த்திருக்க முடியும்? உள்ளெல்லாம் சுற்ற வேண்டும். அந்தப்புரம் எல்லாம் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுதல்லவா அவன் அரண்மனையின் பிரபாவத்தை அறிய முடியும். அதைப்போல இதுவரை கேட்டதை வைத்துக் கொண்டு ‘ஆத்மா’வைப் புரிந்து கொண்டு விட்டோம் என்று எண்ணிவிடல் கூடாது உள்ளே சென்று அலைந்து பார். கவனி. பார். நன்கு கூர்ந்து. பார், அரண்மனைச் சூழ் நிலையில் இருந்து பார். ஆத்மன் என்கிற பொருளாகிற அரண்மனையைப்பற்றி நிலைமை, தன்மை, அமைப்பு எல்லாவற்றையும்பற்றித் தீர விசாரி. சுய உணர்வு (Intuition) மூலம் அந்தப் பொருளை நேரடியாக அனுபவி. நன்கு ஆழ்; சுத்த சத்வத்தைப் பிடிப்பாய். பார்ப்பது கேட்பதெல்லாம் உண்மைப் பொருளின் பாதிக்கப்பட்ட (தோற்றம் எடுத்த) நிலையே சுத்த மெய்ப் பொருள், பேர் தோற்றம் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் இருக்கிறது. சுத்த சத்துவநிலை பிடிக்கப்பட்டுவிட்டால் பெயர்கள் தோற்றங்கள் எல்லாம் அதற்குள் மறைந்து விடும். ‘இருக்கை’ அரண்மனைக்கு அப்பால் இருக்கும் பொருள் எல்லாம் இல்லாப் பொருளே!

கோட் மாட்டியில் தொங்கும் சட்டைகளுக்குப் பெயர் உண்டு. தோற்றம் உண்டு. அது அரசனின் ஜரிகைக் கோட்டேயானாலும் அரண்மனை சௌகீதார் கூட (சாதாரணச் சேவகன் கூட) அதற்கு ஸல்யூட் செய்யமாட்டான். சட்டை மாட்டியில் தொங்குகிற உன் கோட்டை உன் மனைவி தழுவ மாட்டாள்; உன் டிரவுஸரை உன் குழந்தைகள் கட்டிக் கொள்ளப் போவதில்லை, ஆனால் அரசன் அதை அணிந்து கொண்டு விட்டால் எல்லோரும் அதை மதிக்கின்றனர். போற்றுகின்றனர். அணிகின்றவன் அணிந்தால்தான் போலீஸ் உடை கூட சல்யூட் பெறும். அதைப்போல் ஸ்வாமியாகிய ஆத்மன் உள்ளே இருந்தால்தான் உடலுக்குப் பெருமை. சுவாமி நகர்ந்து விட்டால் பிறகு அந்தப் பிணத்துக்கு என்ன மரியாதை?

இங்கே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏனெனில் அது சிந்திக்கும் திறன் தந்த நல்ல பயனாய் வந்த கேள்வி. கேள்வி இதுதான். “ஸ்வாமிஜீ, உடல் விழுந்தவுடன் ஆத்மன் நகர்ந்து விடுகிறது போல நீங்கள் சொன்னீர்கள். சைதன்யம் போய்விட்டாலும் பிணத்துக்கும் ஒரு இருப்பு இருக்கிறதே, எனில் இரண்டு இருப்புகள் உண்டென்று கொள்ளலாமா?” இந்தச் சந்தேகத்தை ஒரு எடுத்துக்காட்டின் மூலம் நீக்கலாம். எதிரே இருக்கும் சுவரில் சூரிய ஒளி பரவி விழுந்திருக்கிறது. கண்ணாடி ஒன்றை எடுத்து அதன் உதவியால் அந்தச் சுவரின்

மேலேயே அதிக ஒளியுள்ள ஒரு இடத்தை விழும்படி செய்ய முடியும். கண்ணாடியை ஆட்டி அந்த ஒளித்தூளை இடம் மாற்றலாம். ஆனால் அதுசுவரில் எங்கே விழுந்தாலும், அதற்குக்கீழ் பொதுவாகப் பரவிய சூரிய ஒளியின் பகுதி இருக்கத்தான் செய்யும். கண்ணாடி செலுத்தும் ஒளி ஏற்கனவே உள்ள பிரகாசத்தை அந்த இடத்தில் அதிகப் படுத்துகிறது.

அதைப் போலவே சுத்த சத்வம் எங்கும் பரவி நிற்கிறது. ஆனால் ஜீவனுடைய அந்தக் காரணங்களால் (மனம் புத்தி ஆகிய உள்கருவி) ஒரு தனி ஒளியும் ஏற்படுத்தப் படுகிறது என்று கொள்ளலாம். அதுதான் ஜீவாத்மன். இறந்த உன் உடலில் அந்த ஆத்மா இருப்பதில்லை என்றாலும் எங்கும் பரவியுள்ள 'அந்த சுத்த சத்வம்' உயிரற்ற உடலில், சதை எலும்பு எல்லாவற்றிலும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவை அழுகி விடுகின்றன. அந்த அழுகலிலும் அந்த சத்வப் பரப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது. நிற்க.

சட்டை மாட்டியில் (கோட் ஸ்டாண்ட்) தொங்கும் கோட்டுக்கு அணிபவன் உள்ளே வந்தால் ஒழிய ஒரு மதிப்பும் கிடையாது. அதைப் போல தோற்றம் பெயர் கொண்ட எந்தப் பொருளுக்கும் உள்ளே ஆத்மன் இருந்தால் ஒழிய அது ஜீவனுள்ளதாகாது. பௌதீக உடல் உள்ளே தெய்வ இருப்புகும்வரைதான் புனிதமானது. ஈஸ்வரனான ஆத்மன் நகர்ந்து விட்டால் கோயில் அழிந்ததுதான்.

மனிதனுக்கு மனிதன் மாறுபாடு. மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமை இதன் அடிப்படையில் ஏற்படும் பன்மை குணங்கள் எல்லாம் பிரதிபலிக்கும் தளத்தில் உள்ள வேற்றுமை காரணமாக ஏற்படுகிறதேயல்லாது ஒளியின் ஆதாரம் (மூலம்) அதாவது ஆத்மன் ஒன்றுதான். ஆம் சில கண்ணாடிகள் சுத்தமாக இருக்கின்றன. சில அழுக்குப் படிந்திருக்கின்றன. சில வளைந்து இருக்கின்றன. அந்த மாறுபாடு எல்லாம் அண்ணன் தம்பிகள் மாமன், சகோதரி, குழந்தைகள் இவர்களிடையே இருப்பது போன்றது:

அதாவது பன்மை எல்லாம் 'பாதிக்கும்' தன்மையில்தான் இருக்கிறது. பாதிக்கப்பட்ட (தோற்றம் மாறின) ஆத்மன் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது. பிரதிபிம்பங்களில் மாறுபாடு தோன்றலாம். ஆனால் சூரியன் ஒன்றேதான். இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் உண்மைப் பொருள் இருக்கிறது. அதுதான் இவற்றிற்கெல்லாம் ஆற்றல் தருகிறது. இவற்றில் பிரதிபலித்த மெருமையெல்லாம் அது தந்ததே. அவ்விதம் பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனைத்தான் விளக்கமுடியும். பேச முடியும், புத்தி அறிய முடியும். அந்த ஆத்மனைப் பற்றித்தான் கிரந்தங்களும், ரிஷிகளும் பேசுகின்றனர். சுத்த ஆத்மனை சிஷ்யன் முற்றிலும் தானாகவே உணர்ந்தாக வேண்டும்.

அடிக்கடி ஆசிரியர் பேச்சின் முடிவில் 'இதுவரை பேசியது பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனைப்பற்றித்தான்; அந்தப்பாதிப்பை உரித்துவிட்டு ஆத்மனை அறி' என்று வற்புறுத்துகிறார். ஒருமுறை சின்மயா தன் குருவைக் கேட்க நேர்ந்தது. "ஸ்வாமி! பாதிப்பதைப் பேசாமல் சுத்த பிரம்மத்தைப்பற்றியே ஏன் பேசி விடக் கூடாது? அது ஏன் கண்ணுக்குக்கண் என்றும் கண் பாதிக்கும் வகையில் அதை அறி என்றும் பேச வேண்டும்?" அந்தக்கேள்விக்கு உடனே விடை கிடைக்கவில்லை. சத்சங்கம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நேரம் ஆக ஆக சத்சங்கத்தில் ஈடுபட்டு சின்மயாவும் கேள்வியை மறக்கலாயிற்று பாதிப்பாடம் நடக்கும்போது ஸ்ரீ குருதேவர், "சின்மயா, எனக்குக் குடிக்கக் கொஞ்சம் நீர் கொண்டுவா," என்று உத்தரவிட்டார். கங்கோத்ரி போன்ற பிரதேசத்தில் அந்தக் ஏன் கண்ணுக்குக்கண் என்றும் ஏற்பட்டது விரைதான். எனினும் சிஷ்யன் ஒரு சொம்பில நீரைக்கொண்டுவந்து குருதேவர் அருகில் வைத்துவிட்டு நின்றான்.

"இது என்ன?" என்ற கேள்வி கோபமாக வந்தது.

"ஸ்வாமி! இது நீங்கள் கேட்ட நீர்" என்று பயந்த சிஷ்யன் முணுமுணுத்தான்.

நான் தண்ணீர் கேட்டேனா! சொம்பா?" என்று குருதேவர் கோபமாக இரைந்தார்.

, 'எடு சொம்பை. கொண்டுவா நீரை மட்டும்!'

சிஷ்யனுக்கு ஒரே குழபம், "நீர்—சொம்பு இல்லாமல் | சொம்பு...எப்படி?" என்று முணு முணுத்தான்.

குரு பயம் தெளிவித்து, "கலங்காதே, பாத்திரம் இல்லாமல் நீரை யாரும் எடுத்து வர முடியாது. அதே போலத்தான் மெய்ம்மையைப் பற்றிய அறிவையும் நீ வெறும் வார்த்தைகளால் சொல்லிவிட முடியாது. நீருக்குப் பாத்திரம் வேண்டியிருப்பதைப் போல், அதையும் ஏந்திவர ஒரு பாதிக்கும் பொருள் வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் சுருதிகளும், குருக்களும் பாதிக்கப்பட்ட உண்மையைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். உண்மை மெய்ப் பொருளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. மெய்ப்பொருள் சொற்களுக்கு அடங்காத ஒன்று. பாதிக்கப்பட்ட பிரம்மனை எவ்வளவுதான் நாம் அறிந்தபோதிலும் கூட நாம் நம்முடைய இலட்சியத்தை அடைய அது உதவாது. மனிதன் கட்டுப்பாடுகளை எல்லாம் தகர்த்துக்கொண்டு உயரே ஆன்மீக வெளியில் ஏறவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தத் தாகம் அடங்கும். அந்த நிலையைச் சாதகன் தான் அந்தச் சச்சிதானந்த பரப் பிரம்மமே என்று நேரடியாக உணரும்பொழுதுதான் பெறமுடியும்.

இது சுயமாக உணரும் நிலை. அதற்கு மனமும் புத்தியும் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டும். அலைவு குறைந்த மனமே பரிசுத்த

மனதாம். ஆசை, வெறுப்பு, இச்சை முதலிய மனோ வியாதிகளால் தான் இந்த அலைவுகள் ஏற்படுகின்றன. வாசனைகளால் அடியுண்ட மனது நமக்கு வெளியுலகப் பொருளை விரிக்கின்றது, சினிமாவில் பிலிம் சுருள் பிரிந்து திரையில் கதையை விரிப்பது போல! பார்ப்பவன், அதில்வரும் கதாநாயகன் கதாநாயகியுடன் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு அவதிப்படுகிறான் அல்லது சந்தோஷமடைகிறான்.

அதே போல் வாசனைகள் உலகில் நமக்கு ஒருவாழ்க்கையைக் காட்டுகின்றன. நாம் அந்த உலகுடன் நம்மைப் பிணைத்துக் கொள்கிறோம். அழுகிறோம் ஆடுகிறோம், சிரிக்கிறோம், உருளுகிறோம். 'நம்பிக்கை, சங்கடம்,' 'வெற்றி, தோல்வி,' 'நஷ்டம், இலாபம்,' இந்த இரட்டைகளுக்கிடையே அலையுண்டு, சுட்டும் விலங்கும் உள்ள வருத்த வாழ்வை ஜீவன் வாழ்கிறான், படத்தில் பார்க்கும் பாத்திரங்களின் கதை எவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவுதான் நாம் வாழும் கதையின் உண்மையும்!

இப்படி வெளியிலேயே ஈடுபட்டிருந்து விட்டால் ஆத்ம தரிசனம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. மனத்திலுள்ள வாசனைகளைப் போக்கவேண்டும். அப்பொழுது மனம் படம் ஒன்றும் காட்டாது. நாம் வெளியுலகில் நம்மை மறக்கமாட்டோம்.

வாசனைகளை நீக்க மனத்தைச் சுரண்ட வேண்டியதுதான். பிலிழுக்கு அருகில் அது சுழலும்போது தேய்க்கும் தாளைப் பிடித்தால் அது தேய்ந்துவிடும். அடுத்த தடவை அது படம் காட்டாது. அப்படியே விழுந்தாலும் கோடும் நிழலும்தான் விழும். அழகுள்ள படங்கள் ஆடாது, பேசாது.

அதேபோல பக்தி சாதனையால் சுத்தப்படுத்தலாம். அதாவது நித்திய நிரந்தர ஈசுவர சிந்தையால்—அவன் நாமம் பல சொல்லுவதால் அது சுத்தமடையும். சுத்தமான மனதில் தெய்வத்தன்மை ஒளிரும். "நீ அதாகலாம்!" போக்கிரிசூட இங்கேயே அந்த நல் நிலைமையை அடையலாம் என்று வேதாந்தம் கை அடித்துத் தருகிறது.

ஈசுவரனை எப்பொழுதும் நினை. மன அமைப்பில் எதிரிடை மதிப்புகள் கொண்ட எண்ணங்களைத் துடைத்துத்தள்ளு. தேவைப் பொருளை ஏற்கும் உண்மை வாழ்வு வாழ். எல்லோருக்கும் ஊழியம் செய். அன்பாய் இரு. சுத்தமாய் இரு. சகிப்புத் தன்மை கொள். உண்மையாய் இரு. உன் வாழ்க்கையே எல்லையற்ற அன்பு வெள்ளத்தில் முழுகியிருக்கட்டும். அவனிடத்தில் சரணாகதி அடைந்து சுயநலத்தையெல்லாம் அறவே விடு. உன் முழுத் தெய்வத்தன்மைக்கு ஏறி நிற்கலாம், நாராயண ஸ்மரணையாகியானம், சுத்தமான அன்பு நடத்தை மூலம் இது சாத்தியமாகும்,

சுத்த உண்மை

நாம் பார்த்தோம்: நெருப்பு மற்ற பொருளை எரிக்குமே தவிர நெருப்பை எரிக்க முடியாது, நீர் உலகில் உள்ள மற்ற பொருள்களை எல்லாம்நனைக்கும், நீரைநனைக்க முடியாது. கங்கைக்கு அருகில் உள்ள கிணறானாலும் கங்கை நீர் அதன் நீரை ஈரமாக்க முடியாது. அதைப்போல அந்தப்பரமஞானம் தன்னைத் தான் அறியமுடியாது. ஏனெனில் அந்த பரமமெய்ம்மைப் பொருள் தன் 'லீலை'யின் கருவியாலேயே அறியப்பட முடியாது.

குருக்கள் கொடுத்துவந்த விளக்கம் எல்லாம் பாதிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தைப் பற்றியவையே. விளையாட்டு மைதானம் குழந்தைகளும் மற்றவரும் விளையாடவேயன்றி அதுவே விளையாடவல்ல, அது விளையாடப் போவதில்லை.

அதைப்போலவே அந்தப் பரம ஞானப் பொருள் மற்ற ஞானங்கள் விளையாட ஏற்பட்ட 'மைதானமே'. ஆகவே அந்த ஞானங்கள் எல்லாம் தாமாக அதை அடையமுடியாது. ஆகவே குரு, "ஆத்மனை நன்கு அடைந்துவிட்டோம் என்று நினைத்து வீடாதே. அப்படி எண்ணினால் நீ ஒரு முட்டாள்," என்று எச்சரிக்கும்போது நாம் நன்கு சிந்தித்து விசாரணை செய்து பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் அந்த சுத்த நித்திய பரமாத்மனைப்பற்றி ஒருவாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

நீ, 'மனதை முன் செலுத்துவது எது?' என்று கேட்டாய். அது பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனைத்தான் குறிக்கிறது. நான் விடையும் தந்து விட்டேன். ஆனால் உன்னைப்பற்றி உனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியும். நீ கேட்கும் விதத்திலிருந்து பாதிக்கப்பட்ட ஆத்மனுக்கு அப்பாலும் அறியவிரும்புகிறாய் என்று நான் அறிவேன். ஏன் என்றால் நீ மோகனம் விரும்புகிறவன் ஆத்மஞானம் தான் பூரண திருப்தி தரமுடியும். சிஷ்யன் கேட்டது தெளிவான பாதிக்கப்படாத ஆத்மனைப் பற்றித்தான், குரு மேலும் சொல்லுகிறார்: கண் என்ற கருவியைப் பார்க்க இயக்கும் சக்தியே உயிர்மையும். மையத்தின் மையம். நித்ய ஆனந்த ஆத்மன் என்றும் சொல்லுகிறார்.

ஒரு கிராமவாசி முதன் முதலில் நகரத்திற்கு வந்து. "இந்த மின்சார பல்பு எப்படி எரிகிறது?" என்று கேட்கிறான். அவனுக்குத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று இரக்கம் கொண்டவர்கள் 'ஸ்விட்ச்' போட்டால் எரியும் என்று சொல்லி அதனுடன் நிறுத்திவிட மாட்டார்கள். மின்சக்தி, பிலமெண்ட் என்ற மெல்லிய கம்பி எல்லாவற்றையும் பற்றி விவரித்துத் திருப்தி ஏற்படுத்து வார்கள். அதேபோல சிஷ்யன் அந்தப் பரம மெய்ப்பொருளின் வெளித் தெரியும் தோற்றத்தைப் பற்றித்தான் கேட்க விரும்பும் கேள்வி இதையும் விட ஆழமானது என்று. அவன் சுத்த பரமாத்மனைப் பற்றித்தான் அறிய விரும்புகிறான். அதனால்தான். "இதுவரை நான்

சொன்னதுதான் நீ கேட்டது என்று நினைத்துவிடாதே. நான் பூரவாகச் சொல்லிவிடவில்லை,” என்கிறார்.

ஒளி, சூடு, காற்று என்ற தோற்றங்கள் எல்லாம் முதலில் விளக்கப்படுகின்றன. அதற்குப் பிறகு அவற்றின் உதவியால் அவற்றிற்குப் பின்னால் உள்ள அந்தச் சக்தி — கம்பியில் ஓடும் சக்தி — தெளிவாக்கப்படுகிறது. அதேபோல குருவும் கண்ணுக்குக் கண், காதுக்குக் காது முதலியவையான அந்தச் சக்திதரும் பொருளை விளக்குகின்றார், பிறகு இந்தப் பாதிப்புக்கு உட்பட்ட ஆத்மனுக்கு அப்பால் மெய்ம்மைப் பொருள் இருக்கிறது. அது இந்தப் பாதிப்புக்குப் புறம்பானது. பாதிப்புக்கள் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. நீர்பிடிக்க ஏனம் வேண்டியிருப்பதுபோல காது, கண், புத்தி முதலியவைகள் அந்த சக்தியின் இருப்பைக் காட்டத் தேவைதான். அந்தப் பொருள்கள் மூலம்தான் நாம் அந்த “உயிர்ச் சக்தியை” அறிய முடியும். முதலில் இவைகளில் தோன்றும் உண்மையின் தோற்றங்களை அறிவோம். பிறகு அவற்றிற்கு அப்பால் லட்சியத்திற்கே சென்று சுத்த உண்மையை அடைவோம்.

“நீ அறிந்ததாக எண்ணினால், நீ அறிவது மிகவும் குறைவு,” என்று எச்சரிக்கப்படுகிறோம். ஏனென்றால் அதை அறிய முடியாது. ரிஷிகள் கூட அறியமுடியாது. அதுவே அறியும் தத்துவம், பிறும்மன் அல்லது ஆத்மன், மற்ற ஒரு பொருளைப் போலப் பார்த்துக் கேட்டு அறியப்படும் பொருள் அல்ல. நானும் நீங்களும் இந்த ஒலி பரப்பிக் கருவியைப் பார்க்கலாம். ஏனெனில் அது நம்மை விட்டுத் தனித்த ஒன்று. நீங்கள் உங்கள் கைகளையும் விரல்களையும் பார்க்கலாம், ஆனந்திக்கலாம், நேரம் கிடைத்த போது. ஏனெனில் அவை பார்க்கும் கருவியான கண்ணுக்குப் புறம்பானவை. ஆனால் கண்ணை கண்ணைப் பார்க்க முடியாது. அதேபோல் பார்த்து அறிந்து உணரும் தத்துவமான ஆத்மனைப் பார்ப்பது உணர்வது எப்படி?

பிறகு என்ன செய்வது? நம்முடைய அகங்காரத்தை ஒழித்து விட்டோமானால் “நான்” என்கிற நிலை ஒழிந்து, ஆத்மன் மட்டும் அனுபவிப்பவனாக நிற்பான். வெற்றி பெற்ற சாதனையின் இறுதியில் “நான்” இருக்கப் போவதில்லை, எப்படிப் பார்ப்பேன் என்று சங்கடப்பட, நாம் “மெய்ப்பொருளாகி” விடுவோம்.

ஆற்றில் ஸ்நானம் செய்யும் ஒருவன் நகை ஒன்றைத் தொலைத்துவிட்டுத் தேடுகிறான். கடைசியில் அடைந்தும் விடுகிறான். அப்பொழுது அந்தக் கணத்தில் அவன் அடையும் ஆனந்தத்தை எப்படி எடுத்துரைக்க முடியும்? அந்தக் கணத்தில் அவன் நீருள் இருப்பான். பேசமுடியாது. இதேபோல ஆத்மனாக மாறும் நிலையின் தன்மையை அப்பொழுது பேசமுடியாது. தியான வழியில் அந்த நிலைக்குப் புகலாம். அந்த எல்லைப் பேரின்ப நிலையில் “நீ, நான்” என்றெல்லாம் கிடையாது. வேதாந்த தரிசிகள் இந்த “முழுதும்” நிலை கிடைக்கக்கூடிய ஒன்றே என்று உறுதி கூறுகின்றனர்.

ஒவ்வொரு நாளும் நாம் உணர்வின் மூன்று நிலைகளில் இருக்கிறோம். விழிப்பு நிலையில் காணப்படுவதெல்லாம் கனவு நிலையில் மறுக்கப்படுகிறது. சாப்பிட்டுப் படுத்தவன் பசித்ததாகக் கனவு காணலாம். விழிப்பு நிலையில் சாப்பிட்ட உணவு அந்தப் பசிக்கு உதவப் போவதில்லை. கனவில் பெரும் திண்டி உண்டிருக்கலாம். அது விழிப்பு நிலையில் ஏற்படும் பசிக்கு உதவாது. ஒரு நிலையில் உண்மை மற்றொன்றில் அவ்வாறிராது. சுழுத்தி (ஆழப் பெருந் தூக்க) நிலையிலோ இந்த இரண்டு உலகங்களுமே (விழிப்புலகம், கனவுலகம்) மறுக்கப்படுகின்றன.

இந்த மூன்றுக்கும் அப்பால் 'துரிய' நிலை என்று ரிஷிகள் கண்ட நான்காவது நிலை இருக்கிறது. தெய்வ உணர்வு நிலை அது தான். பூரணத்வம் அடையும் அந்த நிலையில் நாம் மற்ற மூன்றும் நீண்ட பெறும் கனவே என்று காண்போம். சாதனைகள் எல்லாம் துயரிழைக்கும் கட்டுகளை அறுத்து நித்திய ஆனந்த நித்திய பூரண நிலையான அந்த நான்காம் நிலையை அடையச் செய்யும் முயற்சிகளே. நாம் இந்த உலகத்தை (ஜகம்) உண்மை என்று நம்பி விட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நான்காம் நிலையின் இன்பத்தையும் ஒளியையும் பெறுகிறோம் இல்லை.

உப்பால் ஆன ஒரு பொம்மையைச் சமுத்திரத்தில் அழுக்கி வெளியே எடுத்தால் ஒன்றும் வரப்போவதில்லை. கதை சொல்ல சமுத்திரத்திலிருந்து பிறந்த சமுத்திரமயமான உப்பு சமுத்திரமாக மாறிவிட்டது. ஏதோ சற்று நேரம் அதற்குத் தனித்தோற்றம் கிடைத்திருந்தது. அது தன் உண்மை நிலையில் சென்று சற்று நேரம் தங்கப்பெற்றவுடன் சமுத்திரமாக மாறிவிட்டது. அதுதான் அதன் உண்மையுமாம்.

உண்மையைத் திரையிடும் அகங்கார உப்புப் பொம்மை உண்மையில் அழுக்கி நின்றால் தன் ஸ்வரூபத்தை அடையும். அதுபோல விக்ஷேபத்துக்கும் இடமில்லாத துரிய நிலையில் உலகம் ஊடுருவும் அந்த ஒரு மெய்ப்பொருளுடன் ஒன்றி நிற்கும் இன்பம் பெறப்படுகிறது.

ஓம் என்ற சத்தம் அ, உ, ம், என்ற மூன்று ஒலிகளால் ஆனது. 'அ' வின் மேல் விழிப்பு நிலையும், 'உ' மேல் கனவு நிலையும், 'ம்' மேல் ஆனந்தப் பெருந் தூக்க நிலையும் ஏற்றிவையுங்கள். 'ம்' இன் நீட்டமான அந்த இனிய முனகல் துரிய நிலையைக் குறிக்கட்டும். ஒரு ஒழுக்கும் மற்றொரு ஒழுக்கும் இடையில் ஏற்படும் மௌன நிலையைத்தான் சாதகன் கவனத்தில் இருத்த வேண்டும். அந்த வழியில் சாதகன் மனது சுத்தமடைகிறது. திடத்தன்மையை அடைகிறது. அவன் அந்தப் பேரின்ப மோன நிலையில் தன்னைமறந்து முழுகக் கற்றுக்கொண்டு விட்டானான். உயர்வற உயரும் உண்மையை அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறான்.

இந்த நேரடி உணர்வுதான் சுத்த ஆத்மன் அல்லது மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய பாதிப்பற்ற ஞானத்தைத் தரமுடியும். இந்த ஆத்ம அனுபவம்தான் வாழ்க்கையின் தெய்வக் குறிக்கோளைப் பெறுவதாகும்.

“ கனவாம் கானல்நீர் ”

ஒரு ஒளிக்கற்றை எதிரொளிக்கும் ஒரு தளத்தில் பட்டு வெளியேறி ஒரு ஒளிப்பிரதேசத்தை ஏற்படுத்தும் சம உதாரணத்தைக்கொண்டு நம்முள் ஒளிதரும் தத்துவத்தைப்பற்றி பேசினோம். புத்திவிசும் பிரதிபிம்பத்தை வேதாந்த சாஸ்திரம் சிதாபாசம் என்று சொல்லுகிறது. ‘சித்து’ ஒளிதரும் பொருள். ‘ஆபாசம்’ அதன் பிரதிபிம்பம். தேங்கும் நீர்க்குட்டையில் சூரியன் பிரதிபிம்பம் பெறுகிறது. அதேபோல உண்மைப் பொருளின் ஒளி மனதில் படும்பொழுது மனக் குளத்தில் இந்தச் ‘சிதாபாசம்’ ஏற்படுகிறது. மன அரங்கில் பொய் ஒளிகாட்டும் இந்த ‘சிதாபாசம்’ தான் ‘நான்’ என்கிற ஜீவன். இந்த ‘நான்’ என்ற தத்துவத்தை வேதாந்தத்தில், தொடர்ந்து பயிற்சி மூலம் அழிப்பது தான் மெய்ம்மையை அனுபவிப்பதாகும். சுருதி இந்த உறுதி மொழியைத் தருகிறபடியால் நாம் இந்த ‘நான்’ என்ற பொருளின் தன்மைகளை நன்கு தெரிந்து கொள்வது உண்மையை நோக்கிச் செல்லும் யாத்திரைக்குச் சிறந்த தகுதியை நல்கும்.

அந்தப் பரமஞானப்பொருள், ஆத்ம சைதன்யம், நித்திய சுயம் ஜோதி என்றும் மனித இதயத்தில் மையத்தின் மையத்தில் எப்பொழுதும் பிரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அது நம் புத்தித் தளத்தில் பட்டு எதிரொளி தருகிறது. நாம் இன்று இந்திரிய சுகத்துக்கான பொருள்களைத் தேடித் திரியும் நிலையில் இருக்கிறோம். அதனால் நம் புத்தி என்றும் புற உலகத்தை நோக்கியே திரும்பியிருக்கிறது. அதனால் பிரதிபலித்த ஒளி அதாவது அறிவு, படம் எடுத்த பாம்புபோல் ஒருபுறம் சாய்ந்து இருக்கிறது. ஆகவே பிரதிபலித்த ஒளிப்பிரதேசம் மூலப்பரம ஒளிக்கு முன்புறத்திலேயே விழுந்து விடுகிறது.

இளம் குழந்தைகள் தங்கள் நிழலைக் கண்டே பயப்படுகின்றன போல் நாமும் இந்தப் பிரதிபலித்த ஒளியை உண்மையென்று ஏமாந்து பல மயக்கங்களுக்கு உள்ளாகிறோம். எப்பொழுதுமே பிரதிபலிப்பின் தரம், பிரதிபலிப்புத் தளத்தின் நிலை, தன்மை ஆகியவற்றையே பொறுத்திருக்கும். மனம்-புத்தி சலனமடையும் போது சிதாபாசமும் நடுங்கி ஆட்டம் கொள்கிறது. பொருமை கோபம் பேராசை, சிற்றின்ப ஆசைகள் இவைகளின் புகை மண்டி புத்தி மங்குகிறபோது அந்தத் ‘தான்’ என்ற மையமும் அதற்கேற்ப மாறுதலை அடைகிறது. அதனால்தான் ஒன்றும் தெரியாத வன்போல இருக்கும் ஒரு நல்லவன் கூடத் திடீர் என்று கோபம் அல்லது ஆசைகொண்ட நிலையில் திடீர் என்று பிசாசாக மாறுவதைப் பார்க்கிறோம். டாக்டர் ஜெகில் என்பவன் உள்ளே டாக்டர் ஹெடும் இருக்கிறான்.

புத்தி புறத்தே நோக்கியிருக்கும்வரை அதை அவ்வாறு நம் உலக ஆசைகள் திருப்பி நிறுத்தி இருக்கும்வரை நம்முடைய ‘நான்’ என்ற மையத்தைச் சுற்றிய மயக்கமும் அதனால் ஏற்படும் நான் வேறு என்ற எண்ணமும் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கும். ‘தனி என்ற எண்ணத்தின் பயனாகவே துக்கத் தொடர்கள் நெருக்கி

நாம் நம் கட்டுகளின் பிடியில் உழல்கிறோம். முழுக்ஷு இந்தக் கட்டுகளை அறுத்து என்றும் அமைதியிலிருக்கும் தளத்துக்குச் செல்ல முயலுகிறேன். அதன் முயலுவது துக்க நிவ்ருத்திக்கும் சுகப்பிராப்திக்குமே.

வேதாந்தம் பேசும் பிரும்ம வித்தை, பேர் உரு இல்லாத ஆனாலும் சுருக் என்று உணரும்படியாயுள்ள ஆத்ம அசாந்திக்கு வழியை மனம் புத்தியின் சில கட்டுப்பாடுகளைச் சொல்லி ஏற்படுத்துகிறது. புறம் நோக்கும் நம் தன்மைதான் 'நான்' என்ற நம் உணர்வுக்கும் காரணம். அந்த 'நானே' ஒழித்துவிட்டால் நாம் பூரணத்துவத்தை அடைகிறோம். தன்னடக்கம் பயின்று நம்முடைய புலன்களை ஓரளவு அடக்கிவிட்டால் பிறகு நாம் நல்ல வாழ்க்கையின் நிலையை அடைந்து நீண்டு ஆழ்ந்த தியானத்தின் மூலம் ஆத்ம விசாரணை தொடங்குகிறோம். கொஞ்சமும் நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து வேதாந்த சாதனை செய்தால் நம்முடைய புறத்தே நோக்கும் தன்மை சிறுகச் சிறுக நின்றுவிடும்.

புத்தி பாம்பின் படம் போல் எழும்போது "நான்" என்று ஆத்மப் பெருமையை பிரதிபலிக்கிறது பார்: சாதனையின் மூலம் சாதகன் புத்தியின் வெளிநோக்கும் தன்மையைக் குறைக்கக் குறைக்க பிரதிபலித்த ஒளியும் தன்மூல ஒளியிடம் நெருங்குகிறது. எல்லையில் புத்தி முற்றிலும் உள்நோக்கி விட்டால் பிரதிபலித்த ஒளி அந்த நித்திய ஒளிப் பிழம்புடன் சேர்ந்து விடுகிறது. "நான்" என்ற தனிப்பொருள் அழிந்து நாம் நம் உண்மைத் தன்மையின் தனி ஒரு ஞானத்தில் உயர்வற உயர்ந்த அனுபவத்தை மேற்கொண்டு விடுகிறோம். அந்தத் தெய்வநிலை எய்துவதே நம் வாழ்வின் முழுப்பயனும். அதுவே வெற்றி.

அந்த நித்தியத் தன்மையை அடைவது என்பது ஒரு பொருளைப்பற்றிப் பெறும் அறிவைப் போன்றது அல்ல. அது நேரடியாக உணரப்பட வேண்டிய நிலையாம். தாய், தனயன் தங்கையிடம் கொண்ட அன்பையே நாம் வார்த்தைகள் மூலம் வெளியிட முடியவில்லையே! இந்தப் பரம அனுபவத்தை எவ்விதம் வார்த்தைகளால் சொல்லிவிட முடியும். லட்டைப் பற்றி பேசினால் எவ்வளவு உன்னல் பேசிவிட முடியும்? அதன் இனிமையின் ஆழத்தைப் பேசும் விஷயத்தில் நாம் தோற்றையாக வேண்டும். அதனால்தான் சிஷ்யன் இப்படிப் பேசுகிறான்.

நாஹம் மன்யே ஸுவேதேதி நோ ந வேதேதி வேத ச
யோ நஸ் தத் வேத தத்வேதேநோ ந வேதேதி வேத ச

நான் நன்கு சிந்திக்கவில்லை. எனக்குத் தெரியாதென்பதும் அல்ல. எனக்குத் தெரியவும் தெரியும். அது அறியப்படாதது என்றும் எவன் கிரஹித்துக் கொள்கிறானோ அவனே அதைக் கிரஹித்துக் கொண்டவன்.

அறிகின்றவனல்லாத ஒரு பொருளாள்ள ஆத்மா. ஆகவே அறிவதெல்லாம் புத்தி, மனம் இவற்றின் செயல்களாகுமே தவிர

தானாக ஏற்படும் உணர்வான அந்தத் தெய்வீக அறிவின் மூலம் பெறும் நேரடி அனுபவமாக முடியாது என்று குரு எச்சரித்தார். அதற்குச் சிஷ்யன் சொல்லும் பதில் மிகவும் தெளிவும் பயனும் உறச் செய்வதாக இருக்கிறது.

சிஷ்யன் தன் சிறந்த அனுபவங்களை ஒருவாறு ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதனால் அதைப் பற்றிய அறிவு மேஜை, நாற்காலி முதலிய பொருள்களைப் பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் அறிவைப் போன்றதல்ல என்று உணருகிறான். உனக்கும் உன்னைவிட்டுத் தனித்திருக்கும் ஒரு பொருளைப் பற்றி நீ நன்றாக அறியலாம். அல்லது அவ்வளவு நன்றாக அறியாமலிருக்கலாம். ஆனால் ஆத்ம போதம் ஒருவன் தன் மனைவி மகள் இவர்களைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள அறிவைப் போன்றதில்லை. நான் என்னைப் பற்றி உலகிலுள்ள எந்தப் பொருளையும்விட எவ்வளவோ அதிகமாக அறிவேன். ஆத்ம அறிவு பல்லாயிரக் கணக்கான மடங்கு தன்னைப்பற்றிய உணர்வு கொண்டது. ஆகவே ஆத்ம உணர்வைப் பற்றிய அறிவு சொற்கள் பேச முடியாத ஆழம் கொண்டது.

சொற்களும் அனுபவங்களின் உதவியின் மூலம்தான் கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றன. எனவே உண்மைப் பொருளைப் பற்றி வர்ணிக்கும்பொழுது மொழி (Language) தோற்க வேண்டியது தான். ஏனென்றால் அந்த அனுபவத்தைப் புரியவைக்கக் கூடிய அனுபவம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. சாதகன் தனது யோக சாதனையின் மூலம் மனத்தையே அழித்த நிலையில் ஏற்படும் உணர்வு அது மனமும் புத்தியும் புழங்கும் இடத்தில் தான் மொழி தன் வேலையைச் செய்ய முடியும்.

அனுபவம் நம்முள் மிகவும் நெருங்கியதாக ஆக ஆக வார்த்தைகள் நுண்மை (Subtler) அடைகின்றன. வாக்கிய அமைப்பும் தொன தொளக்கிறது. அதனால் தான் இந்த மந்திரத்தில் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடு போல் தோன்றும் கருத்துக்கள் சொல்லப் படுகின்றன. உண்மையில் அவை உணர்ச்சியின் வேகத்தையே குறிக்கின்றன. சிஷ்யன் உண்மையை நேரடியாக உணர்ந்திருக்கிறான். அதையும் புற உலகின் பொருள் பற்றிய அறிவையும் ஒத்திட்டு, 'நான் நன்கு அறிந்துவிட்டேன் என்று நினைக்கவில்லை.' என்கிறான் உண்மையைப் பற்றிய அவன் அறிவு முழுதாக. இருந்தாலும் ஏதோ மேஜை, நாற்காலி இவற்றைப்பற்றிய அறிவு போன்றதல்ல அது என்று உணர்கிறான். புறப் பொருள்களைப் பற்றிய அவன் அறிவு புலன்களில் அவைகளால் ஏற்படும் சுவடுகள் அவற்றை மனது ஏற்கும் முறை இவற்றின் மூலம்தான் பெறப்படுகிறது. சிஷ்யன் ஆத்ம அறிவைப் பெற்று விட்டான் என்றாலும் ஆத்மா தன்னை விட்டுத் தனித்த ஒரு பொருளல்ல. ஆத்மா தன் உண்மைத் தன்மையாகவே எல்லா ஆசாரியர்களாலும் உணரப்பட்டு வருகிறது.

சிஷ்யன் ஆத்மாவைக் கண்டு பிடித்தது அதிசயம்தான். அதைவிட அதிசயமாயிருக்கிறது கண்டுபிடித்தற்கப்புறம் ஏற்பட்ட மனோநிலை. அவன் தானே “ஞானம்” என்று உணர்ந்து கொண்டு விட்டான். ஆனால் அதில் கஷ்டம் என்னவென்றால் அவன் உணர்வு “பற்றிய” அறிவல்ல-அதேயான அறிவாகும். அதாவது அவன் தன் எண்ணங்களை உணர்வது போன்ற முறையில் அந்தப் பொருளை உணரவில்லை. ஆனால் அவன் ஞானமாகவே மாறி நின்றான். மேற்கத்திய வேதாந்திகளுக்கு இந்த நிலை தெரியாது. ஆகவே அவர்கள் சிஷ்யனின் இந்த மனோநிலையைப் புரிந்து மதிக்க முடிகிறதில்லை. அதனால்தான், அனுதாப உணர்ச்சியில்லாமல் படிக்கிற வெளி நாட்டுப் பேர்வழிகளுக்கு உபநிஷத் மந்திரங்கள் ‘தன் பிள்ளைப் பருவத்தில் மனித இனம் உளறியதே? அதைவிட இவை ஒன்றும் புரிந்து விடுவனவாக இல்லை! என்று படுகிறது. நவீனப் படிப்புப் படித்த ஹிந்துவுக்குமே இது மனக்கோளாறு கொண்ட இளைஞன் பித்தம் தலைக்கேறிப் பிதற்றியதாகவே தென்படுகிறது.

சிஷ்யன், தன் அனுபவம் புதிதான ஒன்று, அதற்கு ஒப்ப ஒரு அனுபவமும் இல்லை என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறான். இருந்தாலும் அந்த அனுபவமோ மிகவும் நெருங்கியதாகவும் பூர்ணமாகவும் இருந்திருக்கிறது. அழியும் அவன் தன்னுள்ளே உள்ள அழியாத தன்னைக் கண்டு பிடித்து விட்டான். அதை அவன் ‘அறிந்ததாகவும் அறியாத பொருளாகவும் எவன் அதை அறிகிறானோ அவனே அதைப் புரிந்து கொண்டவன்’ என்றுதான் அவனால் சொல்ல முடிகிறது.

உயர உயர உயரும் ஆத்ம அனுபவங்களைப் பற்றி அறிய ஆகமம் (ஆசாரியர்கள் தந்த வழியறிவு) தான் பிரமாணமாகும். சுருதிகளே அப்படித்தான் பேசுகின்றன. கூற்றுகளை ஆசாரியர்கள் வாயிலாகத் தருகின்றன. இந்த உபநிஷத்திலும் சிஷ்யன் தன் உணர்வு மூலம் பெற்ற அனுபவத்தை விளக்க அதே முறையைத் தான் கையாளுகிறான். “யார்.....அதை அறிந்த பொருள் அறியாத பொருள் என்று புரிந்து கொள்கிறானோ அவனே அதை அறிந்தவன்.....” என்கிறான்.

யஸ்யா மதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:
அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஞ்ஞாத மவிஜானதாம்

அதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் புரிந்து கொண்டு விட்டான்.

தெரிந்து கொண்டு விட்டேன் என்று உணர்பவன் அதை அறிந்து கொள்ளவில்லை. உண்மை அறிவு பெற்றவர்களுக்கு அது தெரியாத ஒன்று. அறியாதவர்கள் புரிந்து கொண்டது அது.

இது சுருதி வாக்கியம். தன் சிஷ்யர்கள் நலனுக்காக அவன் சொன்னது. இந்த மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரியில் எல்லை யற்ற பரம் பொருளைப் பற்றிச் சொல்ல முடிந்ததை எல்லாம்

அவள் சொல்லி விடுகிறாள். நாம் ஒன்றை அறிந்தோம் என்றால் அது அறியும் கருவிகள் உதவியால் பெற்ற அறிவே. அவை குறையுடையவை. முற்றுப் பொருளை அறிவதில் தோற்று நிற்க வேண்டியதுதான். சொற்கள் கூறக்கூடிய பொருள் எல்லாம் நம் இந்திரியங்களால் முன்பு ஏற்று அறியப்பட்டவையே, எனவே நாம் முன்னமே சொன்னபடி பேசப்பட்ட உண்மைப் பொருளின் மாற்றமேயாகும். (Condition or limited Truth.)

உண்மை உணர்வுத் தளத்துக்கு சுய உணர்வு ஒன்றுதான் உயர்ந்து செல்லமுடியும். சொல்லால் பேசப்பட்ட உண்மை (Truth Defiled) யாகத்தான் இருக்க முடியும். அந்தப் பரம மெய்மைப் பொருள் அனுபவ பூர்வமாகக் கிடைக்கும்போது அது நம்முடைய தன்மையாகவே அறியப்படும். இருட்டறையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வரப்பட்ட பேனா சூரியனால் ஒளி பெறுகிறது என்று பேசலாம். ஆனால் சூரியனிலேயே உள்ள ஒரு பொருள் ஒளி பெறுகிறது என்று பேசுவது சரியாகாது. ஏனெனில் சூரியன் தொழிலே விளக்கம் பெறச்செய்வதுதான். ஒளிரும் தொழில் இருள் இருந்தால்தான் நடைபெறும். அந்தப் பரம ஞானமே ஆத்மாவாம். ஆகவே அதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அறியமுடியாது. சூரியன் ஒளியாதலால் அது தன்னைத்தானே ஒளிரச் செய்வதில்லை. (ஆத்மா பரமாத்மாவே ஆகவே அதை உணர்த்தாது.—அதாகவே மாறி நிற்கும்)

அகத்தைக் கொல்லு

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு பம்பாயில் ஒரு மார்வாரி வியாபாரி ஆறு மாதம் தூக்கமில்லாமல் இரவுகளைக் கழிக்க நேரிட்டது. காரணம் ஒரு மூட்டை பூச்சி அவன் காது வழியாக மூளைக்குள்ளே புகுந்து விட்டது! அது உள்ளே சென்று பதினைந்து நிமிஷங்களுக்கு ஒரு முறை மூளையைத் தின்ன ஆரம்பித்தது. வியாபாரி உலக முழுவதும் சுற்றிப் பல டாக்டர்களையும் பார்த்து விட்டார். கடைசியில் அந்த அருமை வியாதியை ஒழிக்க வழி இல்லாமலேயே திரும்பிவர நேர்ந்து விட்டது. கடைசியில் அந்த வியாபாரி லக்னௌவிலுள்ள ஒரு டாக்டரிடம் சென்றார். டாக்டர் பரிசோதித்தார். வெளியில் ஒன்றும் சொல்லாமல் ஏதோ பார்க்கலாமென்றார். நாட்கள் ஆயின. வியாபாரியின் தொல்லை அவர் நரம்புகளைத் தொளைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் டாக்டர் அவனிடம் வந்து, “ஓர் ஆளை மேற்கத்திய பிரதேசத்திற்கு அனுப்புங்கள். செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினருக்கு நான் சிபாரிசு தருகிறேன். ஜெர்மானியர் புதிதாகத் தயாரித்த மருந்தை வாங்கி வந்தால் உங்கள் வியாதி குணமாகும். என்ன அனுப்ப முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

வியாபாரிக்கு என்ன? தொல்லை தொலைவதானால் எந்தச் செலவும் குறைவுதான்! மீண்டும் மாதங்கள் கழிந்தன. வியாபாரி நரகவேதனையில் நைந்து வந்தான். ஒருநாள் டாக்டர் ஆனந்தம் பொங்க அவனிடம் வந்து, “ஓ! மருந்து வந்து விட்டது. இனி நிச்சயம் அதிசயம் நிகழ்ந்து விடும். மூன்று குழாய்களில் மருந்து இருக்கின்றன. ஒன்றிலுள்ள மருந்தினால் மூட்டைப் பூச்சியை

மயக்கமடையச் செய்யலாம். ஒரு வாரம் சென்று மற்றொரு மருந்தை ஊசி மூலம் உள்ளே செலுத்தினால் அது இறந்து விடும். மூன்றாவது மருந்து செலுத்தினால் செத்த பூச்சி காது மூலம் வெளியில் வந்து விடும்.” என்றார். வியாபாரி மனம் தெளிந்தது. நம்பிக்கை பிறந்தது. எவ்வளவோ செலவழித்து அந்த அருமையான ஜெர்மன் மருந்து வந்திருக்கிறது!

மறுநாள் டாக்டர் அரைடஜன் கெட்டிக்காரர்களையும் உடன் வைத்துக் கொண்டு வியாதியஸ்தனை ஆபரேஷன் ரூமுக்கு அழைத்து சென்றார். மூன்றில் முதல் இஞ்சக்ஷனைப் போட்டார் டாக்டர் சொல்லியிருந்தபடி மூட்டைப்பூச்சி மூளைக்குள்ளேயே மயங்கி விட்டது. பல மாதங்களுக்குப் பிறகு வியாதியஸ்தன் முதல் முறையாக நன்றாகத் தூங்கினான் அந்த இரவு. ஆனால் மூன்று நாட்களுக்கு பிறகு மறுபடியும் மூட்டைப்பூச்சி நிமிண்ட ஆரம்பித்தது. மூளையைச் சுவைக்கத் தொடங்கிற்று. சை! துளிக்கூட இரக்கமில்லாத மூட்டை அது. ஒரு வாரம் சென்று மீண்டும் ஆபரேஷன் அறையில் இரண்டாவது ஊசி மருந்து செலுத்தப்பட்டது. வியாபாரிக்கு மூட்டை இறந்து விட்டதாகத் தோன்றி விட்டது. பிறகு அந்த வாரம் பூராவும் அவன் மூளையில் இருந்த எதிரியால் அவனுக்கு ஒரு தொல்லைமும் ஏற்படவில்லை. கடைசி ஊசி போடும் தினத்தன்று மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். இந்தப் புதுமாதிரியான ஊசி போடும் செயலுக்கு ஏற்பாடுகளும் விரிவாகச் செய்யப்பட்டன. மிகவும் விலையுயர்ந்த அந்த ஜெர்மன் மருந்து மிகவும் வெற்றிகரமாக உள்ளே ஏற்றப்பட்டது. அரை மணிக்குப் பிறகு வியாதிக்காரன் காது மிகவும் கவனிப்புடன் கழுவப்பட்டது. ஆகா! அது என்ன! ஆம் அந்தக் கிண்ணத்தில் நீரின் மேல் மிதப்பது செத்த மூட்டைப்பூச்சிதான்! டாக்டர் அதைக் கிடுக்கியால் தூக்கிக் காட்டவே வியாபாரி மனம் திருப்தி பெற்றான். வியாதியஸ்தன் பிறகு வெளியேறப்பட்டான். டாக்டர் உடன் சென்று அவனை வெளியேற்றி விட்டு மீண்டும் கதவை நன்கு தாளிட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். மாணவர்கள் விழித்த கண்ணுடன் வியப்புப் பொங்க நின்று கொண்டிருந்தனர். ‘பிரமாத இஞ்செக்ஷன்! பூ! இதற்காக நம்மை ஏன் வரவழைத்தார் இவர்?’ அவர் சொன்னார்: “பாருங்கள். உலகம் எங்கும் மருந்து காணாத ஒரு கஷ்டமான வியாதி தீர்க்கப்பட்டதை நீங்கள் பார்த்தீர்கள். ஜெர்மன் மருந்து என்று நான் சொன்னது சீசாக்களில் அடைக் கப்பட்டிருந்த சத்த ஜலமே! அதை நான் அந்தக் கோடியிலுள்ள மருந்துக் கடைகாரனிடம்தான் வாங்கினேன். ஆனால் இந்த வேலையில் மிகவும் கஷ்டமான வேலை, நேற்று இரவு ஒரு கொட்டை மூட்டைப் பூச்சியைத் தேடி பிடித்ததுதான்! அது கிடைத்தவுடன் கைக்குட்டையில் வைத்து அழுக்கிப் பிடித்து அதைக் காதுக்குள் விட்டு நீருடன் வரவழைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆகவே இன்று வெளிவந்த செத்த மூட்டைப்பூச்சி நேற்று நான் தேடி இங்கே பிடித்ததுதான். இது நியாயமல்ல என்று சொல்லலாம். இருந்தாலும் இப்படி உண்மை தெரியாத வியாதிக்காரனுக்குப் பொய் சக்தி ஏற்றப்பட்ட ஏமாற்ற மருந்தால்தான் முடியும்,” என்று அவர் விவரித்தார்.

ஆன்மீகத் துறையில் பார்த்தால் நாமும் இந்த வியாபாரியின் மயக்கத்தில்தான் இருக்கிறோம். ‘கற்பனை மூட்டைப் பூச்சி’ நம்மை வருத்துகிறது. இந்த ‘அக’த்துடன் ஒன்றி ‘நாம்’, ‘நமது’ என்று ‘தப்பான கருத்துக்களை’ ஏற்றுக்கொண்டு அதற்குப் பயனான துயர்கள், சங்கடங்கள், குற்றம் குறைகள், கட்டுப்பாடுகள் முதலியவைகளில் உழலுகிறோம். நமக்கு ஒரு லக்னென் டாக்டர் வந்து அகங்காரத்தைக் கொல்ல வேண்டும். ஆத்ம ஞானம் என்பதுதான் அதற்கு மருந்து. அதுவும் வேறு ஒன்று மில்லை. காரியம் ஆனவுடன் அதுதான் நம்முடைய “உண்மைத் தன்மை” என்று புரிந்து விடும்.

உண்மைப் பொருள் சக்தி ஞான ஜோதி சொருபத்தில் என்றும் ஜோதியாய் விளங்குகிறது. அதுதான் வெளியில் நடக்கும் எல்லாச் செயல்கள் உள்ளே மனதில் ஏற்படும் நிகழ்ச்சி எல்லா வற்றையும் தலைமையாயிருந்து ஆளுகிறது. இதுதான் நம்முடைய புத்தியில் பிரதிபலித்து நமக்கு ‘அந்த’ மூட்டைப்பூச்சியாக மாறி விடுகிறது. இந்த ஒப்புமையை இங்கே நிறுத்தியது நீங்கள் நன்கு சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காக.

மெய்மைப்பொருள் கிட்டியவுடன் மெய்ப்பொருள் மறைகிறது. பக்தன் பக்தி முதிர்ச்சியில் அன்பின் காரணமாகத் தன்னை இதயேசுவரனுடைய பிரபாவத்தில் கரைத்து விட்டவுடன் அப்பொழுது ஏற்படும் பராபக்திதான் அந்தப் பரம் பொருள் உணர்வாகும். சாதனையின் எல்லையில் எல்லா சாதகர்களும் அடையும் பயன் ஒன்றே—வழி ஏதாயிருந்தாலும் சரி. உண்மை தான் நடுவில் உள்ள கோயில். எல்லா இடத்திலுமிருந்து வருபவர்கள் அங்கேதான் வந்து சேருவார்கள், அந்த அனுபவம் ஏற்படும் சமயத்தில் அனுபவம் ஒன்றுதான் இருக்குமே தவிர அனுபவிப்பவன் என்று தனியாக ஒன்றும் இருக்காது.

மத்வ ராமானுஜ சம்பிரதாயங்களில் உள்ள வைஷ்ணவர்கள் ஈசுவர பிரஸதி ஏற்பட்டும் கூட ஜீவனும் ஈசுவரனும் (ஜீவாத்மா பரமாத்மா இரண்டுமே) என்றும் தனித்திருந்து விடும் என்று நம்புகிறார்கள். ஆனால் அத்வைதியான வேதாந்திக்கு ஒரே அகண்ட அனுபவம்தான் உண்டு. அதை அவன் ஆன்மீகப் பயிற்சியால் அடையும் பூரணத்தின் எல்லையில் அடைகிறான். துவைதிகள், ‘நாம் நாமேயாகி மாறி நின்றால் அந்த உத்தமமான ஆனந்த உணர்ச்சியை நுகர்வது யார்?’ என்று குறைந்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தாங்கள் நுகரத் தங்கவேண்டும் என்று சங்கடப்படுகிறார்கள். வேதாந்தியோ, தியாகம், ஆசை நீங்கிய நிலை, சிந்தனையின் பயன் இவற்றின் காரணமாகத் தனித்து நின்றறியும் இன்பத்தை அர்த்தமற்றது என்று கண்டு கொண்டு விட்டான். சுருதிகள் எல்லாம் ஒருமுகமாக அறிபவன் அனுபவிப்பவன் தவிர மற்றதெல்லாம் பொய் என்றும் அகண்டா காரமான அமைதி ஜீவன் ஆத்மாவுடன் இணைவதில்தான் இருக்கிறதென்றும் கூறுகின்றன. அது தெரிந்தவற்றிற்கு மட்டும் அல்ல, தெரியாதவற்றிற்கும் அப்பால் இருக்கிறது என்று சுருதி கூறுவது தானாகவே தெளிவாகிறது.

கண்ணடியில் பிரதிபலிக்கும் ஒளியின் உதாரணத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஜீவன் அதற்கு ஆதாரமான பொருளுடன் இணைவதைப் பார்க்கலாம். ஒரு முகம் பார்க்கும் கண்ணுடிக் கெதிரே மிகவும் வலுப் பொருந்திய பிரகாசமான மின் வளை விளக்கை (Arc light)ப் பொருத்தியிருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வோம். பிரதி பிம்பம் ஏற்படுவதற்கு ஒரு விதி உண்டு. கண்ணுடிக் கெதிரே எவ்வளவு தூரத்தில் பொருள் இருக்கிறதோ அவ்வளவு தூரம் பின்னுடிகான் அதன் பிரதிபிம்பம் ஏற்படும். மின் வளை விளக்கு கண்ணுடிக்கு முன்னால் மூன்று அங்குலத்தில் இருப்பதாக இருந்தால் அதன் பிரதிபிம்பம் மூன்றங்குலம் பின்னால் ஏற்படும். அந்தப் பரம ஞானம் அதன் ஒளி வீசிக்கொண்டு கண்ணுடியான நம் புத்திமுன் இருக்கிறது. ஒரு ஆன்மீக சாதகன் நல்வாழ்வு வாழ்கிறான். மிகச் சிறந்த பண்புகளுடன் உயர்ந்த மதிப்புகள் அறிந்து அதன்படி தன் வாழ்வை உயர்த்திக்கொண்ட காரணத்தால் புத்தி உள்நோக்கி விடுகிறது. அகங்காரம் (Ego) (ஒளியின் பிரதிபிம்பப் பிரதேசம்) அதன் மூலப் பொருளுடன் சேர்ந்து விடுகிறது. பக்தன் பணிவுடையவனாய் சுயநலம் விட்டுத் தெய்வத் தன்மையை அடைந்துவிடுகிறான். இருந்தும் இந்த நிலையிலும்கூட அவன் உண்மையாயிருக்கும் தன் ஆன்ம அனுபவத்தைப் பெறுகிறதில்லை.

ஆன்மீக ஞான முன்னேற்றத்தின் அடுத்த படி அப்யாசம். தியானத்தின் தொடர்ந்த பயிற்சி காரணமாக ஒப்புப் பொருள் உதாரணத்தில் பேசினோமானால் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுத்தும் கண்ணுடிப் பொருளான புத்தி ஒளிப் பொருளான ஆத்மாவின் அருகே நெருங்கி வருகிறது. கடைசியில் கண்ணுடியும் ஒளியும் நெருங்கி இணைந்து ஒன்றாகிவிடுகிறது.

அந்த மின் வளை விளக்கு கண்ணுடியுடன் பொருந்திவிட்டால் என்ன எதிர்பார்க்கலாம்? கண்ணுடியின் கனம் காரணமாக பிரதிபிம்பம் அப்பொழுதும் கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டுத் தனியாகக் காணப்படலாம். ஆனால் சூட்டின் காரணமாக ரசம் உருகிப் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுவதே நின்றுவிடும். பிரதிபிம்பம் எங்கே போயிருக்க முடியும்? சாஸ்திரங்கள்—“அது எங்கும் போக இயலாது—பிம்பத்துடன் சேர்ந்துவிட்டது!” என்று கூறுகின்றன.

தொடர்ந்து தியானப் பயிற்சி செய்வதனால் புத்தி ஆத்மா விடம் நெருங்கிச் செல்லுகிறது. கடைசியில் ஆத்ம பரம உண்மையின் உணர்வுச் சூட்டின் காரணமாக அகங்காரம் தரும் பொய் மதிப்புக்கள் மறைய அது எல்லையற்ற இன்பக் கடலில் ஆழ்ந்துவிடுகிறது. அதுவே நம் உண்மைத் தன்மை வெளியாகும் இடமாம். இதுதான் சமாதானுபவம். ஆத்மாவை ‘சுய உணர்வுகள்’ மூலம் பார்த்து அதனுடன் ஒன்றாக நின்ற பிறகு அந்தத் தெய்வ மனிதன் நிலை அவனைக் காட்டிலும் தனித்து ஒன்று இருக்கிறது என்றில்லாமல் அவனே உண்மையாகி நிற்கிறான். சுருதிகள் எல்லாம் இதைத்தான் வலியுறுத்துகின்றன. ஏன் ஹிந்து மதத்தில் மட்டுமேயன்றி உலகத்தின் மற்ற எந்தச் சிறந்த

மதத்திலும் உள்ள ஆசிரியர்கள் இதைத்தான் இன்றும் வலியுறுத்துகிறார்கள். இந்தச் சாதனை, வாழ்க்கையின் இந்தப் பிரயாண முடிவு எல்லோரும் பெறக்கூடிய ஒன்றே.

இந்த அனுபவம் பெற்றவன் கேடுபெரிஷத்தில் வரும் சிஷ்யன். அந்த அனுபவம் சூட்சுமமானது. ஆனாலும் மிகவும் நிறைந்தது. அதனால்தான் அந்தச் சிஷ்யன் அப்படிப் பேசுகிறான், “அதைப் புரிந்து கொள்ளாதவன் அறிகிறான். அநியாதவன் புரிந்து கொள்கிறான்!” என்று. வார்த்தைகள் பித்துக்கொண்ட பிதற்றல் போன்றல்லவா இருக்கின்றன. கஷ்டம் என்ன? அந்த உணர்ச்சி நிலையில் அறிய யார் ‘நான்’ இருக்கிறது? ‘நான்’ என்று வந்த நேரத்தில்தான் அந்த உணர்ச்சியின்பப் பெரும் நிலை போய் விடுகிறதே!

ஒரு தூணை (Post) ஒரே சமயத்தில் தூணாகவும் பேயாகவும் (Ghost) காணமுடியாது. கயிறு என்று புரிந்த அதே நிமிஷம் பாம்பு மறைந்து விடும். ‘அகம்’ இருத்தால் ஈசுவரன் இல்லை. வேராதந்த அனுபவம் ஹிந்துக்களுக்கும் தனி உரிமைப் பொருளல்ல. சீன வேதாந்தியான யஸ்சியாஷிஹ் என்பவர் பாட்டின் பொருள் கேளுங்கள்:

“நீ தேடும்போது தான் அதை இழக்கிறாய்.

அதை நீ பிடிக்கவும் முடியாது; விடவும் முடியாது.

நீ இரண்டையும் செய்ய முடியாதிருக்கும்போது

அது தன் வழி தானே செல்லுகிறது.”

“நீ மௌனமாயிரு ;

அது பேசுகிறது.

நீ பேசினால் அது மௌனமாயிருக்கிறது.”

பக்தி, ஞானம், கர்மம், ஹடயோகம் எந்த யோகமாயிருந்தாலும் சரி, எல்லாம் அந்தப் பூரணத்துவத்தை அடைய ஏற்பட்ட வழிகளேதான். ‘அகம்’ என்ற உன் சத்ருவை ஒழித்தாக வேண்டும். “அகத்தைக் கொல்; தெய்வ வாழ்வு பெற உயிரை விடு!” ஆனந்த குடிரத்தின் முனிவர் வாக்கு இது. இதுதான் ஆத்ம விடுதலைக்கு வழி. இதைக் கேட்டுக் கொள். கெட்டிக் காரத்தனமாய் நட. உண்மையான மாறாத பக்தி, அன்பு இவற்றின் வழி சென்று ஆத்ம சாக்ஷாத்காரமான முழுமையை அடை.

இலட்சியம்

அகங்காரமற்ற தெய்வ அனுபவ நிலையில் பார்க்கப்படும் பொருள் இருக்குமே தவிர பார்ப்பவன் இருக்க முடியாது. யோகிகள் முயற்சியெல்லாம் பார்க்கும் கருவிகளை ஒரு முகப் படுத்திப் பிறகு அதை ஆத்ம ஞானம் பெற உபயோகப்படுத்துவதுதான். எல்லா யோகமுறைகளும் அதைத்தான் காட்டித் தருகின்றன.

சாதகன் ஒரு முறை இந்த முழுமையை அடைந்தவுடன் அவன் உடலுடன் ஒட்டி நிற்கும் தன் எண்ணத்தை ஒதுக்க முயலுகிறான். புற உலகம் நாம் உடலை எண்ணியிருப்பதால்தான் இருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டால் புற உலகம் அதன் பொருள்களும் அவை தரும் துயரும் இருக்க முடியாது. இப்படி முதன் முறை சொல்லிக் கேட்கிறவர்களுக்கு இது பிடிக்காமலோ, புரியாமலோ இருக்கலாம். ஆனால் கனவுலகம், ஆழ்ந்த தூக்க உலகம் இவற்றில் வாழ்வதுபோல் வாழ்ந்து உண்மையை அறிய முடியும். அந்த இரண்டு நிலையிலும் நாம் நம் உடல் இருப்பதையே உணர்வதில்லை. ஆகவே பௌதீக உலகமும் இல்லையென ஆகிவிடுகிறது.

எனவே யோகி, மனம், புத்தியைப் பயிற்சி செய்வித்துக் கூர்மை பெறச்செய்து ஆத்ம தத்துவத்தின் புறம் உள் நோக்கிச் செலுத்துகிறான். இதுவே புற உலகத்திலிருந்து விடுதலையடையும் வழியாம்.

சாஸ்திரங்கள் சொல்வது மிகவும் எளிது. நேரடியானது. ஐயம் திரிப்புக்கு இடமற்றது. ஆனால் பிறும்ம வித்தையைப் பற்றிய அறிவு மட்டும் மனிதக்குறைபாடுகளிலிருந்து விடுதலை அளித்து விட முடியாது. பெரும் நூல்களைப் படித்து விட்டு ஆப்பிரிக்கக் காட்டு மனிதன் நாகரீகத்தின் பயனை அடைந்து விட முடியாது. காட்டு மிராண்டித்தனத்தை விட வேண்டும். அப் புத்தகங்கள் கூறும் நல்ல நாகரீக வழிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். 'ஆஸ்பரோ' என்ற பெயரை மஹாமந்திரம் மாதிரி எவ்வளவு முறை திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாலும், மருந்து சாப்பிடாமல் தலைவலியிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கப்போவதில்லை. அதைப்போல வேதாந்தம் தத்துவரீதியில் மிகவும் சிறந்ததுதான். அதன் சாஸ்திரக் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொண்டால் மட்டும் அது ஒரு இன்பத்தையும் தரப்போவதில்லை. அதன்படி வாழவேண்டும். குறைபாடு இல்லாமல் வாழ வேண்டும். அதில் கூட்டுதல், குறைத்தல் கூடாது. இரண்டு எதிரெதிர் பொருள்கள் இடையே மனச் சேர்க்கை ஏற்பட முடியாது. இருள் இருக்கும் இடத்தில் ஒளி இருக்க முடியாது.

சாதகன் தப்பான மதிப்புக்களை ஒதுக்கிவிட்டுத் தன் யாத் திரையை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதுதான் பொருள் உள்ள (positive) சாதனையின் இன்மைப் பகுதியாகும். இது உறுதி பூணுவதாலோ, நிச்சயம் செய்து கொள்ளுவதாலோ மட்டும் கைகூடுவதில்லை. அதற்கு நன்னெறி செல்லும் வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும். ஆத்ம பூரணத்வம் அடைய ஏற்பட்ட முக்கியமான நான்கு வழிகளில், ஒன்றில் தொடர்ந்து நன்னெறி வாழ்வு வாழ்ந்தால் ஒருவன் அந்தத் தெய்வ சக்தியான தானாகவே புரிந்து கொள்ளும் (Intuition) ஆற்றலைப் பெறுகிறான். இந்தச் சக்தி நம்முள் இப்பொழுது தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. யோகம் அதை எழுப்பி விடுகிறது. புதிதாகப் பெறும் இந்த ஆற்றலின் உதவியால்தான் மனிதன் தன் முழுமையின் வெற்றிப் பிரதேசத்தை அடைகிறான்.

‘உண்மை’யை இந்தத் தானாகவே உணரும் சக்தி மூலம் தெரிந்து கொள்வது மேஜை போன்ற ஒன்றை நாம் அறிந்து கொள்வது போன்றதன்று. அந்த ஆற்றல் மூலமாகவே சாதகன் பூரணத்வமாகவே ஆகிவிடுகிறான். அதனால்தான் குரு எச்சரிக்கிறார். ‘உண்மை ஞானம் பெற்ற ஒருவனுக்கு அது தெரியாத ஒன்று, ஆனால் உண்மை ஞானம் பெறாத ஒருவனுக்கு (அறிவு பெறாத ஒருவனுக்கு) அது தெரிந்த ஒன்றாகிவிடும்.

இந்தியத் தத்துவத்தின் சிறப்பை அடையப் புத்தக அறிவு மட்டும் போதாது. மேற்கத்திய தத்துவ சாஸ்திரிகள் போல் நாம் வாழ்க்கையைப்பற்றிப் புத்தி பூர்வமாகக் கொள்ளும் ஒரு நோக்கு என்ற வகையில் வேதாந்தத்தைக் கொள்ளுவதில்லை.

வேதாந்தம் நமக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு கருத்து மட்டும் அல்ல. வாழும் ஒரு வழியாகும். நாம் வேதாந்தியை ஒரு சோம்பேறியான கனவு காண்பவனாகவோ அல்லது கெட்டிக் காரத்தனமாய்க் கதை விடுபவனாகவோ நினைப்பதில்லை. அவன் உண்மையானவன். உபயோகமான வாழ்க்கையின் மதிப்பை நமக்குக் காட்டித் தந்து அவன் வேதாந்தத்தை எப்படி வாழ்க்கையில் சீர் சிறப்புடன் வாழ முடியும். என்று காட்டுபவன். சமஸ்கிருதத்தில் அதற்கு ‘தர்சனம்’ என்று பெயரிட்டிருப்பது கவனத்திற்குரியது. நேரடி அனுபவத்துக்குக் கிடைக்கவேண்டிய உண்மைகள் என்ற விதத்தில் இந்தப் பெயர் மிகவும் கருத்துப் பொதிந்ததாகும்.

வேதாந்தப் பேச்சுகளைக் கேட்பதினால் அதைப்பற்றிய தெளிவில்லாத ஒரு கருத்து ஏற்படலாம். ஆனால் வேதாந்த வாழ்வை வாழப் பயின்றாலொழிய நன்மை ஏற்படாது. வேதாந்தம் வாழ்க்கைக்குப் புறம்பானது என்று சொல்வது அதுபற்றித் தெரியாத சோம்பேறியின் பேச்சாகும். வேதாந்தம் சொல்லும், ‘ஒருமை’ மெய்மை என்பதன் ஆதாரத்தின் மேல் வாழும் வாழ்க்கையை விடச் சிறந்த வாழ்வு, பூரணமான வாழ்வு, வேறு ஏதொன்றும் இருக்கமுடியாது என்பது உண்மை.

உண்மையான வேதாந்தி சம நோக்குடையவன். துரிய நிலை யுடையவன். புத்தி வீங்கியோ அல்லது உணர்ச்சிப் பெருங் காற்றில் மங்கிய புத்தி கொண்டோ இருக்க மாட்டான். தர்க்கித்துப் புரிந்து கொள்ளல், ஒட்டாதிருத்தல், இந்த முறைகள் மூலம் அவன் புத்தி நுண்மை அடைந்திருக்கும். அன்பு, கருணை பிறருக்கு மதிப்புத் தருதல் முதலியன பழகி அவன் தன் மனப் பண்புகளைப் பெருக்கி வைத்திருப்பான். இவ்விதம் பயின்ற மனதும் புத்தியும் சேர்ந்து ஒரு விஷயத்தில் யோசிக்க இறங்குமானால் அங்கே ‘தானாக உணரும் சக்தி’ ஒன்று உதிக்கும். அது தெய்வ ஆற்றல். ஞானக்கண். அந்தக் கண் மூலம்தான் ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுகிறது.

ப்ரதி போத விதிதம் மதம் அம்ருதத்வம் ஹி விந்த தே
ஆத்மனா விந்ததே வீர்யம் வித்யயா விந்ததே அம்ருதம் 2.4

மனதின் ஒவ்வொரு மாற்றத்திலும் மாற்றத்தின் ஊடேயும் பிரதி போதம் (உள்ளுணர்வு) மூலம் அதை அடைகிறவனே அமரத்வத்தை அடைகிறான். ஆத்மன் மூலம் அவன் உண்மை ஆற்றலைப் பெறுகிறான். ஞானத்தின் மூலம் அமரத்வத்தைப் பெறுகிறான்.

நம்முள்ளே 'நானாக'த் தலைமை வகித்து நடத்தும் அந்தப் பரம மெய்ப்பு பொருள் உணர்வின் மூன்று நிலைகளுக்கும் சாட்சி யாகி நிற்கிறது என்று தெளியப்படுகிறது கொண்டால்தான் அறியப் படும். சாட்சி என்றால் நிகழ்ச்சியில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ளாமல் புறத்தே நின்று கவனித்துக் கருத்துக் கொள்வான், அவனுக்கு அந்த நிகழ்ச்சியில் ஆர்வமோ, விரோதமோ எதுவும் கிடையாது. அதனால் சற்றும் பாதிக்கப்படாமலே அவன் அதைக் கவனிக்கிறான். அதைப்போல இந்த ஆத்மாவும், அதாவது இந்த உண்மைப் பொருளும் தன் உண்மைத் தன்மையான நித்தியமாய் எங்கும் ஊடுருவி நின்று அழியாதிருக்கும் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஒன்றும் செய்யாததாக ஒன்றையும் அனுபவிக்காததாக ஒரு உயிர்க்கொண்ட சாட்சியாய் மட்டும் நிற்கிறது.

விழிப்பு உலக அனுபவம் கனவுலக அனுபவத்தில் மறுதலிக் கப் படுகிறது. இரண்டு உலக அனுபவங்களும் ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் மறுதலிக்கப்படுகின்றன. இருந்தும் அவன் விழிப்புநிலை கனவு நிலை நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கொள்ள முடியும். ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் நடப்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்றும் அவ னறிவான். நிகழ்ச்சிகள் ஞாபகம் இருக்க வேண்டுமானால் அனுப வித்தவனாக இருந்தால்தான் முடியும் என்பது நன்கு தெரிந்ததே. நான் எவ்வளவு உயர்ந்த ஞாபக சக்தி உடையவனாக இருந்த போதிலும் உங்கள் அனுபவங்களை நான் ஞாபகம் வைத்திருக்க முடியாது. அதே போல என் வாழ்வில் நடந்தவைகளை நீங்கள் நினைவு கொள்ளமுடியாது.

மேலே சொன்னதிலிருந்து நம்முள்ளே மாறாத ஒரு தத்துவம் (சக்தி) இருந்துகொண்டு நம்முடைய விழிப்பு வாழ்வு, கனவுலகம், தூக்க இன்பம் மூன்றையும், அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று தெரியவருகிறது. விழிப்பு நிலையில் இருக்கும் 'ஐயா' கனவுலகில் இல்லை. ஆனால் விழித்தவுடன் அவர் தாம் கனவு கண்டதை நினைவு கொள்கிறார். எல்லா நிலையிலும் நின்று கவனித்து நமக்கு அறுபடாமல் தொடர்ந்த ஒரு வாழ்வைத் தருகிறதே அது தான் சர்வ சாக்ஷியான ஆத்மனாகும்.

இந்தச் சாக்ஷியுடன் ஐக்கியமாவதுதான் அகத்தின் அறியா மைத் தனையை நீக்குவதாகும். சாவு, எல்லைக்குட்படுதல், வருத்தம், கையறுநிலை, வெற்றி தோல்வி, இன்பம்துன்பம் இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையின் ஆயிரமாயிரம் துன்பக் களைகளெல்லாம் இந்த 'அகத்' தினுடையதுதான். சர்வ சாட்சியான உண்மைக்கு இந்த சம்சாரம் வேற்றுப்பொருளே; ஆத்மனுடன் ஐக்கியமாவதில் ஆத்மனை அறியும் ரகசியம் இருக்கிறது. அது அறிந்தவை, அறியாதவை இரண்டிற்கும் அப்பால் இருக்கிறது.

இஹசேத் அவேதீத் அதசத்ய மஸ்தி
 ந சேதி ஹாவே தீத் மஹதீ விநஷ்டி:
 பூ தேஷு பூ தேஷு விசித்ய தீரா:
 ப்ரேத்ய அஸ்மான் லோகாதம்ருதா பவந்தி

2.5

ஒருவன் (பிரம்மத்தை) இங்கேயே இந்த உலகத்தில் அறிந்து விட்டால் மனித அபிலாஷைகளின் எல்லை அடையப்பட்டது. அறியவில்லை என்றால் நாசம் அதிகம்தான். ஞானிகள் எல்லா ஜீவன்களிலும் ஆத்மாவைக் கண்டு இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து ஏறி அமரத்துவமடைகிறார்கள்.

அன்புகொண்ட சுருதித் தாய் தன் வளர்ந்த குழந்தைகளுக்கு இந்த எச்சரிக்கையை விடுவதன் மூலம் தன் ஆர்வம் கொண்ட அன்பை வெளியிடுகிறாள். இந்த வாழ்விலேயே நம் கட்டு விலங்குகளிலிருந்து விடுபடும் முயற்சியில் வெற்றி பெறவேண்டும். விடுதலை மனிதனின் பிறப்புரிமை. அதை அடையத் தான் அவன் அவதாரம் எடுத்திருக்கிறான். பல்லாயிர உடல்கள் எடுத்து பல குடம் கண்ணீர் உகுத்தபிறகு சர்வ தயாபரணை எம்பெருமான் இந்த மனித உடல் எடுக்கும் பாக்கியத்தை நல்கி இருக்கிறான்.

“அரிதரிது மானிடராவதரிது; மானிடராயினும் கூன், குருடு, செவிடு, பேடு, நீங்கிப் பிறப்பதரிது,” அதற்கும் மேல் நல்ல வளர்ந்த உடல், மன, ஆன்ம அமைப்பைப் பெறுவது பல ஜன்மங்களில் தொடர்ந்து செய்த தவப்பயனே என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவ்வளவு கிடைத்தும் உண்மையைப் பற்றி சுருதிகள் தரும் ரகசியத்தைக் கேட்க வாய்ப்புப் பெறாத போனால் முடிவடையாத கண்ணீர்க் கிடங்கில் இருளினூடே அலைய வேண்டியதுதான். உங்களுக்கெல்லாம் பாராட்டுக்கள்! இந்தத் தலைமுறை மக்களில் நீங்கள் பொறுக்கி எடுத்த பாக்கிய சாலிகள். பல காலம் தவம் செய்து உபநிஷதம் படித்து “பாதிக் கப்பட்டு விளங்கும் உண்மையைப் (Conditioned Truth) பற்றி யாவது அறிந்து கொண்டீர்கள்.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பல லட்ச மக்களுக்குப் பிரதிநிதியாகிறீர்கள். மக்கள், பாவம், மனிதர்களாயில்லாமல் இரண்டு கால் புழுக்கள் போல அழுக்கில் நெளிகிறார்கள், மயக்கம் கொண்டு வழியின்றி. அதனால் சுருதி சொல்லுகிறது “ஆத்மா நாம் என்று அனுபவம் பெற முயலாத மனிதன் வாழ்வு நாசமே.”

மனித முயற்சியின் சரித்திரத்தில் துறவு மனப்பான்மை இல்லாமல் தங்கும் வெற்றி ஒரு பொழுதும் அடையப்பட்ட தில்லை. இயற்கையே இந்த உண்மையை உரக்கக் கூவி நிற்கிறது. மீன்கள் பறவையாகிப் பறக்க ஆசைப்பட்டால் நீரில் நீஞ்சும் பெருமையை விடத் தயாராயிருக்க வேண்டும். பறவைகள் மிருகங்களாக வளர வேண்டுமென்றால் பறக்கும் ஆசையை விட்டுவிட வேண்டும். மிருகங்கள் சூட்சுமமான மனதையும்

புத்தியையும் பெற வேண்டுமென்றால் ஸ்தூலத் தன்மையுள்ள உடலையும், உணர்வையும் விட்டுத் தொலைக்கத் தயாராக வேண்டும். குரங்கு மனிதன் வாலையும், காட்டு வாழ்வையும் விடத் தயாராயிருந்தால், கோட்டு சூட்டு அணிந்த இன்ஷியூரன்ஸ் ஏஜண்டாகவோ அல்லது அலறும் அரசியல் வாதி யாகவோ ஆகமுடியும். மனிதன் தெய்வத் தன்மைக்குச் செல்வது கடைசி வழிநடை. அதற்கு வழிமுறை காட்டுகின்றன சுருதிகள். ஒரு தியாகம் செய்தால் போதும், மனிதன் தெய்வ வாழ்க்கையை அடைந்து விடுவான் என்று ஞானசிரியர்கள் எல்லாம் உரைக் கின்றனர். அகத்தை ஒழி. தேவனாகு. அது முடியும். இங் கேயே இப்பொழுதே முடியும். பெயர் தோற்றம் கொண்ட ஒவ்வொரு ஜீவனுள்ளும் தானே வெளியாகிக்கொண்டு நிற்கும் அந்தத் தத்துவத்தை அறிந்துகொள். இதுவே நல்ல ஒரு வழி பாடு. அதுவே நம்மை உண்மையின் கர்ப்ப கிருஹத்துக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடும். அவனை நாம் நேருக்கு நேர் சந்தித்து அவனுள்ளே ஒடுங்கி அவனாகிவிடுவோம். தெய்வத்தைப் பார்த்த வுடனே மனிதன் மறைகிறான். தெய்வமாகிறான் 'பிரும்மவித் பிரும்மமவ பவதி.'

இங்கே—இதோ

மனிதன் பௌதிக ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் தேடி அழிகிறானே என்று சுருதி படும் வேதனையை நாம் பார்த்தோம். மனிதனாகவும் பிறந்து எல்லா இந்திரியங்களும் நல்ல நிலை யிலிருக்கப் பெற்றவனாகி நல்ல புத்தியும் கொண்டு சத்புருஷர் களைச் சந்தித்து, ரிஷி, முனிவர்களுடைய ஞானச் சொற்களைக் கேட்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்க மனிதன் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம் வாய்ந்திருக்க வேண்டும்! அதனால்தான் அன்பு முதிர்ச்சியால் சங்கடம் கொண்டு சுருதித் தாய், இங்கே அதை அடையாதவனுக்கு நாசமே! என்று பேசுகிறாள்.

எல்லா ஜீவன்களுக்குள்ளும் அந்த மெய்மையைத் தேடிக் காணத் தெரிந்த கெட்டிக்காரர்கள் ஆத்ம ஞானைந்தத்தில் நிலைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் (ப்ரேத்ய அஸ்மான் லோகாத்) இந்த உலகைவிட்டு (அம்ருதா பவந்தி) அமர ராகின்றனர்.

இந்த வரி இதைப்போன்ற மற்ற வரிகள் இவற்றின் அடிப்படையில் வேதாந்திகளில் இரண்டு வகைக்கொள்கையினர் ஏற்பட்டிருக்கின்றனர். ஒரு வகையினர் இந்த உடல் இறந்தால் ஒழியப் பூரணத்துவம் அடைய முடியாது என்று பேசுகின்றனர். மற்றவர் சுருதிக்கு வேறு ஒரு கருத்துச் சொல்லுகின்றனர்; வேறு வகையில் வாதம் புரிந்து தெய்வத் தன்மை இந்த வாழ்க்கையிலேயே அடையப்பட்டுவிடும் என்பது அவர்கள் கூற்றாகும். முன்னவர்கள் விதேஹ முக்திதான் சாத்தியம் என்கிறார்கள். பின்னவர் ஜீவன் முக்திநிலையை ஒத்துக்கொள்கிறார்கள்.

இவ்விரண்டில் சங்கராச்சாரியார் இரண்டாம் கருத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுவது சரி என்றும் படுகிறது. சின்மயாவும் அதையே ஒத்துக்கொள்கிறார். ஏனெனில் பல பெரியோர்கள் இந்த வாழ்விலேயே தங்கள் பேச்சு மூலமும் நேரடியாகவும் இந்த உடலிலிருந்துகொண்டே தெய்வப் பூரணத்துவம் கொண்ட அமர வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்வது முடிந்த ஒன்றுதான் என்று காட்டித் தருகிறார்கள். ஆத்ம சாக்ஷாத்ரம் இங்கேயே இப்பொழுதே முடியும்.

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் 'குரு'வினுடைய சாஸ்திரிய லக்ஷணங்களின் ஆதாரத்தின் மேல் தன்னுடைய வாதத்தைத் தெளிவுத்துகிறார்கள். நாம் அதை ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறோம். குருவானவர் சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவராக இருப்பதுடன் தெய்வத் தன்மை (உணர்வையும்) பெற்றிருத்தல் வேண்டும். சாஸ்திரம் படித்திருக்கிறார் என்பதற்காக ஒரு பண்டிதர் குரு ஆகிவிட மாட்டார். சாதகன் பிரம்ம வித்தை யைப் பற்றிக் கூறும் சாஸ்திரங்கள் பேசும் பூரணத்துவ நிலையைத் தன் முயற்சியால் அடைந்தவுடனேயே இறந்துவிட வேண்டும் என்று நாம் கருதவேண்டியிருக்கும். விதேக முக்தியை ஒத்துக் கொண்டால் சுருதியின் அந்த வாக்கியத்திற்கு இந்தக் கருத்தைத் தான் ஏற்க வேண்டி நேரிடும். அந்த நிலையில் பிரம்ம நிஷ்டரான ஒரு குரு கிடைப்பது முடியாத ஒன்றாக நின்றுவிடும். அதனால் தான் சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் ஜீவன் முக்தி நிலையை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்.

“இந்த உலகத்தைவிட்டு அவன் அமரனாகிறான்,” என்று சுருதி சொல்லுகிறது. அதற்கு என்ன கருத்து? சங்கராச்சாரியார் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி, சாவுக் கதவின் வழியே ஏற்படும் உடல் மறைவு என்பதல்ல அதன் அர்த்தம். கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையின் மனித மயக்கத்திலிருந்து மேலேறி ஒரு தெய்வ உணர்வைப் பெற்றுத்தானே கடவுளாக அறியும் நிலையைத்தான் அது குறிக்கும்.

வேதாந்த சாதனையின் மூலம் முழு வளர்ச்சி பெற்ற ஒருவன், 'அமிர்தாபவந்தி' அமரனாகிறான் என்று சுருதித் தாய் உறுதி கூறுகிறாள். ஜீவன் பெற்றிருக்கும் உடல், மனது ஆகியவற்றால் ஆன சாதனம் பௌதிகமானவை. அவை கட்டுக்கும் எல்லைக்கும் உட்பட்டவை. ஆகவே அவை கொண்ட சாதனமான இந்த உடல் அழியாததாக இருக்க முடியாது. பிறகு எப்படி அமரனாகிறான்? இந்தச் சுருதியை அறிந்துகொள்வதற்குச் சொல்லின் நேரான பொருள் உதவி செய்யாது. குறிப்பாகச் சுட்டப்படும் ஆழமான பொருள்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நாம் நம்மைப்பற்றித் தப்பான கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். அதை ஒழித்து ஆத்மா என்கிற நம்முடைய சுத்தத் தன்மையை உணர்ந்து கொள்வதுதான் ஆத்ம போதமாகும். அமுத்தமான சுய அனுபவத்தின் மூலம் “நாம் அழியாத ஆத்மாவே. அழியும் உடல் அல்ல,” என்று அறிந்துகொண்டால்

நம்மைச் சாவு பயமுறுத்தாது. சாவின் விஷக் கொடுக்கு நைந்து விடும். அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சாவு வெறும் ஒரு சிறிய சம்பவமாக மாறிவிடும்; சாதாரணமாக நிகழும் நீர் முழுக்கு அல்லது உணவு போன்றதாகிவிடும். உடையை மாற்றுவது போன்று அதை அவன் உணர்வான். உண்மையில் நாற்றமும் துன்பமும் நிறைந்த கனவு வாழ்க்கையின் எல்லைக்குள் அடிமையாய்ச் சங்கடப்படும் துன்பத்தை விட்டு வெளியேறுவான்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

முன்னுரை : மூன்றாம் அத்தியாயம் ஒரு கதையாகும். அக் கதை இதுவரை பேசப்பட்ட உண்மைகளைச் சித்திரிக்கிறது.

தேவர்கள் ஒரு முறை அந்தப் பரம்பொருளின் உதவியால் அசுரர்களை வெற்றி கொண்டனர். வெற்றி போதையால் அகங்காரம் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு அருளவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்தப் பரம் பொருள் அழகான யக்ஷ உருவத்தில் தரிசனம் தந்தது. இந்தப் புதுக்காட்சியைக் கண்ட தேவர்கள் அக்னியைக் கூப்பிட்டு, 'அது யாரென்று விசாரித்து வா, என்றனர். அக்னியும் தன் சக்தியில் பெரு நம்பிக்கை கொண்டு அந்தக் காட்சியிடம் சென்றான். அந்தப் பரம் பொருள் கேட்ட கேள்விக்கு, தான் அக்னி என்றும், எதையும் எரித்து விடுவேன் என்று பெருமையுடன் பதில் சொன்னான். அந்தப் பரமேஸ்வரம் ஒரு புல்லை அவன் முன்னே போட்டு, அதைச் சாம்பலாக்கு என்று பணித்தான். நெருப்புத்தேவன் எரி நட்சத்திரங்கள், சூரியன் எல்லோருக்கும் அரசன். அந்தப் புல்லை நெருங்கவும் முடியாமல் நின்றான். தோல்வியினால் முகம் தொங்க அவன் திரும்பினான். தேவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் சொன்ன பதில் 'எனக்குத் தெரியவில்லை' என்பதுதான்.

தேவர்கள் அறிய வேண்டும் என்ற ஆசை காரணத்தால் மீண்டும் வாயுவை அனுப்பினார்கள். வாயுவும் அக்னிக்குச் சற்றும் குறையாத அகங்காரத்துடன் அவனையும் மிஞ்சிப் பெருமை பெறலாம் என்று ஆவலுடன் வந்தான். சக்திக்கெல்லாம் சக்தியான அந்தப் பரம்பொருள் காற்றின் அரசனுடைய தற்பெருமையைக் கண்டு உள்ளூர நகைத்துக் கொண்டது. வாயுவையும் அந்த யக்ஷன் யாரென்று கேட்டான். வாயுவும் மார்பு நிமிர்ந்து, "நான் உலகத்தையே காகிதப் பந்துபோல் ஆட்டி வைக்கும் வாயுவென்பான்," என்று சொன்னான். யக்ஷன் முன் போலவே ஒரு புல்லை முன் இட்டு, "இதை முடியுமானால் நகர்த்து" என்று சொல்லிற்று. ஆனால் அந்தச் சக்தியின் அருளின்றி யார் என்ன செய்ய முடியும்? வாயு தேவனும் திடீரென்று இழந்த வலுவிற்குக் காரணம் தெரியாமல் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு திரும்பி வந்தான். அக்னியும், வாயுவும் தோற்ற கதையைக் கண்டு தேவர்கள் அச்சம் கொண்டு தங்கள் அரசனை இந்திரனிடம் சொல்லினர். அவர்கள் பிரார்த்தனையை ஏற்று இந்திரன் தானே சென்றான். அரசனுக்கேற்றபடி பெரும் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி அந்தப் பரம

சக்தி தன் அழகிய உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டது. தேவர்க் கரசன் அதனால் மனம் கலங்கவில்லை. மறைந்த காரணத் தாலேயே அதைப்பற்றி அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் உண் டாயிற்று. திரும்பாமல் முன்னேறிச் சென்றான்.....எதிரே அவன் பார்த்தான். அதிசயம்! இமயன் மகளான உமா தேவி அருள் கை ஏந்தி நின்றாள். அவளிடம் கேட்டு, 'அந்தயக்ஷன் வேறு ஒருவருமல்ல. தேவதைகளுக்கு அருள வந்த அந்தப் பரம் பொருளே' என்று தெரிந்து கொண்டான். உமா தேவி, "நீங்களே உங்கள் சக்தியாலே ஜெயித்து விட்டோம் என்று எண்ணுவது முட்டாள்தனம்," என்று எச்சரித்தாள்.

உள் சாரம் : கதையை மட்டும் படித்தால் அராபிய இரவு களில் வரும் கதைகளை விட எந்த விதத்திலும் சிறந்ததாகத் தோன்றாது. ஆனால் ஊக்கம் கொண்ட சாதகனுக்கு இந்தச் சிறு பின்னாக் கதையில் மிக ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் தோன்றும். சுருதி கூறும் இந்தக் கதையின் ஆழ்ந்த பொருளை அறிய முயல வேண்டும்.

இது வரை நாம் சொல்லி வந்த உபநிஷத உண்மைகள் இந்தக் கதையில் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இதுவரையில் நாம் ஆத்மாவின் தன்மை, அதன் பெருமை, இவற்றைப் பற்றிப் பார்த்து வந்தோம். ஆனால் சொன்ன வகை தத்துவ ரீதியாகவும் உள்ளூர உணர்ந்து பார்க்க வேண்டியதாகவும் இருந்தது. இப் பொழுது புறத்தே கண்டு தெளியும்படியாக ஒரு சிறந்த முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கதையைப் புரிந்துகொள்ள சாஸ்திர பரம்பரையும், சாஸ் திரீய நம்பிக்கையும் ஓரளவு தெரிந்திருக்க வேண்டும். தோற்ற மில்லாத ஒன்றிலிருந்து தோன்றும் உலகம் எப்படித் தோன் றியது என்று நாம் பார்த்தோம். ஆகாசம், வாயு, அக்னி, ஜலம் கடைசியாக பிருத்வி என்ற வகையில் படிப்படியாக அதிக ஸ்தூலமான பொருள்கள் ஏற்பட்டன. பூமிதான் மிகவும் ஸ்தூல மானது.

இந்த ஐந்துக்கும் தனித்தனி குணங்கள் உண்டு. ஆகாசத் திற்கு சப்தகுணம். சூக்ஷ்மமான அடுத்த வாயுவுக்கு ஆகாசத்தின் குணமான சப்தத்துடன் அதிகப்படியாக "ஊறு" (தொடும் உணர்வு, ஸ்பரிச உணர்வு) குணமும் உண்டு. இப்படியே பின்னால் வரும் ஒவ்வொரு தத்துவத்திற்கும் தன் முன் தத்துவத்திற்குள்ள குணத்துடன் சேர்ந்து தனக்கென்ற குணமும் உண்டு. நெருப் புக்குச் சப்தம், தொட்டால் உணரப்படும் சக்தி, இவற்றுடன் தோற்றமென்ற விசேஷ அதன் குணமும் உண்டு. நீரில் நெருப் புக்குள்ள தன்மைகளுடன் ருசி என்ற அதற்கே உரிய குணமும் உண்டு. பூமியில் முன் சொன்ன நாலு குணங்கள் தவிர வாசனை என்ற தனக்குள்ள விசேஷ குணமும் உண்டு. சாஸ்திரங்கள் தங்களுக்குரியதான மொழியில் இந்தத் தத்துவங்கள் இந்தக் குணங்களைக் காட்டும் இந்திரியங்களை ஆளுகின்றன என்று சொல்லுகின்றன. காது, ஆகாசத்தின் குணத்தை உடையது.

அது நெருப்பு ஆளும் கண்ணுக்கு உரியதான பார்வையைப் பெறவில்லை. இந்த சாஸ்திரீயக் கருத்துக்களை மனதில் கொண்டு, அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றும் (கேடுப நிஷத்தில் வரும்) கதையை மீண்டும் படிந்தால் அதன் உட்பொருளை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

உபநிஷத்தின் இந்தப் பாகம் வெறும் கதையைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே அறிந்து கொள்வதில் சிரமம் இருக்காது. ஆகவே சுலோகங்களும், மொழி பெயர்ப்பும் ஒரே தொடராகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

மந்திரங்கள் :

ப்ரஹ்ம ஹ தேவேப்யோ விஜிக்யே, தஸ்ய
ஹ ப்ரஹ்மணே விஜயே தேவா அமஹீயந்த
த ஐக்ஷந்த, அஸ்மாக மேவாயம் விஜயோ
அஸ்மாக லேவாயம் மஹி மேதி

3.1

குரு : பிரம்மன் ஒரு முறை தேவதைகளுக்காத (அசுரர்கள் மேல்) வெற்றி கொண்டு வந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. பிரம்மத்தின் காரணமாகத்தான் வெற்றி கிட்டிற்று என்றாலும் தேவர்கள் அதனால் பெருமை கொண்டனர். 'வெற்றி நமக்கு, பெருமை நமக்கு' என்று அவர்கள் எண்ணினர்.

தத்தைஷாம் விஜஜ்ஞௌ தேப்யோஹ
ப்ரா துர்ப்பபூவ, தந் வ்யஜானந்த கிமிதம் யக்ஷமிதி 3.2

பிரம்மன் அவர்களுடைய வீண் தற்பெருமையை அறிந்து அவர்கள் எதிரே தோன்றினார். ஆனால் அவர்கள் அந்த யக்ஷன் (போற்றத் தகுந்த ஆத்மா) யாரென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

தே க்னிம் அப்ருவன் ஜாத வேத யேதத் விஜானீஹி
கிமேதத் யக்ஷமிதி, 3.3

அவர்கள் அக்னியிடம் இவ்வாறு சொன்னார்கள். "ஜாதவேத (எல்லாம் அறிந்தவனே) அந்தப் பெரிய சக்தி யாரென்று கண்டு பிடி." அவன் சரி என்றான்.

ததேதி ததப்யத்வத் தமப்யவதத் கோஸீ தி யக்னிர்வா
அஹமஸ் மீத்யப்ரவீஜ ஜாத வேதா வா அஹமஸ்மீதி 3.4

அக்னி அதனிடம் சென்றான். அது அவனை 'நீ யார்?' என்று கேட்டது. அக்னி சொன்னான் : "நான்தான் அக்னி. எல்லாம் அறிந்தவன்."

தஸ் மின்ஸ் த்வயி கிம் வீர்யமித்யபீதம் சர்வம்
தஹேயம் யதிதம் ப்ருதிவ்யா மிதி 3.5

யக்ஷன் உருவிலுள்ள அது (பிரம்மம்). அந்தத் தன்மையிலுள்ள உன்னிடத்தில் என்ன ஆற்றல் இருக்கிறது? அக்னிபதில் சொன்னான்: “நான் உலகத்தின் மேல் இருக்கும் எதையும் எரிக்க முடியும்.”

தஸ் மை த்ருணம் நிததா வேதத் தஹேதி, ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேன, தன்னசாக தக்தும், ஸ தத ஏவ நிவ்ரு நைததசகம் விஜ்ஞாதும் ய தேதத் யக்ஷ மிதி [தே 3.6

அது (பிரம்மம்) அவனுக்கெதிரே ஒரு புல்லை வைத்து ‘அதை எரி’ என்று கேட்டுக் கொண்டது. அக்னி தன் ஆற்றல் எல்லாம் கொண்டு அதன்மேல் பாய்ந்தது. அவனால் அதை எரிக்க முடியவில்லை. எனவே அவன் தேவர்களிடம் திரும்பி வந்து “அந்த யக்ஷன் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று சொல்லி விட்டான்.

அத வாயுமப்ருவன் வாயவேதத் விஜாநீஹி கிமேதத் யக்ஷமிதி ததேதி 3.7

பிறகு தேவர்கள் வாயுவிடம் சொன்னார்கள். “காற்றுக்குத் தேவனே அந்த யக்ஷன் யார் என்று கண்டு வா”. அவனும் சரி என்றான்.

ததப்யத்ரவத், தமப்யவதத் கோ ஸீதி, வாயுர்வா அஹமஸ் மீத்யப்ரவீன் மாதரிச்வா வா அஹமஸ்மீதி 3.8

வாயு யக்ஷனிடம் சென்றது. யக்ஷன் அவனை யார் என்று கேட்டது. வாயு சொன்னான்; “நான் தான் வாயு. நான் சாக்ஷாத் மாதரிச்சவன் (ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பவன்).”

தஸ்மின்ஸ் த்வயீ கிம் வீர்யமித்யபீதம் ஸர்வமாததீயம் யதிதம் ப்ருதிவ்யாமிதி. 3.9

“உன்னிடம் என்ன சக்தியிருக்கிறது? நீ எந்தத் தன்மை பெற்றிருக்கிறாய்? என்று யக்ஷன் கேட்டது. வாயு சொன்னான். “உலகில் எதையும் அடித்துத் தள்ளி விடுவேன்.”

தஸ்மை த்ருணம் நிததா வேததாதத் ஸ்வேதி, ததுபப்ரேயாய ஸர்வ ஜவேன, தந்நசாகாதாதும், ஸதத ஏவ நிவ்ருதே நைததசகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத் யக்ஷ மிதி. 3.10

யக்ஷன் அவனுக்கெதிரே ஒரு புல்லை வைத்துச் சொல்லிற்று. ‘இதை அடித்துத் தள்ளிவிடு’. வாயு தன் முழுச் சக்தியுடன் அதை நெருங்கினான். ஆனால் அதை நகர்த்த முடியவில்லை. எனவே அவன் தேவர்களிடம் வந்து சொன்னான். “என்னால் அந்த யக்ஷன் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.”

அதேத்தந்நர மப்ருவன்—மகவந் நேதத் விஜாநீஹி,
கிமேதத் யக்ஷமிதி, ததேதி ததப்ப்யத்ரவத் தஸ்மாத்
திரோததே

3.11

பிறகு தேவர்கள் தேவர் தலைவனான இந்திரனிடம் சொன்னார்கள். “ஓ மகவனே! (சொத்தும் சக்தியும் பெற்ற பெரியோனே அல்லது பூஜைக்குரியவனே என்று பொருள்) யக்ஷன் யார் என்று நீ கண்டுபிடி.” அவனும் ஒத்துக்கொண்டு யக்ஷனை நோக்கி விரைந்து சென்றான். ஆனால் யக்ஷன் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டது.

ஸ தஸ்மின்னே வாகாசே ஸ்த்ரியமாஜகாம்
பஹுசோபமானம் உமாம், ஹைமவதீம், தாம்
ஹோவாச—கிமேதத் யக்ஷமிதி

3.12

அந்த இடத்திலேயே அவன் ஒரு மங்கையைக் கண்டான், அழகியான உமா—இமயமலையின் மகள். அவன் அவளை அந்த யக்ஷன் யார் என்று கேட்டான்.

நான்காம் அத்தியாயம்

இந்தக் கதையை, நாம் ஏற்கனவே பேசி வந்துள்ள சாஸ்திர சித்தாந்தங்களைப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்த்து, பார்ப்பதற்குச் சிறு பிள்ளைக்கான கதையைப்போல் இருக்கும் இந்தக் கதையின் ஆழ்ந்த கருத்தை அறியலாம். ஐந்து தத்துவங்களும், ஐந்து இந்திரியங்களின் தேவதைகள் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

அப்படிப் பார்த்தால்: வாழ்க்கையின் சிறந்த மதிப்புக்களான அன்பு, பொறை, பொறுமை, கருணை தானம், தயை இரக்கம் எல்லாம் தேவர்கள் என்று பொருள்படும். அவர்கள் அரக்கர்களை (வெறுப்பு, ஆதாரமற்ற விருப்பு வெறுப்புக்கள், கோபம், பொருமை, சுயநலம், அகங்காரம், வீண் பெருமை முதலிய கீழ்த்தரமான மிருகக் குணங்களை) நித்திய ஆத்மாவின் உதவியால் வெற்றி கொண்டு விட்டு ஒரு தப்பிப்பிராயத்திலும், தான் என்ற வீண் கர்வத்திலும் ஆழ்ந்து சிதறினர். ஒரு சாதகன்கூட ஆரம்பத்தில் ‘இவ்வளவு நேரம் தியானத்தில் செல்கிறேன். இந்தப் பெரிய குணங்களை யெல்லாம் பழகுகிறேன். இந்த அனுபவங்களெல்லாம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.’ என்று பெருமையுடுத்துக் கொண்டு திரியலாம். அந்தச் சமயங்களிளெல்லாம் பரமேஸ்வரன் யக்ஷ உருவத்தில் அதாவது மெய்ம்மையின் தன்மையைப் பற்றிய ஒரு சந்தேக உருவத்தில் தோன்றி அவனைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

மீண்டும் உண்மையைத் தேடும் அவர்கள் வளர்ச்சிக் குறைவின் காரணமாக அந்தப் பரம்பொருள், தன்னைவிட்டு அப்பால் உள்ள ஒரு பொருள் போன்று எண்ணி அதை எங்கேயோ தேட விளேகிறார்கள். அக்னி சென்று யக்ஷனை அறிய முடியாமல் திரும்பி

னான் என்றால் இந்திரியங்களால், கண், காது, வாய் முதலிய பொறிகளால் அந்தப் பரம உண்மையை புறத்தே உள்ள ஒரு தனிப் பொருள்போல் பார்த்து அறிய முடியாது என்று ஒரு ஆழ்ந்த கருத்தைக் காட்ட எழுந்த கதையாயிருக்கலாம். அக்னி அந்தச் சக்திக்கு எதிரே அதன் அருள் இல்லாமல் ஒரு புல்லை எரிக்க முடியவில்லை என்றால் அதைப் போல நம்முடைய கண்ணும் கண்ணின் கண்ணை அந்தப் பரம் பொருள் இல்லாமல் தன் செயலில் ஈடுபட முடியாது. அதைப்போலவே வாணியின் வாணியான அந்தப்பொருள் இன்றி மௌனமாயிருக்க வேண்டியதுதான்.

‘என் தனிப் பலத்தால் உலகத்தையே ஆட்டி விடுவேன்’ என்று மார்த்தட்டிச் சென்ற வாயுவும் வெட்கத்துடன் திரும்பி வர வேண்டியதாயிற்று. உண்மையில் வாயுதேவனும் யக்ஷனின் சக்தி இல்லாமல் தான் ஒரு புல்லைக்கூட அசைக்க முடியாது என்ற பொருள் உண்மையைக் கண்டு கொண்டான். வாயு நம்முள்ளே கந்தம், பிள்ளைப்பேறு இரண்டுக்குமான அதி தேவதையாம். ஆகவே கதையின் கருத்து நாம் அந்தப் பரம் பொருளில்லாமல் நுகரவும் முடியாது. பிள்ளை குட்டிகள் பெறவும் முடியாது.

சுருங்கக் கூறின் வாயு அக்னி என்ற இரண்டு பெரிய தேவதைகள் ‘யக்ஷன் யார்’ என்று அறியச் சென்று அடைந்த சொல்வி உபநிஷத்தின் கருத்தை மீண்டும் எடுத்துச் சொல்வது தான். அந்தக் கருத்தாவது:

“அந்ய தேவ தத் விதி தாத்தோ அவிதிதா ததி”

அதாவது அது அறிந்ததற்கு மாறுபட்டது, அறியாததற்கு அப்பாற்பட்டது. அது அறிகிறவனன்றி வேறில்லை.

கடைசியாக சாதகனிடம் உள்ள நற்பண்புகளான தேவர்கள் இந்திரனை அணுகுகின்றனர். இந்திரன் இந்திரியங்களுக்கு அரசன் என்றும் பொருள்படலாம். அந்தக் கருத்தில் அது மனது என்றாகும். உயர்ந்த பொருளைத் தேடும் சாதகன் அந்த யக்ஷனான ஆத்மாவைத் தேடத் தனியாகத் தாகம் கொள்ளும்போது அறிவின்மை, மயக்கம் காரணமாக முதலில் இந்த ஞான கர்மேந்திரியங்கள் உதவியால் அதை அறிந்து கொண்டுவிடலாம் என்று எண்ணலாம். அவன் தாகம் உள்ளபடி பெருத்ததாக இருந்தால் அவன் இந்திரியங்களின் அரசனான மனதை அணுகி அதைப்பற்றி அறிந்துசொல் என்று கேட்டுக் கொள்வான்.

சாதகனின் மனது இந்திரன் நிலையை அடைந்துவிடும் பொழுது அந்தப் பொருளைப் பணிவுடனும் சுயநலம் தற்பெருமை இன்றியும் நெருங்குகிறது. மனம் நெருங்க நெருங்க அந்தத் தரிசனம் மறைகிறது. சாதகன் ஆத்ம தரிசனத்திலும் இந்த அனுபவம்தான் ஏற்படும். அநேக சாதகர்கள் இந்த நிலையிலிருந்தே அவசரப்பட்டுக்கொண்டு திரும்பி ‘யக்ஷன்’ இல்லை என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். தர்க்க வாதிகளும், புத்தர்களுள் சூன்யவாதிகளும், லட்சியத்தை அடையாமல் ஏமாந்து திரும்பிய இந்திரனுக்கு உதாரணமாகும்.

சுருதி இந்த மாதிரி ஏற்படவல்ல பெருங் கெடுதலை எடுத் கூறுகிறது. உண்மையைப் பற்றி ஒரு காரிய சாத்தியமான அறிவைப் பெறும் வரை திரும்பக்கூடாது என்ற புத்திமதியை இந்திரன் தன்மை அவன் அடைந்த வெற்றி இவற்றின் மூலம் சொல்லித் தருகிறது. உண்மையில் இந்திரன் நிலையை அடைந்த சாதகன்தான் 'உண்மைப் பொருளை'க் காண ஏற்றவன்.

தான் தேடிவந்த பொருளின் திடீர் மறைவில் மனம் கலங்காமல் இந்திரன், நம்பிக்கையும், காணவேண்டும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலும் துடிக்கக் காட்சி மறைந்த இடத்தைக் குறிவைத்துப் பார்க்கிறான். பார்க்கும்போது அவன் ஒன்றையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒன்றுக்கும் ஆசைப்படவில்லை. விருப்பம் கொள்ளவில்லை. ஏற்கவில்லை. உள் அமைதியும் விழித்த உணர்வும் கொண்ட அந்த நிலையில்தான் யோகிகள் ஞான தேவியை உணர முடியும் என்று சுருதித்தாய் சொல்கிறாள்.

சாதகன் இந்திரனைப் போன்ற உதாரமான மன ஆற்றல் தெய்வீக உறுதி, உண்மையான இதயம், விருப்பமற்ற மனது, என்றும் விழிப்புடன் இருக்கும் புத்தி ஆகியவற்றை சாதனைமூலம் பெற்றிருந்தானானால் அவன்தான் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த அதிகாரி என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. வாழ்க்கையில் உடனடியாக ஏற்படும் பிரச்சினைகளை ஏதோ ஒரு மாதிரி தவிர்க்க தவறும் ஒரு ஏற்பாடாக மதத்தைக் கொள்ளக்கூடாது. ரேசில் கடைசிப் பத்து ரூபாயையும் வைத்துத் தோற்றுவிட்டுக் கோவிலுக்குள் சென்று பிரார்த்தனை செய்பவன் மதத்தை அழுக்காக்குகிறான். அந்தச் சமயங்களில் ஆண்மையிழந்து வெறியில் தன்னை மாய்த்துக்கொள்கிறானே அவனை விட இழிந்தவன் இவன்.

ஈசுவர தரிசனத்துக்கென இந்திரன் அதிக நேரம் காத்திருக்கவில்லை. நம் இதயேசுவரன் கருணை நிறைந்தவன். உண்மையான பக்தர்களை ஒரு நிமிடம்கூட அதிகமாக ஏங்கிக் களைக்க விடுவதில்லை. ஹிமவானின் மகள், இமயக் குகைகளிலேயே பிறந்த பிறும்ம வித்தையின் தேவதை, யக்ஷன் மறைந்த இடத்திலேயே தோற்றம் அளித்தாள். வளர்ச்சியடைந்த ஆத்மசாதகனுக்குச் சுருதித் தாய் என்றும் அருள் புரிகிறாள். ஆசுவாசம் தந்து வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்ல என்றும் தயாராயிருக்கிறாள். இந்திரன் முதன்முறையாக இமய குமரியிடமிருந்து யக்ஷன் பரமாத்மா கொண்ட நேரான தோற்றம் தவிர வேறில்லை என்று தெரிந்து கொள்கிறான். கனவில் இருந்து மயக்கம் அதன் காரணமாக ஏற்படும் காயங்கள் இவற்றில் உழலும் ஜீவனை அதன் அர்த்தமற்ற பெருமைகளிலிருந்து காக்க அது அந்தத் தோற்றம் எடுத்தது.

வித்தையின் தேவியின் வாயிலிருந்து தெரிந்து கொண்ட அந்தப் பேச்சளவு ஞானத்தை பரோக்ஷ ஞானம் என்கிறோம். இதுமட்டும் ஒருவனைப் பரம லட்சியத்திற்கருகே அழைத்துச் செல்லமுடியாது. அழகைகள், சோதனைகள் இவற்றிற்கு அப்பால் உள்ள முழுமையின் தவத்திற்குச் செல்ல இந்தக் கேள்வியறிவு போதாது. கட்டுகள், எல்லைகள் நீங்கிய இடமே மோகும்.

அங்கே, தேசம், காலம், ஆபத்து என்ற மூன்று முனை கொண்ட பாவி வரமுடியாது. சிஷ்யன் ஆசாரியர்கள் கூறும் உண்மைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அவைகளை நேரடி அனுபவத்துக்குள் கொண்டுவருதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த நிலையை அடையமுடியும். இந்த ஆத்மாதான் எங்கும் பரவி நிற்கும் அகண்ட ஆத்மா என்று உணரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மயக்கங்களும், லாபமற்ற துன்பங்களும் ஒழியும்.

பாதிக்கப்பட்ட பிரும்மன் (Conditioned Brahman) (நிலை மாற்றத்திற்குட்பட்ட பிரும்மன்)

உதாரணங்கள், விளக்கக் கதைகள், ஒப்புமைகள் கதைகள் எல்லாம் விவரிக்கமுடியாத ஒன்றை விளக்குவதற்காக உபநிஷத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே அவை ஒன்றும் வார்த்தைக்கு வார்த்தை உண்மையாய் இருக்கமுடியாது. அதுபோலவே அந்தப் பொருளும் பூராவாக விளக்கிவிட முடியாது. எனவே கதையால் லாபமடைய வேண்டுமென்றால் சிஷ்யன் நன்றாக ஆழ்ந்து யோசித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு விதத்தில் பார்க்கப்போனால் பக்தி மார்க்கத்தில் மூர்த் திகளைப்போல, கதைகள் வேதாந்த மார்க்கத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. கோவிலிலுள்ள எந்தக் கல் உருவமும் பக்தனுக்கு அமைதியையும் இன்பத்தையும் பூரணமாகத் தந்துவிட முடியாது. ஆனால் மூர்த்தியில்லாமல் ஆத்ம முன்னேற்றம் சாத்தியமாகாது. மூர்த்தி வழிதான்-ஆத்மபோதம்தான்-இலட்சியம். இலட்சியத்திற்குப் பதில் வழியை வைத்துக் கொண்டு குழம்புவது வருத்தத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் வழியில் நடந்து செல்வதாக முடியும். பக்தி மார்க்கத்தில் மூர்த்தி சம்சாரத்திலிருந்து எகிறித் தன்னுள்ளே ஆழும் நிலைக்குள் குதிக்க உபயோகப்படும் குதிலகையாம். பக்தன் ஆத்ம சமர்ப்பணத்தின் மூலமோ அல்லது விவேகத்தின் மூலமோ பொய்யான 'தன்' கனவிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தானே ஆத்மன் என்கிற உண்மையில் ஒன்றும்போதுதான் உயர்ந்து சிறந்த அந்தத் தெய்வ உணர்வு அடையப்படுகிறது.

இந்த மெய்மையற்ற பொருள்களிலிருந்து ஒதுங்கி மெய்மைப் பொருளுடன் ஒட்டும் செயல்தான் பூரணத்துவம் அடையும் முறையாம். மனதையும் புத்தியையும் தன் இஷ்டப்படி நடத்தும் வகை தெரிந்தவன்தான் இந்த முறையை நல்ல முறையில் கையாள முடியும். ஈசுவரனின் பெருமையையும் அழகையும் சிந்திக்க எண்ணி தியானத்தில் அமர்ந்தவன் வழியை மீறிப் புதர்களில் சிக்கிக் கொள்ளும்படி மனதை அடக்கி ஒருமுகமாகச் செலுத்தும் ஆற்றல் சாதகர்களுக்கு இஷ்டமூர்த்தியின் பாதார விந்நங்களில் பக்தி செலுத்துவதினாலோ அல்லது விளக்கங்கள் கருத்துக்களில் மனதை நிறுத்திச் சிந்திப்பதாலோ தான் கிடைக்க முடியும்.

ஒருவனுக்குப் பக்தி மூலமாகவோ கர்மம் அல்லது ஞானப் பாதை வழியோ, இந்த தியான சக்தி என்ற விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷமும், உள் தூய்மையும், கடவுளின் அருளும் கிடைத்து விட்டதனால் வழியின் கடைசிப் பகுதிப் பிரயாணத்தை அவன் தானே முடித்துவிடுவான். சாதகன் தானே ஆத்மன் என்று உணரும் அந்த வேளையில்—பக்தன் தன் இஷ்ட தேவதையுடன் பூரணமாக ஒட்டிவிடும் அந்த வேளையில்தான் ஞானியும் பக்தனும் பரம பூரணத்வத்தை அடைகிறான். சாதகர்கள் எந்த வழியும் நடந்து இந்தக் கடைசிப் பகுதியை நடந்து முடிக்கலாம். உண்மையாகவும் தொடர்ந்தும் ஒரு வழியைப் பின் பற்றுவதால் ஒருவன்தான் ஏற்றுக்கொண்ட வழியிடம் ஒருமாதிரி அன்பு கொண்டு விடுகிறான். சிலசமயம் அந்தப் பள்ளத்திலிருந்து வெளியேறித் தெய்வ ஒளி வெளியில் வருவதற்குத் தைரியமும், துணியும் ஏன் சில சமயத்தில் பலாத்காரம் கூடத் தேவையாய் விடுகிறது. கடைசிப் பகுதியைத் தாண்ட குரு ஒரு எத்து எத்திவிட வேண்டியிருக்கிறது.

பாராகுட்டில் ஏறும் ஒருவன் உதாரணத்தை நாம் எடுத்து பார்க்கலாம். இன்று எவ்வளவு கேட்டிக்காரனாயிருந்தாலும் முதன் முதலில் முதல்தரமாகக் குதித்திருக்க வேண்டும். அறைக்குள்ளே பலகை சாக்குகட்டி இவைகளுடன் பலவித விளக்கங்களுடன் படங்கள் வரைந்து காட்டி, குடையுடன் குதிக்கும் வகையெல்லாம் சொல்லித் தந்திருப்பார்கள். குதிப்பதில் பயம் ஒன்று மில்லை என்றும் சொல்லியிருப்பார்கள். இவ்வளவு கேட்டும், குதித்தவர்களின் நேரடி அனுபவத்தை அவர்கள் சொல்லக் கேட்டும் தன் கண்ணிலேயே அவர்கள் குதித்ததைப் பார்த்தும் கூட ஒருவனுக்குத் தைரியம் வராது. ஏரோப்ளேன் வாசலில் குதிக்கவேண்டிய கதவருகில் வந்து கீழே பார்த்தவுடன், குதிக்க வேண்டிய உயரத்தையும், தூரத்தையும் பார்த்தவுடன் மனித இயற்கை படைத்த எவனும் அஞ்சித்தான் நிற்பான். அவனுக்குச் சொல்லித் தந்தவர்களும், அவனுடைய தோழர்களும் சேர்ந்து அவனைக் குண்டுகட்டாய்க் கட்டி வீசி எறிய வேண்டும், அந்த நிலையில் 'புது அனுபவம் உள்ள அறியா உலகத்தில்' அவன் படித்த பாடங்கள் எல்லாம் தாமாகவே உதவ வந்து விடும். இப்படி முன் பின் அறியாத இந்த அனுபவ உலகத்தில் இறங்கும் வாய்ப்புகள் சில கிடைத்துவிட்டால் பிறகு அவன், எண்ணம் வந்தவுடனேயே தாராளமாக மனத்துணிவுடன் 'சத்த மிடும் ஆகாயக்கோட்டை' (விமானங்களிலிருந்து) ஈசுவரனுடைய வெளியில் இனிமையாக இறங்கும் ஆச்சரியமான அனுபவத்தைப் பெறமுடியும்.

குரு தான் அந்த 'உபாத்தியாயர்'. அன்பும் உதவும் எண்ணமும் கொண்டு உண்மை அனுபவ உலகத்திற்கு அந்த மாணவனை—தகுதி வாய்ந்த சாதகனை—தள்ளி விடுகிறார். இந்தத் தள்ளிவிடுதல் என்கின்ற செய்கை உபநிஷத மந்திரங்களின் பொருளை அறிவிக்கும் போது செய்யப்படுகிறது. உபநிஷதங்கள் நம்முடைய மதத்தின் தத்துவப் பகுதியாகும். மதசாஸ்திரம் என்பது குட்டையான கூரையுடைய உலகமாம். பகுத்தறியும் விவேகம் தலைதூக்கியவுடன் மத சாஸ்திரம் உடைந்து

தூளாகி விழுந்து அழிகிறது. அந்த மாதிரி சமயங்களில்தான் மனிதன் பொறுமைகள், தப்பு அபிப்பிராயங்கள் ஆகிய உத்தரம் தாங்குகட்டைகள் முதலியவற்றைத் தாண்டித் தலையைத் தூக்கித் தத்துவம் என்கிற வானத்தில் பார்க்கிறான்.

அந்த யக்ஷன் கதையில் இந்திரன் அந்த மாதிரித் தகுதியடைந்த மாணவன். உமா தேவி தானே அவனுக்குத் தீக்ஷை செய்து வைக்கிறாள். ‘அதுதான் பிரம்மன்’ என்ற அறிவு மட்டுமே ஆத்ம அமைதியான லட்சியத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாது. அந்தக் கருத்தில் பிரம்ம வித்தையில் இந்திரனுக்குக் கிடைத்த இந்தத் தீக்ஷை முழுமையுள்ளது என்று சொல்ல முடியாது. இந்திரனுக்கு லட்சியத்தைப் பற்றிப் பேச்சு அறிவுதான் கிடைத்தது.

ஸா ப்ரஹ்மேதி ஹோவாச ப்ரம்ஹணே வா ஏதத்
விஜயே மஹீயத் த்வமிதி ததோ ஹைவ விதாஞ்சகார
ப்ரஹ்மேதி.

4.1

குரு: அவள் வியந்து கூறினாள். ‘‘பிரம்மம். பிரம்மத்தின் வெற்றி காரணமாக நீ பெருமை பெற்றாய்.’’ அப்பொழுதுதான் இந்திரன் அந்த யக்ஷன் பிரம்மன் என்று அறிந்தான்.

இந்திரனுக்கு யக்ஷன் தன்மையைப் பற்றிக் கிடைத்தது செய்திதான் என்றாலும் சுருதி அந்த ஞானத்தின் பெருமையைப் பற்றித் தொடர்ந்து பேசுகிற தன்மை உபரிஷத ரிஷிகள் பிரம்ம வித்தையை மிகவும் உயர்த்திப் பேசுகிறார்கள். தற்பெருமையும், கர்வமும் கொண்ட அக்னி, வாயுவும் கூட தேவ லோகத்தில் தேவர்கள் இடையே மதிப்புப் பெற்றிருக்கின்றனர். ஏன் என்றால் மூலப் பொருள்களின் தேவர்களான இவர்களுக்குத் தான் தோற்றம் கொண்ட பரம்பொருளின் அருகே வரும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தஸ்மாத்வா ஏதே தேவா அதிதராமிவாந்யான் தேவான்
யதக்னிர் வாயுரிந்த்ரஸ் தேஹ்யேநந்நேதிஷ்டம்
பஸ்பர் ஸுஸ் தேஹ்யேநத் ப்ரதமோ விதாஞ்சகார
ப்ரஹ்மேதி

4.2

ஆகவே இந்தத் தேவர்கள் (வாயு, அக்னி, இந்திரன்) மற்ற தேவர்களை மிஞ்சியவர்களாகிறார்கள். ஏன் எனில் அந்த (பரம னுடைய தோற்றமான) யக்ஷனை நெருங்கினார்கள் (அன்றே). அது பிரம்மன் என்று முதலில் அறிந்தவர்கள் அவர்கள்தான்.

விஞ்ஞானச் சிறப்பையெல்லாம் அறிந்த நவீன உலகத்தில் இருக்கும் நமக்கு இந்தப் புகழ்ச்சி மிகவும் சீர்பெறாத ஒன்றாகத் தோன்றலாம். சுய பூரணத்வம் பெறும் ஞானத்தை மேலும் புகழ்கிறது. அது இந்திரன் வாயுவுக்கும் அக்னிக்குமே அரச னாகும் பெருமை பெற்றான் என்று பேசுகிறது. ஏன் என்றால் அவன் உமாதேவியின் வாயாலேயே நேரடியாகப் பிரம்மத்தின் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்ளும் அபூர்வ வாய்ப்புப் பெற்றான்.

தஸ்மாத்வா இந்த்ரோ அதிதராமிவான்யான் தேவான்
ஸ ஹ்யேநந் நே திஷ்டம் பஸ்பர்ச ஸ ஹ்யேநம் ப்ரதமோ
விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி. 4.3

அதனால் இந்திரன் மற்ற தேவர்களையும் மிஞ்சி நிற்கிறான். ஏன் என்றால் அவன் 'அதை' மிகவும் நெருங்கினான். அதைப் பிரும்மன் என்று முதலில் அறிந்தவனும் அவனே.

இந்திரன் தேவர்களுள் எல்லாம் சிறந்தவன் போலவே, யார் சுருதிகளைப் படித்துப் பிரும்மத்தின் தன்மையை உணர்கிறானோ அவன் தன் மக்களினத்துக்குள் சிறந்தவனாகிறான். அந்தப் பொருளைப்பற்றிக் கேட்டறிய சிஷ்யன் மேலே விவரிக்கப்பட்ட வண்ணம் இந்திர ஸ்திதியை அடையவேண்டும். அறியத் தீவிர ஆவல் வேண்டும். பணிவும் சுயநலமற்ற தன்மையும் கொண்டு தேட வேண்டும். தன் வெற்றியில் வற்றாத நம்பிக்கை வேண்டும். அந்த நிலை உடையவனானதான் இந்திரன் நிலையில் இருப்பவனாகக் கொள்கிறோம். அந்தச் சிஷ்யனுக்குக் குரு சொன்ன வுடனேயே உண்மைப் பொருள் தன் பூரணத் தன்மையுடன் தானே வெளியாகும்.

முதன் முதலில் ஏற்படும் உண்மை தரிசன நேரம் அதிகம் நீடித்திருக்காது. திடீர் என்று மின்னல் வேகத்தில் தோன்றி வரும். ஆகவே சாதகன் மிகவும் விழிப்புடனும், எதிர் பார்த்து நிற்கும் புத்தியுடனும் இல்லாவிட்டால் அந்த ஒளி தோன்றும் நேரத்தில் ஏமாந்து விடுவான். அதைத்தான் சுருதி பின்வரும் சுலோகத்தில் நம் உடல், பிரும்மாண்டம் இந்த இரண்டிற்குமான இரண்டு உதாரணம் கொடுத்து விளக்குகிறான்.

தஸ்யைஷ ஆதேசோ யதேதத் வித்யுதோ வ்யத்யுததா
இதிந்ய மீமிஷதா இத்யதிதைவதம் 4.4

இது பிரம்மனின் விவரணம். அது மின்னொளியுடன் பிரகாசித்தது. இமை கொட்டுவதற்குள் மறைந்தது. இதுதான் தேவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பிரும்மனின் விவரணமாம். (உலக சக்திகளாக அவன் தோற்றம் தரும் விதம்.)

ஆதேசம் என்றால் பிரும்மனை விளக்க மேற்கொள்ளும் ஒரு உதாரண விளக்கம். சாதகன் அதை நேரடியாக ஆத்மாவே என உணரும் அந்நிலை மிகவும் குறுகிய அளவில் மறையக் கூடியது. மிகவும் நெருங்கி உணர வல்லது என்பதைக் காட்ட மிகவும் அழகிய உதாரணம் தரப்படுகிறது. மின்னல் சுற்று நேரமே நிற்கும். ஒளியும் கண்ணைப் பறித்து எங்கும் பரவும். அதைப் போலவே அந்த உண்மை உணர்வு நேரம் மிகவும் குறுகி இருந்தாலும் கடைசியில் அதன் பயனால் ஏற்படும் தன்மையால் வாழ்வு அவனுள் மட்டும் இராது. அவனைச் சுற்றி எங்கணும் இருக்கும். அந்த உண்மை ஜோதி தரிசன நேரத்தில் அறிந்தது அறியாதது என்றெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. இரண்டற்ற

அந்த ஒன்றுதான் இருக்கும். நானே அது என்ற உறவுதான் அது.

இமை கொட்டும் உதாரணம், தியானத்தில் அப்பாலுள்ள அந்தப் பரம் பொருள் நிலையை அடைவது எவ்வளவு எளிது, மிகவும் இயற்கையாகவே தானே ஏற்படக் கூடியது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. தியானத்தில் சிரமம் எல்லாம் ஆரம்பத்தில்தான். நீந்தக் கற்றுக் கொள்பவன் ஆரம்பத்தில்தான் முழுகுவது, தண்ணீர் குடிப்பது தத்தளிப்பது எல்லாம். அந்தக் கலையை கற்றுக்கொண்டு விட்டால் பிறகு கயிற்றின் மேல் நடப்பவன் மிகவும் சுலபமாகத் தினம் இரவில் அதைச் செய்து காட்டுவான் ஒரு சிரமமும் இல்லை. அதைப் போலத் தியானம் பழகுவவனும் ஆரம்பத்தில் அவதியுறுவான். ஆனால் சீக்கிரமே நம்பிக்கை வளர வளர அவன் மேலேறி மிதப்பான். சுலபமாகவே ஆத்ம தரிசனம் செய்வான்.

பிரம்மாண்டத்திலிருந்து கொடுத்த உதாரணம் போதா தென்று சுருதித் தாய் அன்பு காரணமாக மற்றொரு ஆதேசத்தை உடலிலிருந்தே கொடுக்கிறாள்.

அதாத்தயாதம் யதேதத் கச்சதீவ மநோநேந
சைத துபஸ்மரத் யபீக்ஷணம் ஸங்கல்ப :

4.5

உடலுக்குள்ளே ஆத்மனாக அந்தப் பொருள் எடுக்கும் தோற்றத்தைப் பார்வைக் கோணமாகக் கொண்டு விவரம் தந்தால்—ஒருவன் மனதால் பிரம்மத்தை நினைப்பது போல—மனம் இச்சை கொள்வது போல—அவ்வளவு வேகமாக.

சிரமமில்லாது சீக்கிரமாக ஒரு உண்மைப் பொருளை அடைவதில் பெறும் வெற்றியை விளக்க இந்த மந்திரத்தில் மற்றொரு உதாரணம் தரப்பட்டிருக்கிறது. கச்சதீவ, (வெளியே போவது போல) அபீக்ஷணம் (மீண்டும் மீண்டும்) என்ற இரண்டு சொற்களும் மனே விஞ்ஞானத்தில் 'மனதால் அறியும்' தத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசப்படும் விதத்தை அப்படியே குறித்து நிற்கின்றன. வேதாந்தம் அது பேசும் விதத்தைப்பற்றி நாம் முன்னமேயே பேசியிருக்கிறோம். சைதன்யம் பெற்று இயங்கும் மனது, இந்திரியங்களின் மூலம் வெளியேறுகின்றது. அங்கே அவ்வப் பொருளாக உருவெடுக்கிறது. அப்பொழுது மனதின் அதிகாரி (உடையவன்) அந்தப் பொருள்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்கிறான்.

மீண்டும் மனம் ஒரு பொழுதும் இளைப்பாறி சும்மா இருப்பதில்லை என்பது மனே விஞ்ஞான அனுபவமாம். மனது அதன் ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் தமஸில் முழுகிக் கிடக்குக் நேரம் தவிர மற்ற நேரம் எல்லாம் ஒரே ஆரவாரம்தான். விருப்பம் தூண்டிய எண்ணங்களாகிற பேய்கள் தங்கள் சாவுத் தாண்டவங்களை நிற்காமல் ஆடும் ஆட்டக் கூடமாக இருக்கிறது. உள்ளே மெளனம் ஏற்பட்டால் அது அகண்ட ஆனந்தம்; பரிபூரண இன்பம்; அது யோகி ஒருவனுக்குத்தான் தெரியும். சாதாரண

மனிதனுக்கு மனது பயங்கரப் புயல்களின் உத்வேக ஆர்ப்பாட்ட இடம். அலைகள் அலைகளாக எண்ணங்கள் எழுகின்றன. ஒன்றுக் கொன்று மோதிக்கொண்டு வெற்றிலிருந்து கிளம்பியது போலவே அங்கேயே அழிகின்றன.

ஒரு எண்ணம் எழுகிறது என்று கொள்வோம். அது எழுகிறது. மிகவும் குறுகிய நேரம் நிலைக்கிறது. பிறகு அழிகிறது. கடல் அலையற்று இருப்பது நடவாதது போல மனமும் எண்ணமின்றி இருக்க முடியாது. ஆகவே ஒரு எண்ணம் மறைந்தவுடன் மற்றொரு எண்ணம் எழுந்து பல எண்ணங்களை வளர்க்கும் வண்ணம் மடிகிறது.

எப்படியும் இரண்டு எண்ணங்களின் இடையே ஒரு இடைவெளி இருக்கவேண்டுமல்லவா? அந்தச் சமயத்தில் மனம் எண்ணமின்றி இருக்கும். ஏற்கனவே நாம் பார்த்தபடி மனம் என்பது எண்ணங்களின் நீரோட்டம்தான். எண்ணம் இல்லாத நேரத்தில் மனமும் இல்லை, சுருதிகளின் முடிவு, மனம் அற்றுப் போன அந்த நேரத்தில் யோகி உண்மையில் ஆழ்ந்துவிடுகிறான்.

இப்பொழுது அபீக்ஷணம் என்ற அந்தச் சிறிய சொல் எவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி நிற்கிறது என்று தெரிய வரும். உண்மை தோன்றி மறையும் அந்தத் தன்மையை விளக்க நம் முள்ளே உள்ள மிக சூட்சுமமான தத்துவம் உதாரணமாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது. தியானத்தில் பெறப்படும் உண்மை திடமென்று தோன்றி மின்னல் போல் மறையும். உண்மையை விளக்க இது எவ்வளவு சரியான உதாரணம் என்று உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிய வந்திருக்கும்.

தத்த தத்வனம் நாம தத்வன மித் யுபாஸிதவ்யம்
ஸ ய ஏததேவம் வேதாபிஹனம் ஸர்வாணி
பூதானி ஸம்வாஞ் சந்தி

பிரம்மன் தத்வனம் என்று அறியப்படுகிறது—எல்லா ஜீவன் களுடைய ஆத்மனாகப் பூஜிக்கத் தக்கவன்....எனவே அது தத்வனம் என்ற முறையில் தியானம் செய்யத்தக்கது. அதை இவ்விதம் எல்லோரும் அன்பு செலுத்துகிறார்கள்.

உபநிஷதம் இதுவரை சொல்லிவந்தவைகளை உணர இயலாத குறைந்த நிலை மாணவர்களின் உதவிக்காக உபநிஷத ஆசிரியர் இங்கே உபாசனைக்கு ஒரு வழி சொல்லித் தருகிறார்.

இந்நாட்களில் ஆத்மீக, மதத் துறைகளில் உபாசனை முறைகள் மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் வேத காலத்தில் எல்லாச் சாதகர்களும் உபாசனை முறைகளை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந்தனர். குறிப்பிட்ட கருத்தைப் பற்றி அதைப் பிரம்மானந்தத்திலே செலுத்திப் பார்க்கும் ஒருமுக முயற்சியிலேயே நன்கு உறுதிப்பாட்டுடன் சிந்தனை செய்து நிற்க அவர்கள் முயன்று வந்தனர். மற்ற எண்ணங்கள் எல்லாம்

அறவே ஒதுக்கி ஒரே எண்ணத்தைப் பற்றித் தியானம் செய்யும் தியானிக்கு உபாஸனையின் பயன் கிட்டுகிறது. வேதாந்தம் காட்டித் தரும் உண்மைப் பொருளைப் பெற விரும்புவனுக்கு உபாஸனையின் பயன் விலைமதிப்பற்ற புனிதமான ஆன்மீகப் பொக்கிஷமாம். அதை அவன் தன் தியான சக்தியாலும் உள் புற வளர்ச்சியாலும் அடைகிறான்.

இந்தச் சமயம் மிகச் சில ஹிந்துக்களே உபாஸனை பழகுகிறார்கள். ஏற்கனவே அமைதியானதும் புத்தியை அடிப்படையில் கொண்டதுமான தியானமுறை இருந்து வந்தது. அதற்குப் பதில் இன்று அதன் புதுமுறை பக்தியில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அந்த வழியிலும் அன்பு, உத்வேகம் இவைகளின் புயல் எழுப்பப்பட்டு தியான அமைதி நிலையை அடைகிறது. அந்தச் சிறந்த பக்தி மார்க்கம் நமக்கு வியாசரின் மேதை பொருந்திய புராணங்கள் மூலம் தந்ததாம். அது புராணக் காலங்கள் வரும்வரை ஆரியர்கள் வெளியே அமைதியும் உள்ளே ஞானமும் வளர்ந்த ஒரு சூழ்நிலையில் இடையறாத ஆத்ம சோதனை மூலம் சுயநிறைவை அடைய முயன்றிருப்பதையே வாழ்வாகக் கொண்டிருந்தனர்.

தியானத்தைப் போலவே அதை ஆற்றலுடன் பக்தியும் சாதகனைப் பரிசுத்தனைப் பகவானைப் பரம் பொருளாகத் தியானிக்கத் தயாராக்குகிறது. நிறைவு பெறாத சாதகர்களுக்கு நிர்விகல்ப சமாதி தியான நிலைக்குப் போவதற்கு முன் இந்தப் பயிற்சி அவசியம்தான். அதைத்தான் சுருதி அன்பும் கருணையும் கொண்டு சொல்லித் தருகிறது. வேதாந்த சாதகன் பரம் மெய்மைப் பொருளை தத்வனமாகத் தியானம் செய்ய வேண்டும் என்று அது சொல்லுகிறது. அதாவது எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் பொருளாகத் தியானம் செய் என்பது அதன் கருத்து.

சுருதியைக் கவனத்துடன் படிக்கிறவனுக்கு இங்கே சுருதி ஏறுமாறாகப் பேசுகிறதோ என்று தோன்றலாம். ஏன் எனில் முன்னே அது இந்தத் தேவதையையும் உபாசிப்பதை வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறது. ஆனால் நன்கு கூர்ந்து பார்த்தால் சுருதி மூர்த்தி பூஜையை அப்படியே கண்டிக்கவில்லை; ஆனால் அது வழி மட்டுமே என்று உணராமல் முடிவாகவே ஏற்றுக்கொள்வதைத் தான் கண்டித்திருக்கிறது. பூஜையோ, உபாஸனையோ, தம்முள் தாமே இறுதி இலட்சியங்களல்ல. மனம், புத்தி, அந்தக் கரணங்களைப் பதம் செய்ய அவைகள் வழியாக இருக்கின்றன. அவ்வளவுதான். இது கிடைத்தவுடன் சாதகன் மேலே சென்று அந்தக் கருவிகளை உயர்ந்த தியானத்திற்கு உபயோகிக்க வேண்டும். ஆனால் ஜனங்கள் விவேகம், துறவு மனப்பான்மை இல்லாத காரணத்தால் உபாசனையால் கிடைத்த தங்கம் போன்ற பயனை இந்திரிய சுகத்துக்காக விலை பேசிவிடத் தயாராய் விடுகிறார்கள். 'நைதம் யதிதமுபாஸதே'—இதல்ல நீ உபாஸனை செய்வது—என்று சொல்வது ஒரு எச்சரிக்கை. உபாஸனையைக் கேவலம் சில்லறைச் சுகங்களுக்கு, அல்லது அடுத்த உலகத்தில் இடம் பிடிக்க என எண்ணுபவர்களுக்கு இது ஒரு எச்சரிக்கையாகும்.

“எண்ணுகிறபடி ஒருவன் ஆகிறான்” என்பது ஒரு நித்திய உண்மை. இந்த இயற்கைத் தத்துவத்தை எல்லாப் பெரிய மதங்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. ஈசுவரன் எங்கும் பரவி நிற்பவன், ஒவ்வொரு ஜீவனுள்ளும் இருக்கும் இயக்க சக்தி அவன்தான் என்ற உருவத்தில் தியானம் செய்யும் சாதகன் தியானப் பொருளாகவே ஆகித் தன் தலைமுறை மக்கள் எல்லோராலும் போற்றப்படுகிறான்.

சுய நிறைவு முறை

(ஆத்ம பூரணத்வம் அடையும் வழி)

உபநிஷதம் போ ப்ருஷீத்யுக்தா த உபநிஷத்
ப்ராஹ்மீம் வாத த உபநிஷத மப்ரு மேதி

4.7

சிஷ்யன்: ஐயா, எனக்குக் காப்பாற்றும் ஞானத்தைச் சொல்லித் தாருங்கள்.

குரு: காக்கும் ஞானம் உனக்குத் சொல்லித் தரப்பட்டு விட்டது. உண்மையிலேயே நாம் உனக்கு பிறும்மனுடைய காக்கும் அறிவைச் சொல்லித் தந்து விட்டோம்.

குரு சொன்ன உபநிஷத்தை அறியாத சிஷ்யன் போட்ட கேள்வி அல்ல அது. அதன் முறையில் இனிப்பாக்கித் தர வேண்டிய அறிவு மிச்சம் இல்லை என்பதைக் குறிக்க உபயோகிக்கும் முறைப்படி இந்த விதம் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். தவிரவும் குரு புனிதமானதும் அவசியம் வேண்டியதுமான ஏதாவது விஷயத்தைப் பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் உபநிஷத்தின் பூரண அறிவுக்காக மேலும் மேலும் குருவிடம் கேட்டுக்கொள்ள சிஷ்யன் கொண்டுள்ள ஆவலைக் குறிக்கிறதாகவும் இருக்கலாம்.

மேலும் இந்தக் கேள்வி சிஷ்யன் யோக முறையைப் பற்றியும், அதாவது உள் சத்தம் பெறும் முறையைப் பற்றிக் கேட்க விரும்புவதாகவும் கொள்ளலாம். உபநிஷத உண்மைகளைப் புரிந்துகொள்ளவே அந்தப் பயிற்சி தேவை. உண்மையை அனுபவித்து தெய்வத் தன்மை எய்த அது இல்லாமல் ஆகாது. இந்தக் கருத்துக்கு அடுத்த உபநிஷத மந்திரம் வலுத் தருகிறது. உபநிஷத மந்திரங்களைப் பூரணமாக அறிந்து கொள்ள தபஸ் தேவையென்று கூறுகிறது.

தஸ்யை தபோ தம: கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா வேதா:
ஸர்வாங்கானி ஸத்ய மாயதநம்

தவம், தன்னடக்கம், அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கர்மம்—இவைகள் அதற்கு உபநிஷத்தின் காக்கும் ஞானத்திற்கு ஆதாரம். வேதம் அதற்கு அங்கங்கள். உண்மை அதன் இருப்பிடம்.

முதல் மந்திரத்திலேயே குரு உபநிஷதம் பூராவையும் சொல்லி விட்டதாகச் சொல்லிவிட்டார், அப்படிச் சொல்லியும் கூட சுருதி பிறகு ஏன் மந்திரங்களைச் சேர்க்கிறது என்று

ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. சம்பாஷணை நடையில் எழுதப்பட்ட உபநிஷத்தில் இப்படிச் செய்வது இலக்கிய நடையில் குற்றமாகாது. 'சிஷ்யன் எனக்குக் காக்கும் ஞானத்தை உபதேசித்து அருளுக' என்று கேட்டான் என்பது ஞாபகம் இருக்கும். இந்தப் பேச்சுக்கு இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியும்: 1. உபநிஷதம் முடிந்து விட்டது என்ற அறுதியான பேச்சை அவன் குருதேவரிடம் நேரடியாக எதிர்பார்த்து இந்த விதம் கேட்டிருக்கலாம். 2. மறைமுகமாகப் பூரணத்துவம் அடையும் முறை வகையைப் பற்றி இன்னும் தெளிவாகச் சிஷ்யன் அறிய விரும்பியிருக்கலாம்—குரு இந்திரியங்கள் இவைகளைச் செலுத்தும் ஆற்றற் பொருளைப் பற்றி ஒன்று விடாமல் விபரம் தந்து விட்டார். என்றாலும் அவர் அந்தப் பரம ஞானத்தை மயக்கத்தில் மறந்து நிற்பவன் அடையும் வகையை விவரமாகச் சொல்லவில்லை.

சுருதி சொன்ன இந்த ஆத்ம நிறைவை எப்படி அடையலாம் என்று கேட்பது ஹிந்து வேதாந்தத்தின் சிறந்த தனிப் போக்காம். பகுத்தறிவுக்கு மிகவும் ஒத்ததும், மற்றவைகளைச் சகித்துக் கொள்ளக்கூடியதும் உண்மை அன்பு கொண்டதுமான வேதாந்த மதத்தைக் கண்ட ஆரியப் பெரியோர்களின் பண்பட்ட சிந்தனையைப் போல் வேறு எந்த இனமும் இவ்வளவு முழுமையும் நிறைவும் கொண்டு சிந்தனை செய்ததில்லை.

ஆரியச் சிந்தனையாளருக்குத் தத்துவ சாஸ்திரம் வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம் அல்ல. உணர்ச்சிக் கற்பனைப் பூப் பின்னல் அல்ல. சுவர்க்கக் கனவுமல்ல. அவர்கள் நேரடியாக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுச் செயலாற்றினவர்கள். இன்னும் கூட மேலை நாட்டினருக்குத் தத்துவம் என்பது வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு நோக்குதான். ஆகவே அவர்களிடம் அடிப்படை ஆதாரங்கள் கிடையாது, உபதேசம் செய்ய, ஆகவே தலைமுறைக்குத் தலைமுறை வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களை அந்தக் கால மக்களுக்கேற்றவாறு மாற்றவேண்டியிருந்தது. மாற்றுவது சுலபமாகவும் இருந்தது.

நம் முதாதையருக்கு அது வாழ்க்கையைப் பற்றிய நோக்கு மட்டுமல்ல. அது வாழும் ஒரு வழியுமாயிருந்தது. வேதாந்தத் திற்கு சமஸ்கிருதத்தில் தரிசனம் என்று பெயர். அறிதல் என்ற கருத்துக்கொண்ட மூலச் சொல்லிலிருந்து வந்தது. உண்மை எவ்வளவு சூட்சுமமாயிருந்தாலும்கூடத் தரிசிகளான நேரடிச் செயலில் ஈடுபட்டிருந்த அவர்கள் ஒரு வெற்றுக் கனவுக் கருத்தைக் கொண்டு உண்மையைக் காணும் ஆசையைத் திருப்தி செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. புத்தியின் உதவியால் ஒரு இலட்சியத்தின் பெருமையைக் கண்டார்கள் என்றால் உடனே அதை அவர்கள் வாழ்க்கைக்கு வழியாகக் கொண்டார்கள். அதைப்போல உண்மைப் பொருளைப்பற்றிச் சிந்தித்து அறிந்தார்கள் என்றால் மண்டியிட்டுப் போற்றிப் பூஜை செய்ய ஒரு மூர்த்தியைச் சிருஷ்டி செய்துவிட்டு அத்துடன் திருப்தியடைந்திருக்கவில்லை. ஆரியனுடைய சனாதன தர்மத்தில் 'நேரடியாக உணர்தல்' தான் உண்மைப் போக்காம். கவிதை எழுதுவது பல வர்ண வார்த்தைப் பின்னல்கள் செய்வது எல்லாம் அவர்

களுக்குச் சிறு பிள்ளை விளையாட்டு. அவர்கள் பண்பாடு கனவுப் பரம்பரையல்ல.

உபநிஷத தலைமுறைக்குத் தக்க பிரதிநிதியாக இருக்கும் தகுதியுடைய அந்தச் சிஷ்யன் கேட்ட கேள்வியில் கருத்துக்கள் அதிக ஆழத்தில் இருக்கின்றன. இலட்சியத்தைப் பிடிக்கக் கருத்துக் கொள்வது ஆரிய சிந்தனையாம். அதையே வாழ்க்கையில் கொள்வது அவர் வாழ்க்கை வழியாம். அதை நன்கு உணர்ந்த குரு தேவரும் இந்த மந்திரத்தில் சனாதன தர்மத்தின் நான்கு எல்லைகளாக உள்ள பொருளை நன்கு விளக்குகிறார்.

அந்தப் பரம உண்மைப் பொருள் அதாவது இன்றைய பேச்சில் தெய்வ தத்துவம், தவம் (பிடிவாதமான நல்ல வாழ்க்கை) புலனடக்கம் அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட சுயநலமற்ற வேலை இவைகளின் ஆதாரத்தின் மேல்தான் தங்கியிருக்கிறது என்று உபநிஷதம் கூறுகிறது. ஜீவன் சூட்சுமத்தில் சூட்சுமமான அந்தப் பொருளை உணர்ந்து பெறத் தகுதியான பக்குவத்தை அடைய வேண்டுமானால் இந்தக் குணங்களைக்கொண்டு வாழ வேண்டும் என்பது உபநிஷத்தின் கருத்து. இதை சாதாரண அறிவுள்ளவன்கூடக் கண்டு கொள்ளலாம். உலகில் எந்த மதமும் வேறு கொள்கைகளைப் போதிக்காது. இன்று இவைகளை விட்டுப் பொல்லாத வாழ்வு வாழ்கின்றோம் என்றால் அதுதான் நம் தனி வாழ்வு, சமூக வாழ்வு, தேசிய வாழ்வு உலக வாழ்வுகளை அழிக்கும் பாம்பு. அந்த வாழ்வின் காரணமாகவே இந்தச் சிறந்த பண்பாடுகள் கெட்டன. அந்த நற்பண்புகள் உண்மை வாழ்வை ஆக்கி நலம் பயக்கக் கூடியவை. அவற்றை நாம் யோசனையின்றி ஒதுக்கி விட்டோம்.

சாதகன் மனம் கேட்கும் இன்பத்தைத் தர மறுக்கும் ஆற்றல் கொண்டவனாகவேண்டும். இல்லை என்றால் அவன் ஆத்மீகத்துறையில் முன்னேற முடியாது. மனம் உள்ளேயுள்ள கனவுலகத்தின் அச்சு. அது அப்படித்தான் எதையாவது பித்துப் பிடித்துக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். அதை ஒதுக்கித் தனித்து நிற்கும் சுதந்திரமும் ஆற்றலும் இல்லாத பெண்மை கொண்டவனுக்கு ஏற்பட்டதல்ல மதம். புலனினப்ப் பொருள் களான மணற் குவியல்களிடையே ஆசைகளின் சூட்டில் விளையாடவே ஓடும் இந்த மனதின் அசட்டு ஆசைகளுக்கு 'முடியாது' என்று சொல்லும் துணிவுகொண்ட பலசாலிதான், குறிப்பிட்ட திட்டப்படி ஆத்மீகப் பாதையில் முன்னேற முடியும். அதனால் தான் சுருதி பண்பட்ட நல்ல வாழ்க்கையை (தவத்தை) வளியுறுத்துகிறது. 'உண்மைக் கோவிலுக்கு' தபஸ் அஸ்திவாரத்தில் ஒரு பகுதி என்று சொல்லுகின்ற வரையிலும் கூட அது அதன் பெருமையை எடுத்துச் சொல்கிறது.

இந்திரியங்கள் தங்கள் மிருக இச்சைகள் காரணமாக மறையும் இன்பத்தைக் காணும் ஆவலுடன் புறப் பொருள்களிடம் பாயும் பாய்ச்சலைத் தடுப்பதற்குத் தபஸ் உதவி புரியும். தமம் (புலனடக்கம்) என்பது ஆசையை முனையிலேயே அடக்குவதாகும். இரண்டுமே தன்னடக்கத்தின் இரண்டு பக்கங்கள்தாம். ஒன்று உடல் அளவில் உள்ள கட்டுப்பாடு, அடுத்தது மனமும் ஏற்றுக் கொள்ளும் அடக்கமாம். சுருக்கமாக, ஓரளவு தன்னடக்கம் இல்

லாமல் சுயபூர்ணத்துவம் இயலாத ஒன்றாகும். குருடன் தன் ஒரே மகனை ஒருமுறையாவது பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது போல்தான் ஆகும்.

சாதகனின் உடல் மனம் இரண்டும் சுத்தம் அடைந்து, புனித மடைந்து, தெய்விகத் தன்மையை அடைந்த பிறகு, சுருதி அவனிடம் சுயநலமற்று அர்ப்பணிக்கப்பட்ட செயலை எதிர் பார்க்கிறது. நீங்கள் ஆச்சரியமாகக் கேட்கலாம். “நீர் சொல்வது உண்மையானால் ‘கர்மம் பரம உண்மையின் எல்லைக் கற்களில் ஒன்று’ என்று சொல்லும் சுருதி வாக்கியத்திற்கு என்ன பொருள்?

பிரகம்ம வித்தையில் கர்மம் என்றால் தார்மீகக் கிரியைகள் அல்லது முழுசாக ஆன்மீக சாதனைகள் அனைத்தையும் குறிக்கும். பூஜை, பிரார்த்தனை, சத்சங்கம், ஜபம், தியானம் என்று பக்தன் செய்யும் எல்லாமே கர்மத்தின்பாற்படும். ஏதோ உடனே லாபம் கிடைக்கும் அல்லது ஏதோ நன்மை ஏற்படும் என்று விரும்பி ஒருவனும் பூஜை, பிரார்த்தனை இந்தச் செயல்களில் ஈடுபடக் கூடாது என்று சுருதி புத்திமதி சொல்லுகிறது.

சுயநலமற்ற ‘கோபியர் அன்பு’டன் பக்திசெய்தால் அந்தந்தத் தெய்வ ஒளி நம்முள்ளேயும் வெளியேயும் பரவும். அந்தக் கண்ணன் நம் உண்மைத் தன்மையிலிருந்து கடைந்து எடுத்த வெண்ணெய்போன்ற பதிவுகளையும் திருடித் தின்று மறைந்து விடுவான்.

உள்ளேயும் வெளியேயும் உண்மை, நம்பிக்கை நேர்மை இவற்றுடன் சுட்டுப்பாடு தன்னடக்கம் பயின்ற ஒருவன் இந்தக் கருமங்கள் செய்யத் தகுதியுடையவனாக ஆகிறான். அவன்தான் உண்மைப் பிராமணன். அப்படிப்பட்ட கர்ம யோகி ஒருவன் ஒப்பற்ற ஹிந்து மதம் சொல்லித்தந்த நான்கு முக்கிய சாதனை வழிகளைப் பக்தியுடனும், உறுதியுடனும், மேற்கொண்டானால் அவன் தியான வகுப்புகளுக்கு அரிச்சுவடி தூக்கும் தகுதியை அடைகிறான். பழக்கம் ஏற்பட்டு பொறுமையுடன் நீண்டகாலம் தியானங்கள் செய்து அவன் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து அதில் வாழும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறான்.

அநேகமாகக் கடைசி மந்திரமான இதில்தான் உபநிஷதம் தருகிற தத்துவப் பொருள்கள், வாழ்க்கையாக அமைய ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய வாழ்க்கை முறை தரப்பட்டிருக்கிறது. அதனுல்தான் அதன் கருத்துக்கள் ஆழ்ந்திருக்கின்றன. அதன் சுட்டுக்கள் தொலைவுவரை தொளைத்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு முறை புத்திப் பட்சி பாயும்போது அலகு நிரம்பப் புதுப்புதுக் கருத்துக்களை எடுத்துத் தருவது சாத்தியமாகிறது.

இந்த மந்திரம் வேதங்கள் அதன் அங்கங்கள் என்று பேசுகின்றன. பரம மெய்மைப் பொருளுக்கு அங்கங்கள் ஏது? அது என்ன பெயர் தோற்றம் ஏற்கும் ஒரு பொருளா? கருத்து இது தான்: உபநிஷதம் பேசும் ஆத்மப் பொருளை அடைய விரும்பும் மாணவனுக்கு ஆறு உபவேதங்களும் ஆதாரமாம். அதை நாம் இப்படியும் கொள்ளலாம். படிக்காத ஒருவன் பயிற்சியில் மட்டுமே உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து விட்டானானால் அது மகா ஆச்சரியம்தான். என்றாலும் சுருதி சொல்வதன் பொருள்

இதுதான்: கல்வி வீணல்ல. எந்த ஞானமும் அவசியமல்ல. எந்த அனுபவமும் அதிகமாகாது. அவை எல்லாம் மெய்மைப் பொருளை நோக்கி நாம் செல்லும் யாத்திரைக்கும் உதவும்படி நாம் செய்து கொள்ளமுடியும்.

சத்யமாயதனம்—உண்மையின் இருப்பிடம் அந்த மெய்ப் பொருள்—என்ற பேசமுடியாத இந்தச் சொல்லில்தான் எவ்வளவு கருத்துக்குள் பொதிந்திருக்கின்றன? அரிச்சந்திரனை ஒத்த உண்மை வீரதம் எடுத்துக் கொள்ளாத எந்தச் சாதகனும் உண்மையின் கர்ப்பக்கிரகத்திற்குள் செல்ல முடியாது. ஆகவே பிராமணன் (சாதகன் என்ற கருத்து) மனம், வார்த்தை, செயல் மூன்றிலும் உண்மையைக் கடைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் அவன் உபநிஷத் நிலையிலிருந்து பார்க்குங்கால் ‘சண்டாளனே’. அவனுக்கு உண்மைப் பொருளை நெருங்கும் தகுதி கிட்டாது.

உபநிஷதம், மெய்ப்பொருள் உண்மையில் இருக்கிறது என்று அறுதியிட்டுப் பேசுகிறது. விவகாரத்தில் சுத்தமில்லை என்றால் பரமார்த்தமான வழியில் எந்தச் சாதனையும் பயன் பெறுது. சாதகன் எல்லாச் சந்தேகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டுத் தொலைவில் ஒதுங்கி இருக்க வேண்டும். அவன் ஆத்மீக வாழ்வோ உலகியில் நீதி வாழ்வோ சுத்தமாக இருக்க வேண்டும்.

யோ வா ஏகா மேவம் வேதாபஹத்ய பாப்மான மனந்தே
ஸ்வர்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதி திஷ்ட்டதி ப்ரதிதிஷ்ட்டதி.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

4.9

எவன் ஒருவன் அதை இவ்விதம் அறிகிறானோ அவன் (உண்மையில்) பாபத்தை அழிக்கிறான். எல்லையற்றதும் உயர்ந்ததும் ஆனந்த ரூபியுமான அந்தப் பிரம்மத்தில் நிற்கிறான். ஆம் அதில் நிற்கிறான்.

கடைசி மந்திரம் இது. இதைப் பேசும் மெய்ப் பொருள் கண்டார். இதுவரை பேசி வந்த பேச்சைப் புரிந்து கொண்டவன் அந்தப் பரம்பொருளை அடைவான் என்று வலிவுடன் கூறுகிறார். உபநிஷதங்கள் அப்படித்தான் பேசுகின்றன. “பிரம்மத்தை அறிதல் என்பது பிரம்மமாதலே.” மென்னியைப் பிடிக்கும் கட்டுக்கள், தூற்றத்தக்க செயலின்மை எல்லாம் நாம் உண்மைத் தன்மையை அறியாமல் ஏற்றுக் கொண்ட அசட்டுத்தனமே, தொலைந்து விட்டோம் என்று தப்பாக எண்ணி நாம் அழுது கண்ணீர் விட்டுக் கண்களைக் கசக்கி நிற்கிறோம்! இது மயக்கம், இதை ஒழித்து மீண்டும் நம்மை நாம் அறிய வேண்டும். நம் உண்மைத் தன்மை அந்தப் பரமானந்த நிலைதான். ஞானம்தான் இந்த அறியாமை வியாதிக்கு மருந்து, பாம்பில் உள்ள கயிறைக் காணுவதுதான் இருட்டில் அது கடித்து ஏறிய விஷத்தைத் தணிக் கும் உண்மை மருந்தாம்.

ஒரு முறை பெண் தன் தங்கச் சங்கிலியைத் தொலைத்ததாக எண்ணினாள். வீட்டிலும் அடுத்த வீட்டு வாசலிலும் தேடினாள். அதை நினைக்க நினைக்க அவள் அழுகையும் ஆத்திரமும் அதிகமாயின. அப்படி அழுது அலங்கோலமாய் விழுந்து கிடந்த

நிலையில் வந்தான் அவள் கணவன். அவள் அவனிடமும் அழுதாள் தன் கதையைச் சொல்லி, அவன் விழித்தான். “அதோ உன் கழுத்தில் என்ன?” என்றான். அவளுக்கு அவனிடம் மட்டற்ற மரியாதை உண்டு. நடுங்காத நம்பிக்கையுண்டு. மெதுவாகக் கை விரல்களால் தன் கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்தாள். விரல் சங்கிலியின் ஒரு கணுவில் பட்டது. சங்கிலி தன்னிடம் தான் இருக்கிறது என்ற எண்ணம் உடனே வர அவளும் தொலைந்திருந்த தன் அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் மீண்டும் பெற்றாள்.

சங்கிலி புதிதாக வரவில்லை. அங்கேதான் அது இருந்தது. இல்லையென்று அவள் கொண்ட பிரமைதான் அவள் அழகைக்குக் காரணமாயிற்று. எப்பொழுது தொலையவில்லை என்ற அறிவு வந்தவுடன் பரபரப்பு அடங்கிப் பிரமை ஏற்படும் முன்பு கொண்டிருந்த அமைதியை அந்தப் பெண் அடைந்துவிட்டாள். அதாவது சங்கிலி பூண்டு ஏற்கனவே இருந்த அந்தப் பெண்தான் இப்பொழுது நான் என்றும் அதைச் சொல்லலாம். ஆகவே அறியாமையே அறிவுக்கு இடம் தந்தவுடன் அவள் பழைய பெண்ணாக மாறிவிட்டாள்.

நாம் ஈசுவரனேதான் என்றாலும் நம்முள்ளே உள்ள ஆத்மா தான் ஜீவன் என்று நம்பும் அறியாமையை ஏற்றுக் கொள்கிறது. இவ்விதம் நம்பி அது தெய்வத் தன்மையை இழந்து கஷ்டத்தையும், வருத்தத்தையும் அனுபவிக்கிறது. ஜீவனுக்குப் பதி சற்குரு தான். அவர் ஜீவனின் வாழ்க்கை வீட்டில் நுழைகிறார். ‘தெய்வத்தன்மை தொலையவில்லை! அங்கேதான் ஒளி வீசி அழகாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லித் தருகிறார். ஜீவன் முதலில் அவரிடமுள்ள பக்தி கர்ரணமாகவே நம்புகிறான். பிறகு தானாகவே தான் தான் அது என்று கண்டு பிடித்து அந்த நிலையை அடைகிறான். ஆத்ம போதம் ஏற்பட்டவுடன் அவன் ஆத்மாவாக ஆகி விடுகிறான்.

ஆத்ம ஞானத்தின் இந்தத் தத்துவம்தான் வேதாந்தத்தின் ஆதாரத் தத்துவம். கேட்பை நிஷத்தின் கடைசி மந்திரம் இந்தக் கருத்தைத்தான் குறிக்கிறது. அதை அறிந்த யாரும் உபநிஷத இலக்கியம் முற்றிலுமே இது ஒரு மிகச் சிறந்த மந்திரம் என்று ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருக்க மாட்டார்கள். ஒரு வாசகன் மந்திரத்தின் உள்ளே பிரவேசித்தால் அவன் இந்த உண்மையின் அப்சரஸமான மந்திரத்தின் சிறப்பையும், ரகசியமான அழகையும் கண்டு கொள்வான்.

ஓம் ஸஹ நாவவது ஸஹநௌ புனக்து ஸஹ வீர்யம்
கரவாவஹை தேஜஸ்வி நாவதீத மஸ்துமா வித்விஷாவஹை
ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி

“அவன் (ஈசுவரன்) நம்மிருவரையும் காக்கட்டும் அவனை நாம் சேர்ந்தே உணர்வோம். நாம் சேர்ந்து முயற்சி எடுப்போம். நம் படிப்பு பயன் பெறட்டும். நாம் சண்டையிடாமல் இருப்போமாக.”

‘ஓம் சாந்தி : சாந்தி ; சாந்தி’

